C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Green_Simon_R-Jestrab_a_rybarka_3-Zabijec_bohu.pdb

PDB Name: Green Simon R-Jestrab a rybarka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.4.2007
Modification Date: 10.4.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Simon R. Green
JESTŘÁB & RYBÁŘKA
Zabiječ bohů

(HAWK & FISHER: THE GOD KILLER)

PROLOG
Přicházejí a zase odcházejí. V Ulici bohů sídlí Jsoucna. Jsou více i méně než člověk sám, podněcují k uctívání, zbožňování, strachu, bázni a snům o nekonečné moci. Nikdo neví, co nebo kdo tyto Jsoucna jsou. Byly tu už dlouho před tím, než lidé postavili Ulici bohů, a budou tu ještě dlouho po tom, co z ulice zbude jen pár kamenů a vzpomínek. Někteří lidé říkají, že Jsoucna jsou esencemi určitých jevů - abstraktní principy, které dostaly tělo a tvar díky lidskému strachu, lidským přáním anebo prostě během času. Najdou se i takoví, kteří o Jsoucnech tvrdí, že jsou to nadpřirození tvorové pronikající sem z jiných rovin existence. Nikdo to neví určitě. Jsou skuteční, nebo snoví? Obojí a zároveň nic z toho. Jsou to Jsoucna moci a Ulice bohů je jen a jen jejich. Přicházejí a zase odcházejí.
VRAH NA ÚTĚKU
Toho roku přišla do přístavního města Havenu zima brzy. Její příchod provázely zuřivé větry přinášející sníh a třeskutý mráz. Střechy města pokrývaly tlusté sněhové peřiny a zdi zdobila námraza. První z ranních chodců zaplnili ulice, brodili se blátivou břečkou na zemi, klouzali a zmrzlými rty drmolili kletby. Chladný vítr profukoval i těmi nejtlustšími kožešinami a mráz se s chutí zakusoval do odhalené pokožky. Do Havenu přišla zima a své mrazivé ostří si brousila na těch, kteří byli pomalí a neduživí.
Bylo brzy ráno a slunce zatím bylo jen o málo víc než krvavě rudý příslib na temné obloze. Pouliční lampy odvážně zkoušely rozehnat tmu, ale byly pouhými ostrůvky jantarového světla v nekonečném šeru. Červené lucerny se houpaly na koních a vozech a vypadaly jako žhavé uhlíky. A vší tou tmou a zimou se ploužili Jestřáb a Rybářka, manželé a kapitáni Městské hlídky. Někde v úzkých uličkách Severního okrsku před nimi ležel mrtvý muž. Ještě nebylo jasné, proč zemřel. Vyšetřující členové Městské hlídky teprve začali skládat jednotlivé střípky případu.
V Severním okrsku nebyla vražda ničím neobvyklým. Každé město má svou odvrácenou tvář, krutou a temnou, a Haven nebyl žádnou výjimkou. Celý Haven byl temné město, shnilé jablko Dolních království, ale v Severním okrsku vraždy a korupce vzkvétaly zcela otevřené, živené hrabivostí, nenávistí i hořkou potřebou. Lidé tam umírali každý den pro nejrůznější vášně, ze zoufalství nebo z obchodních důvodů. Přesto poslední z vražd v Severním okrsku šokovala i otrlé místní obyvatele. Proto Hlídka vyslala Jestřába a Rybářku. Ty už mohlo šokovat jen docela málo věcí na světě.
Jestřáb byl vysoký, tmavý a už dávno ne pohledný. Pravou polovinu jeho tváře pokrývaly hluboké jizvy a jeho pravé oko bylo zakryto černou hedvábnou páskou. Měl na sobě dlouhý kožešinový kabátec, kalhoty a těžký černý plášť Městské hlídky. Nevypadal nijak impozantně. Byl spíše štíhlý a šlachovitý než svalnatý, navíc mu pomalu začínalo růst břicho. Dlouhé tmavé vlasy měl sčesané z čela a v týle sepnuté stříbrnou sponou. Teprve nedávno překročil třicítku, ale ve vlasech už měl několik šedivých pramenů. Na první pohled bylo snadné splést si Jestřába s jedním z mnoha zločinců, kteří se potloukali po ulicích a měli už svá nejlepší léta téměř za sebou - ale jen na první pohled. Na Jestřábovi bylo něco zvláštního. Něco tvrdého, neoblomného, trochu zlověstného... Lidé kolem něho chodili tiše jako myšky a dávali si pozor, aby jejich hlasy zněly pokojně a zdvořile. U levého Jestřábova boku visela místo obvyklého meče bojová sekera. Se sekyrou to Jestřáb uměl. Za svých pět let služby u Hlídky měl k jejímu použití příležitostí více než dost.
V chůzi Isobel Rybářky se odrážel rytmus chůze Jestřába a harmonie jejich kroků prozrazovala, jak dlouho už asi kráčejí světem vedle sebe. Byla vysoká asi šest stop, pružná a svalnatá. Dlouhé světlé vlasy jí spadaly až k pasu v jediném mohutném copu, který byl na svém konci zatížen leštěnou železnou sponou. Nebylo jí ještě třicet a byla spíše pohledná než krásná. Ve tváři měla vepsánu drsnost, která ostře kontrastovala s jejíma modrýma očima a plnými rty. Kdysi z ní něco vyhnalo všechny lidské slabosti a bylo to na ní vidět. Stejně jako Jestřáb měla na sobě zimní uniformu hlídky. U pasu jí visel meč, o jehož jílec si pohodlně opírala ruku.
Ulicí se vznášela lehká mlha i přesto, že se ji čarodějové přes počasí už několik hodin snažili rozehnat. Zima neúnavně útočila na Jestřábovo tělo, zatímco kráčel mrazivou ulicí, a tak se snažil silně dupat do břečky na chodníku, aby si alespoň v nohách udržel nějaké teplo. Uvnitř rukavic měl ruce zaťaté v pěsti, ale ani to příliš nepomáhalo. Jestřáb chladno nenáviděl, nenáviděl pocit, když z něj zima vysávala tělesné teplo a život. A nejvíc ze všeho nenáviděl být v

zimě a ve tmě na ulici v tak bezbožnou ranní hodinu. Jenže ta směna byla placená nejlépe a oni peníze potřebovali...
Jestřáb podrážděně pohodil rameny ve snaze, aby ho jeho plášť pohodlněji obalil. Kromě chladna nenáviděl i plášť - při soubojích s nim byly vždy problémy. Ale vzdorovat té zimě bez pláště bylo jako se v parném létě osvěžovat v bazénku s krokodýly - v obou případech jste mohli přijít o některé součásti své anatomie. A tak Jestřáb plášť nosil, ale častým vzdycháním přitom dával najevo, jak se mu to nelíbí. Znovu nespokojeně pohodil rameny a už bůhví po kolikáté zatahal za jeho lem.
„Nech ten plášť na pokoji," napomenula ho Rybářka, aniž by se na něj podívala. „Vypadá dobře."
Jestřáb si odfrkl. „Necítím se v něm dobře. Přes den by se stejně mělo oteplit. Jak ta mlha zmizí, někam ten plášť strčím a vyzvednu si ho, až se budeme vracet."
„Nic takového. Víš, jak snadno se nachladíš a chytneš chřipku, a já už o tebe odmítám zase pečovat. Pár stupňů horečky a hned máš pocit, že umíráš."
Jestřáb upíral pohled přímo před sebe a předstíral, že nic neslyšel. „Kde má to tělo, na které se máme kouknout, vůbec být?"
„Stříbrná ulice. Zrovna tamhle, nalevo. Ten popis zněl poněkud hrůzostrašně. Myslíš, že bude jako ostatní?"
„No, doufám," odpověděl jí Jestřáb. „Nelíbí se mi pomyšlení, že nám po ulicích běhá více než jeden šílený vrah."
Rybářka ponuře přikývla. „Nesnáším maniaky. Nehrajou podle pravidel. Snažit se pochopit jejich motivy je nejlepší způsob, jak se zbláznit."
Jestřáb se zlehka pousmál, ale úsměv mu dlouho nevydržel. Jestli ta mrtvola bude tak zlá jako ostatní, které viděl, nebude to zrovna pěkný pohled. První tělo našla hlídka dole v Ďáblově sváru, jak se houpe na provazu z vlastních střev na pouliční lampě. Druhé tělo bylo nalezeno rozptýlené po celé délce Hlohové aleje. Vrah ukázal svou fantazii naplno až u třetího těla - dole v Úhoří ulici. Ruce mělo přibité na zdi. Hlavu našli plavat v sudu s vodou. Po genitáliích nebylo ani stopy.
Jestřáb a Rybářka zahnuli do Stříbrné ulice. Tam, navzdory brzké ranní hodině, našli u místa vraždy srocený dav. Nic nepřiláká dav tak rychle a spolehlivě jako vražda. Jestřáb si pomyslel, co mohou ti lidé asi pohledávat na ulici v takovou hodinu, ale ani ho nenapadlo se jich na to ptát. Stejně by jenom lhali. Severní okrsek nikdy nespí. Vždycky se najde někdo, kdo je připravený uzavřít dobrý obchod, a někdo, kdo je připravený ho podvést.
Jestřáb a Rybářka si proklestili cestu davem. Někteří čumilové se chovali agresivně, když byli odstrčeni, ale jen co spatřili hlídku, rychle ztichli. Každý v Severním okrsku znal Jestřába a Rybářku. Jestřáb se krátce zastavil před tlustou čárou nakreslenou modrou křídou, kterou udělal doktor Městské hlídky, aby dav udržel v odstupu. Zhluboka se nadechl a překročil ji. Stříbrný náramek na jeho zápěstí, odznak jeho hodnosti, sice rušil účinky ochranné magie, ale modrá čára ho vždy znervóznila. Jednou udělal tu chybu, že ji překročil bez náramku, který si zapomněl doma, a dobrou hodinu se pak svíjel v agónii svalových křečí. Takže dav sice stál až těsně u čáry, ale nikdo se ji nepokusil překročit. Zajišťovala, že místo činu zůstane netknuté a doktor bude mít prostor pro práci.
Strážník hlídky stál opodál. Jeho temně červený plášť a halena pod ním zářily na bělostnému sněhu skoro jako oheň. Přátelsky pokynul Jestřábovi a Rybářce na pozdrav. Doktor dřepěl ve zkrvaveném sněhu u mrtvoly, ale postavil se a oba kapitány přivítal kývnutím hlavy. Byl to malý mužíček s bledým obličejem a velkýma, šikovnýma rukama. Jeho služební plášť mu byl příliš velký a vypadal jako koupený z druhé ruky, ale on sám měl v očích ten standardní pohled vyzařující jistotu, který snad všichni doktoři dostávají společně se svým diplomem.
„Jsem rád, že jste tady, kapitáne Jestřábe a kapitáne Rybářko. Jsem doktor Jaeger. Ještě jsem neměl dost času na průzkum těla, ale už vám mohu říci toto: vrah nepoužil žádnou zbraň, všechna zranění byla způsobena holýma rukama."
Jestřáb se podíval na mrtvolu a měl co dělat, aby svůj obličej udržel bez výrazu. Ruce byly z těla vytrženy. Tělo bylo roztrženo od krku k tříslům a vnitřní orgány byly rozházeny na na sněhu kolem. Nohy byly několikrát zlomené. Úlomky kostí vykukovaly z roztržené kůže. Hlava nebyla nikde k nalezení.
„Do prdele." Jestřáb si zkoušel představit sílu, kterou musel útočník mít, aby mohl to tělo tak kompletně roztrhat, a na mysl mu přišla znepokojivá myšlenka. „Doktore, je možné, že by se mohlo jednat o zabijáka, který není člověk? Vlkodlak, upír, ghúl?"
Jaeger rozhodně zavrtěl hlavou. „Nejsou tu žádné známky odkrvení, sám se podívejte, kolik krve je všude kolem. Žádné ze zranění nebylo způsobeno zuby či drápy, takže nám odpadají lykantropové. A mimo hlavy žádná část těla nechybí - žádné známky ghúlské hostiny. Ne, kapitáne, všechno nasvědčuje tomu, že máme co dělat s normálním lidským zabijákem, s poněkud... zvrácenou povahou."
„Skvělé," řekla Rybářka. „Prostě skvělé. Za jak dlouho má dorazit soudní čaroděj?"
Jaeger pokrčil rameny. „Těžko říct, můžu jenom hádat, stejně jako vy. Spojili jsme se s ním, ale vy víte, jak nerad opouští svůj vyhřátý pelech takhle brzy ráno."
„No dobře," odpověděl Jestřáb, „Nemůžeme na něho čekat - stopa vychladne. Zkusíme začít s magií, doktore. Co můžete udělat?"
„Nic moc," přiznal Jaeger. „Až se sem dostane soudní čaroděj, možná bude schopen vyvolat rekonstrukcí vraždy a ukázat nám, co se tu doopravdy stalo. Já mohu nanejvýš vyvolat obraz vrahovy tváře."
„No, to je víc, než jsme dostali u třech posledních vražd," řekl Jestřáb.
„S tímhle máme štěstí. Nemohl zemřít více než před půl hodinou. Šance na získání obrazu obličeje jsou poměrně dobré."
„Počkat," zarazila ho Rybářka, „myslela jsem, že k získání obrazu potřebujete hlavu, abyste vrahovu tvář mohl vidět v očích zavražděného."
Jaeger se blahosklonně usmál. „Lékařská magie je už mnohem dál, než říkají tyhle staré pověry, kapitáne Rybářko." Po těchto slovech poklekl vedle těla a zašklebil se, když mu všudypřítomná krev zašpinila šaty. Ohnul se nad tělo a prsty levé ruky začal vykreslovat rozsáhlý vzorec, zatímco jeho ústa odříkávala nějaké krátké hrdelní zvuky. Najednou z těla a

krku vytryskl proud krve, který se slil do malého potůčku a zformoval v krvavé jezírko. Jaeger prudce zagestikuloval a krev přestala téci. Po hladině krve se rozběhly vlnky, jako by se něco pohybovalo pod povrchem. Jestřáb a Rybářka se fascinovaně dívali, jak se z hladiny kaluže postupně vynořuje obličej. Jeho rysy byly vcelku zřetelné - kruté a skličující. Pozorně se nad obličej sehnuli a snažili se vrýt si všechny podrobnosti do paměti. Pak obrázek náhle zmizel a krev byla zase jen pouhou krví. Jestřáb a Rybářka se narovnali a Jaeger vstal. Jestřáb mu kývnutím hlavy poděkoval.
„Můžete pro nás udělat ještě něco?“
„Už asi ne. Z tvaru krvavých skvrn kolem soudím, že oběť neměla čas bojovat. To mě přivádí k domněnce, že většina zranění, ne-li všechna, byla způsobena až po smrti.“
„A příčina smrti?“ zeptala se Rybářka.
Jaeger pokrčil rameny. „Vyberte si. Kterékoli z těchto zranění ho samo o sobě mohlo zabít.“
Jestřáb gestem přivolal hlídajícího strážníka. Byl to tmavý, robustní muž mezi čtyřicítkou a padesátkou s hvězdou dvacetileté služby na uniformě. Měl klidný, lhostejný pohled ostříleného člena Městské hlídky, který už všechno viděl. Krátce na tělo pohlédl, ale ve tváři se mu nepohnul ani jediný sval.
„Strážník Roberts k vašim službám, kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko.“
„Kdo našel tělo?“ zeptal se Jestřáb.
„Mladý pár, když se vracel z večírku. Odvážně si zkrátili cestu přes Severní okrsek, ale našli víc, než si od toho slibovali. Oba asi pocházejí z obchodnických rodin. Jsou v protějším domě s mým kolegou u šálku čaje - čaj je dobrý na šok.“
„Viděli něco mimo tělo?“
„Vypadá to, že ne, pane.“
„Měli bychom si s nimi stejně promluvit. Zkuste ty lidi přimět, aby se rozešli. Soudní čaroděj by už měl každou chvíli být tady. Nemá rád, když musí pracovat před publikem.“
Strážník přikývl a Jestřáb s Rybářkou zamířili k domu, kam Roberts poslal mladý pár, přičemž se snažili vyhýbat kalužím krve, jak to jen bylo možné.
„Víš,“ řekla najednou Rybářka tiše, „ve chvílích, jako je tato, vážně přemýšlím o tom, že s touhle prací seknu. Člověk si pořád říká, že už viděl všechen hnus, a cokoliv, co se stane v Severním okrsku, ho už nemůže rozházet - a pak se stane něco takového. Jak vůbec může někdo tohle udělat jinému člověku?“
Jestřáb chtěl pokrčit rameny, ale neudělal to. Byla to vážná otázka. „Drogy. Vášeň. Posedlost. Možná jenom šílenství. V Severním okrsku najdeš tohle všechno a ještě něco navíc. Jestli má někdo nějakou temnou stránku, v Severním okrsku ji objeví a vynesou na světlo. Neber si to tak osobně, Isobel. Viděli jsme už horší věci. Soustřeď se na stopy, které nás dovedou k tomu parchantovi.“
Mladý pár, který mrtvolu objevil, čekal stále v domě, kde je strážník Roberts zanechal. Oba byli příliš šokovaní a zmatení, než aby pomýšleli na odchod. Podle oblečení patřili k obchodnickým rodinám, asi tak k nižší střední třídě. Vypadali nesví, jak seděli v té temné zakouřené kuchyni, zatímco je zahrnovala péčí nějaká služka. Druhý strážník seděl pohodlně u ohně a po očku všechno pozoroval. Měl sice hvězdu za deset let služby, ale jeho zjev napovídal, že je asi strávil uvnitř budov. Potěšené kývl na Jestřába a Rybářku, ale ani se nenamáhal vstát. Chlapec vypadal na něco pod dvacet let, dívka byla ještě o rok nebo dva mladší. Jestřáb si vzal židli a usadil se naproti nim. Své otázky soustřeďoval na chlapce. Dívka už ve svém křesle napůl spala - šokovaná a emocionálně vyčerpaná.
„Já jsem kapitán Jestřáb z Městské hlídky. Toto je moje kolegyně kapitán Rybářka. Jak se jmenuješ ty, chlapče?“
„Fairfax, pane. Calvin Fairfax.“
„Dobře, Calvine, teď nám pověz, jak jste to tělo našli.“
Fairfax polkl a pak škrobeně kývl hlavou. „Šli jsme zrovna Vlněnou ulicí, Belinda a já, když jsme něco zaslechli. Rychlé kroky, jako by někdo utíkal. Pak Belinda uviděla na zemi stopy krve, které vedly do vedlejší ulice. Ona tam nechtěla jít, aby se do něčeho nezapletla, ale já jsem se chtěl aspoň podívat, jestli tam není někdo zraněný. Tou ulicí jsme ale ušli jen kousek... pak už jsme uviděli to tělo.“
„Viděli jste ve Stříbrné ulici ještě někoho jiného?“ zeptala se Rybářka.
„Ne. Nikdo jiný tam nebyl. Belinda začala ječet, ale nikdo nepřišel. Pár lidí vykouklo z oken ven, ale asi se nechtěli do ničeho namočit. Konečně ji uslyšel strážník a přišel se podívat, co se děje.“
Rybářka chápavě přikývla. „Kolik bylo hodin?“
„Asi tak tři v noci. Stalo se to nedlouho po vyzvánění z věže. Strážník pak situaci převzal a my tu od té doby čekáme. Můžeme jít domů, prosím? Už je pozdě a rodiče o nás budou mít strach.“
„Za chvíli,“ odpověděl mu na to Jestřáb. „Soudní čaroděj vás bude chtít vidět, až přijde, ale potom už budete moci jít. Budete muset učinit prohlášení pro soudního ohledače. To nemusí být hned, stačí kdykoli později. A příště se Severnímu okrsku raději vyhnete. Není to bezpečné místo na procházku, obzvláště takhle v noci.“
„O to nemějte strach,“ řekl vážně Fairfax, „tohle místo už do konce života nechci vidět. Nešli bychom tudy, kdyby nás Luther nepřesvědčil, ať jdeme kolem Věštbova domu.“
Jestřáb zbystřil uši. Věštbův dům. To jméno mu v mysli rozeznělo zvuk zvonu - slabý, ale rozhodný. „Co je tak zvláštního na Věštbově domu?“
Fairfax pokrčil rameny. „Říká se, že tam straší. Lidi tam něco viděli a slyšeli. Mysleli jsme, že by to mohla být sranda.“ Jeho ústa se zkřivila do kyselého šklebu. „Mysleli jsme, že by to mohla být legrace...“
Jestřáb s ním ještě chvíli mluvil a snažil se ho uklidnit. Pak s Rybářkou opustili dům a vydali se zpátky Stříbrnou ulicí. Po teplu, na které si v kuchyni zvykli, se zdálo sychravé ráno ještě mnohem nevlídnější a mrazivější.
„Věštbův dům...“ Jestřáb se zamyšleně zamračil. „To jméno mi něco říká.“
„Mělo by,“ řekla mu Rybářka. „Mluvilo se o něm na třech předchozích poradách Hlídky. Některé známky svědčí o tom,

že by tam mohlo strašit. Sousedé si stěžovali na podivné zvuky a světla. Majitel domu nebyl spatřen už několik dní. Protože je Věštba alchymista a čaroděj, ještě tomu nikdo nevěnuje pozornost, ale jedno je jisté - sousedy to pořádně vylekalo."
„Nechápu, jak si to vždycky všechno zapamatuješ," poznamenal Jestřáb překvapeně. „Je jen jediný způsob, jak mít oči otevřené už na začátku směny - dobře se vyspát. A já se prostě neprobudím, dokud nejsem aspoň hodinu venku na ulici."
„Nemysli si, že jsem si toho nevšimla," odpověděla mu Rybářka.
„Kde je ten dům?"
„Musíme na konec téhle ulice a pak už jen za roh."
Jestřáb se zarazil a podíval se na ni. „Shoda okolností?"
„Možná..."
„Nevěřím v nic takového. Měli bychom se tam podívat, jen tak - pro jistotu."
„Nejdřív bychom si mohli promluvit s Robertsem," řekla ještě Rybářka. „Je to jeho rajón, mohl by vědět něco užitečného."
Jestřáb se na ni uznale podíval. „Ty jsi dnes ve formě, co, děvče?"
Rybářka se zasmála. „Jeden z nás by měl být."
Jak se ukázalo, strážník Roberts toho mnoho nevěděl. „O tom domě vám nemůžu říct nic určitého. Něco jsem sice zaslechl, ale o domech čarodějů vždycky kolují roztodivné historky. Věštba je vcelku klidný člověk. Žije sám pro sebe. Sice ho už dlouho nikdo neviděl, na tom ale není nic divného. Často vyjíždí na cesty. Protože se vlastně ještě nikomu nic nestalo, nechávám to zatím být. Věštba by mi jistě nepoděkoval za to, že strkám nos do jeho věcí, a já proti sobě nepoštvu čaroděje, pokud nebudu mít opravdu vážný důvod."
Jestřáb otevřel ústa a už už se chystal něco říct, pak si to ale rozmyslel. Každý se v Ha vénu staral především o sebe, i lidé z Hlídky. Vlastně ti obzvlášť. „Dobře, to stačí, strážníku. Myslím, že se na to stejně podíváme. Vy tady zůstanete, dokud nepřijde soudní čaroděj. A mějte oči otevřené. Vrah by tu stále někde mohl být."
Od strážníka dostali přesný popis cesty. Otočili se, protlačili se řídnoucím davem a vydali se na cestu ulicí. Nebylo to daleko. Čarodějův dům stál na konci řady pěkně udržovaných domků. Nebyl nijak zvlášť majestátní, ale ani chatrný. Okenice byly zavřené a nikde nebylo vidět světlo. Jestřáb se snažil vstřebat případnou neklidnou atmosféru místa, ale buď tam žádná nebyla, nebo měl takovou rýmu, že ji necítil. Sundal si pravou rukavici a obnaženou dlaní si sáhl za košili. Pod ní mu visel na stříbrném řetízku vyřezávaný kostěný amulet. Patřil do standardní výbavy hlídky a měl schopnost zjistit přítomnost magie ve své blízkosti. Jestřáb držel amulet pevně v hrsti a cítil, že je tichý a klidný. Pokud se mu dalo věřit, v okolí se nic magického nevyskytovalo. To bylo přinejmenším neobvyklé. Domy čarodějů byly vždycky plné ochranných kouzel. Jestřáb spustil ruku a honem si na ni zase nasadil rukavici. Pak začal ohýbat prsty, aby z nich zahnal chlad.
„Máš kámen ochrany?" zeptal se tiše.
„Myslela jsem, že jsi na řadě ty," odpověděla Rybářka. „Už ses nemohl dočkat, až ho vyzkoušíš, ne?"
Jestřáb nevinně pokrčil rameny. Kámen ochrany byl posledním vynálezem rady čarodějů. Ještě nepatřil ke standardní výbavě hlídky, ale mnoho členů dobrovolně zkoušelo jeho schopnosti. Práce v ulicích Havenu si žádala veškerou podporu, která mohla být k dispozici. Teoreticky měl kámen ochrany rušit všechna kouzla ve svém dosahu. V praxi se ukázal jeho dosah jako velmi omezený, navíc selhával přibližně stejně často, jako fungoval. Mimoto nikdo ještě neznal všechny vedlejší účinky. Jestřáb se opravdu nemohl dočkat, až jej vyzkouší - miloval nové vynálezy.
To byl důvod, proč tenhle kámen nosila u sebe Rybářka.
„Jsi jako velké, přerostlé dítě!" zamručela si pro sebe.
Jestřáb se usmál a postoupil ke dveřím, které si chvíli pečlivě prohlížel. Vypadaly dost obyčejně. Bylo na nich luxusní mosazné klepadlo, ale Jestřáb je nepoužil. Možná to byla past. Čarodějové jsou podezřívaví. Pak jeho pozornost upoutalo něco na zemi a on poklekl, aby si to prohlédl. Někdo nedávno použil železnou rohožku. Bylo na ní bláto, ale také několik skvrn od krve. Jestřáb se usmál a znovu se postavil. Vždycky udělají chybu - dříve nebo později. Člověk jenom musí být dost pozorný, aby ji našel. Podíval se na Rybářku a ona přikývla na znamení, že si toho také všimla. Oba tasili zbraně. Jestřáb na dveře zabušil topůrkem své sekery. Hlasitý tupý zvuk se rozlehl do ticha. Žádná reakce.
„Tak jo," řekl Jestřáb. „Když jsi na pochybách, jednej přímo." Zvedl sekeru, aby rozbil dveře, ale Rybářka ho zastavila.
„Počkej, Jestřábe. Možná to bereme za špatný konec. Pokud je náhodou čaroděj doma a jenom mu chvíli trvá, než otevře, asi by se na nás moc mile neusmíval, kdyby nás našel u rozbitých dveří. A když ten vevnitř není čaroděj, tak proč ho varovat, že jdeme? Mám lepší nápad."
Sáhla do tajné kapsy a vytáhla svazek paklíčů. Sehnula se ke klíčové dírce, zkušeně se v ní několik okamžiků vrtala - a pak tichounce dveře pootevřela. Jestřáb se zatvářil ohromeně.
„Ty jsi cvičila."
Rybářka se usmála. „Nikdy nevíš, kdy se ti to bude hodit."
Jestřáb zatlačil do dveří a odhalil temnou prázdnou chodbu. Oba stáli na místě, zbraně připravené, a zírali do tmy.
„Musí tam být nějaké bezpečnostní kouzlo, které odrazuje nevítané hosty," pomyslela si nahlas Rybářka. „Tak to dělají všichni, kdo pracují s magií."
„No tak tam hodíme kámen," řekl na to Jestřáb, „na to přece jsou."
„To nebude tak jednoduché. Kdybych já byla čarodějka, udělala bych si takové kouzlo, které by se při něčem tak primitivním nespustilo."
Jestřáb se zamračil. „Roberts přece říkal, že Věštba není nijak vynikající čaroděj. To, o čem jsi mluvila, vyžaduje příliš náročnou magii."

„Zkus znovu amulet.“
Jestřáb znovu uchopil amulet, jenže ten byl stále nečinný. Nikde, alespoň v blízkém okolí, žádná magie prostě nebyla.
Jestřáb pohodil netrpělivě hlavou. „Zbytečně ztrácíme čas. Jdeme dovnitř. Teď.“
„Dobrá.“
„Až po tobě.“
„Ty můj hrdino!“
Pomalu vešli do chodby, bok po boku. Na chvilku zaváhali, to když procházeli dveřmi, ale nic se nestalo. Jestřáb našel ve výklenku stěny lampu a zapálil ji. Bledé světlo odhalilo dlouhou úzkou chodbu, otevřenou, ale nijak zvlášť přívětivou. Stěny byly holé a jednotvárná podlaha nemytá. Po jejich pravé straně byly dveře - zavřené - a na konci chodby přímo před nimi stoupaly schody. Rybářka se tiše přesunula před dveře, chvíli naslouchala a pak opatrně otevřela. Jestřáb se nadechl, zbraň připravenou v ruce. Rybářka špičkou nohy otevřela dveře a rychle vstoupila do pokoje, s mečem napřaženým před sebe. Jestřáb do místnosti vkročil těsně za ní, lampu přitom držel tak, aby osvítila celý prostor. Jenomže tam nikdo nebyl. Všechno vypadalo úplně obyčejně a obvykle. Nábytek, koberec, obrazy a tapiserie. Nic vzácného, ale jako

celek byla pohodlně zařízena. Jestřáb s Rybářkou se vrátili zpět do chodby a dveře za sebou zase tiše zavřeli. Zamířili ke schodům.
„Něco tu nehraje,“ ozval se Jestřáb polohlasně, „podle amuletu tu není žádná magie, ale tenhle dům by měl být magie plný. Tedy přinejmenším plný ochranných kouzel. Čarodějové si rádi kradou navzájem svá tajemství. Vždycky se najde někdo takový, kdo toho druhého bude chtít okrást.“
Vystoupili po schodech - některé stupně pod jejich vahou zlehka zavrzaly, ale v mrtvém tichu domu zněla ta zavrzání velice hlasitě. Světlo lampy mihotavě osvětlovalo zdi kolem, ale jen málo dokázalo zaplašit temnotu. Schodiště vedlo do další úzké chodby. Byly v ní troje dveře, všechny pevně zavřené. Jestřáb a Rybářka stáli vedle sebe a naslouchali. Jedinými zvuky, které se daly rozeznat v tichu, byl zvuk jejich vlastního dechu. Jestřáb zavětřil.
„Isobel, necítíš nic?“
„Jo... něco cítím. Ale nevím, co to je, ani odkud to přichází.“ Vtom se nejbližší dveře prudce rozletěly a nárazem o stěnu vydaly ohlušující třesk. Jestřáb s Rybářkou bleskurychle zaujali bojové postavení a napřáhli zbraně. Horečnatě uvažovali, co je to za zvíře, které se na ně vyřítilo. Chvíli trvalo, než jim došlo, že je to člověk zabalený do kožešin. Byl sotva průměrně vysoký, ale pod jeho kůží se napínaly obrovské svaly. Kožešiny, které měl na sobě, byly tmavé a umaštěné, plné špíny a zaschlé krve. Krev byla také na jeho rukou a obličeji. Široce se usmíval, a ten úsměv mu zvrásnil celý obličej. I přes něj však Jestřábovi nečinilo žádné potíže muže poznat. Jeho tvář byla tváří, kterou jim vyčaroval doktor Jaeger z krvavé louže. Zabiják měl něco v pravé ruce - a když se na to Jestřáb pozorněji podíval... Byla to hlava, oddělená od trupu, a vrah ji držel za vlasy. Jestřáb se soustředil na jeho obličej. Nepřirozený úsměv se ani nepohnul a vrahovy oči byly sice nehybné, ale divoké. Jeho postoj byl hrozivý, neudělal však žádný pohyb, který by se podobal útoku. Drogy? Posedlost? Šílenství? Jestřáb pevněji sevřel topůrko sekery. Pamatoval si dobře, co ten tvor holýma rukama udělal muži v Stříbrné ulici.
„Jsme kapitáni Městské hlídky,“ řekl zabijákovi pevně, „zatýkáme vás.“
„Nemůžete mě zastavit,“ odpověděl mu zabiják, hlas měl zadýchaný a vzrušený, „jsem Temný muž.“
Divoce se s utrženou hlavou vrhl na Jestřába, ale ten včas uskočil stranou. Hlava dutě narazila do zdi, odrazila se a nechalo po sobě krvavou skvrnu. Rybářka postoupila o krůček dopředu, meč před sebou. Temný muž odstrčil rukou čepel meče a rozehnal se hlavou po Rybářce. Ta se sehnula - a Temný uprchl zpátky do místnosti, z níž vyšel. Když vběhli za ním, místnost byla prázdná. Rybářka zaklela.
„Jak to, k čertu, mohl udělat? Byl tu sotva pár vteřin!“
„Je to tu asi plné tajných dveří a průchodů,“ odpověděl Jestřáb. „Teď může být kdekoli v domě.“
„Nebo taky venku.“
„Ne, to si nemyslím. Viděli jsme ho. Musíme být umlčeni a on to ví. Pojď se porozhlédnout kolem, než se zase objeví. Třeba najdeme nějakou stopu nebo něco, co nám napoví, co bude dál.“
„Optimisto,“ odtušila Rybářka.
Místnost, v níž zrovna byli, sloužila jako malá a útulná ložnice. Peřiny byly odhrnuté, ale postel byla prázdná. Povlečení bylo chladné a na omak mírně navlhlé. Na nábytku byla slabá vrstva prachu. Jestřáb s Rybářkou se chvíli v místnosti přehrabovali, ale nenašli nic důležitého. Vešli zpět na chodbu, zbraně připravené v rukou.
Další místnost byla vybavená jako laboratoř. Všude se povalovaly skleněné baňky a trubičky, keramické misky, vyrovnané lahvičky s chemikáliemi. Pokoj byl čistý a uklizený, ale na všem ležela vrstva prachu stejně jako v ložnici. Na druhém konci místnosti byl prostý stůl se dvěma zásuvkami. Rybářka je otevřela. Uvnitř byla jen hrst papírů, popsaných rovnicemi a symboly, které jim nic neříkaly. Jestřáb je zastrčil zpátky, pak se najednou zastavil a začichal. Zápach byl silnější a Jestřábovi se zdál podezřele povědomý.
Třetí místnost byla studovna, malá, sevřená a čistá. Jedna stěna byla zakrytá knihovnou zaplněnou knihami různých velikostí, vázaných v kůži. Stál tam také prostorný praktický stůl, jehož větší část byla přikrytá rozházenými papíry. Na židli za stolem ochable seděl muž, oděný do čarodějnické černi. Evidentně byl mrtvý už nějakou dobu. Hlavu měl předkloněnou, bradou spočíval na stole.
„Takže aspoň víme, co se stalo Věštbovi,“ pronesla do ticha Rybářka. „Proto tady nikde nebyla ochranná kouzla. Přestala fungovat v okamžiku jeho smrti.“
„Ne, to si nemyslím,“ řekl jí Jestřáb, „takhle ochranná kouzla nefungují.“
„Nemohla to být moc dobrá kouzla. Neudržela toho zabijáka venku.“

„Ano, vlastně ano.“
„Hm, a jak vůbec zemřel?“
„To je správná otázka.“ Jestřáb se k ní obrátil čelem. „Nevidím žádná zjevná zranění.“ Položil lampu na stůl, uchopil čaroděje za vlasy a opatrně mu zvrátil hlavu dozadu. Když uviděl jeho tvář, divže hlavu nepustil zpátky na stůl. Čarodějův obličej byl úplně stejný jako obličej Temného muže.
„To není možné,“ řekla Rybářka, „to nemůže být on. Tenhle je mrtvý už pěkných pár dní.“
Jestřáb přikývl a pustil hlavu, která hned zase spadla na stůl. „S kým jsme se to vlastně potkali? S duchem?“ Začal si čistit prsty o plášť, když ho náhle zasáhlo poznání. Podívali se na sebe...
„V tomhle domě přece straší,“ řekla Rybářka.
„Ale duchové se obvykle nepokoušejí útočit na lidi utrženou hlavou,“ oponoval jí Jestřáb. „Tedy pokud není jejich vlastní. A stejně nemívají postavu zápasníka.“ Ohlédl se a hlavou mu bleskl nápad. „Klid, Isobel. Tohle určité není Temný muž. Nemá na to postavu. Má tělesnou konstituci podvyživeného vrabce. Už jsem viděl víc masa na děvce z Pijavčí ulice.“
„Ale ten obličej - je přece úplně stejný—“ přemýšlela nahlas Rybářka. „Třeba jsou to bratři... Dvojčata.“
Jestřáb se zamračil: „To by bylo příliš jednoduché. Když je ve hře magie, nic není takhle jednoduché.“
Obrnil se proti zápachu a sklonil se nad tělem, aby určil příčinu smrti. Netrvalo mu to dlouho. Pod hrudní kostí byl malý vpich. Někdo probodl Věštbovi srdce. Jestřáb upravil mrtvému čaroději oblečení, odstoupil a zase se začal mračit. Jedno píchnutí, přímo do srdce. Profesionální práce. Nebo že by štěstí? Ale i kdyby, jak se vrahovi podařilo dostat se tak blízko? I mizerný čaroděj, jako byl Věštba, musel mít dost kouzel, aby se vyrovnal s obyčejným nájemným zabijákem - i v případě, že by se vrah dostal přes všechna ochranná kouzla domu. Věštba přece musel mít nějakou obranu - kdyby ji neměl, nějaký jiný čaroděj by ho už dávno zlikvidoval. V magii vládne silná konkurence. Zvlášť v Severním okrsku. Třeba byl vrahem Věštbův známý a Věštba ho k sobě pozval. To by vysvětlovalo mnohé. Včetně toho, proč čaroděj zemřel v klidu vsedě ve své pracovně.
„Jestřábe,“ náhle vpadla do jeho úvah Rybářka, „na tohle by ses měl jít podívat.“ Právě se přehrabovala papíry na stole a soustředěně se u toho mračila. Jestřáb přistoupil k ní.
„Většinou jsou to obyčejné poznámky,“ řekla. „Zápisy o pokusech, záznamy, data, adresy a takovéhle věci. Ale tohle ... vypadá, že to je něco jiného.“
Jestřáb pozorně poslouchal, když mu Rybářka z listů nahlas předčítala. Věštba asi hodně cestoval, v cizích krajích si opatřoval exotické příměsi pro své pokusy. To znamenalo, že až na těch několik ochranných kouzel, která byl schopen dát dohromady, musel dům nechávat nehlídaný. Věštba byl daleko lepší alchymista než čaroděj a věděl, že kdyby se jiný čaroděj rozhodl ho potají navštívit, ochranná kouzla jeho domu by ho rozhodně nezastavila. Byl trochu paranoidní - vlastně dost paranoidní - a spoustu energie věnoval ochraně domu, která měla sloužit za jeho nepřítomnosti. Nějaký čas pomýšlel na to, že si opatří čarodějnického pomocníčka, ale to by vyžadovalo jednání s některými nepříjemnými Jsoucny, jejichž ovládnutí bylo naprosto nad jeho síly. A tak si vytvořil vlastního. Použil své vědomosti, jak čarodějnické tak i alchymistické. Ze svého nitra vydoloval všechnu hrubost, sílu, nenávist, vztek a zuřivost a tuto nechutnou esenci vlil do homunkula se svou tváří. Temný muž. Pomocník byl uzavřen v domě, který mohl opustit pouze s Věštbovým svolením. Byl vlastně hlídacím psem. Dlužno říct, že výborným.
Rybářka přestala číst a podívala se do Jestřábovy tváře. „Je to tak, jak jsi říkal. Severní okrsek v lidech objeví to nejhorší a vynese to na povrch.“
„To vysvětluje mnohé,“ uvažoval Jestřáb, „Když byl Věštba zabit, Temný byl pravděpodobně zrovna venku. Od té doby je vlastně pořád na útěku. Přitom však nenávidí všechny kolem a hlavně - zabíjí, protože k tomu byl přece stvořen. A teď už není nikdo, kdo by mu mohl poroučet.“
„Budeme to muset zabít, Jestřábe,“ řekla Rybářka. „S něčím takovým se nikdy nedohodneme.“
„Nejdříve to ale zase musíme najít. Nebo počkat, až si to najde nás. Co sakra tak mizerného čaroděje jako je Věštba, napadlo začínat si s homunkulem? Je to přece přísně zakázáno.“
Rybářka se na něj podívala skoro překvapeně: „Jsme v Havenu, na to nezapomínej.“
„Ale tohle je příliš i na Severní okrsek. Stvoření homunkula je ve všech případech bezvýhradně trestáno smrtí, pokud je viník dopaden. Výzkum týkající se homunkulů je zakázán už několik staletí. Jsou ještě místa, kde lidi věší, stahují a čtvrtí jen za to, že u nich najdou knihy o zakázaných věcech.“
Rybářka se zamračila: „A co je na těch homunkulech tak zvláštního?“
„Má to co dělat s rody a hlavně dědictvím. Jak by vypadala rodina, kde by se stále objevovali dvojníci různých jejích členů? Homunkulové by proměnili veškerý dědický zákon v pouhou snůšku zbytečných vět. A navíc je tu příležitost pro vrahy - někdo slavný nebo důležitý může být zabit a nahrazen homunkulem, aniž by si někdo něčeho všiml. A to jsem se ještě nezmínil o tom, jak snadné by pro nějakého mocnějšího čaroděje bylo vytvořit si armádu vlastních homunkulů a ty pak pronajímat komukoli, kdo by si je mohl dovolit - třeba nespokojencům se současnou vládou.“
„Ty jsi o tom někde četl?“ zajímala se Rybářka.
„Nezabilo by tě, kdybys trávila víc času v knihovně Městské hlídky. Překvapilo by tě, jaké knihy tam můžeš najít.“
„Takže zpátky k Věštbově vraždě,“ přerušila ho. „Tyhle poznámky nejsou jenom o výzkumu. To nejlepší jsem si nechala na konec. Podívej se na tohle.“
S těmi slovy podala Jestřábovi svazek papírů ze stolu. Rychle si je začal pročítat a jeho výraz se stával stále zachmuřenějším. Někdo najal Věštbu, aby prozkoumal něco, co se týkalo Ulice bohů. Detaily byly úmyslně velmi nejasné - autor nechtěl napsat nic, co by ho mohlo kompromitovat. Bylo zřejmé, že on i čaroděj už věděli, o co se jedná.
„Ať už Věštba objevil cokoli, někdo nechtěl, aby se ta informace šířila,“ řekla Rybářka.
„To je šílené,“ zapochyboval Jestřáb. „Věštba nebyl žádný skvělý čaroděj. Co by takový mohl pohledávat v Ulici

bohů? Sežrali by ho tam i s chlupama... v některých případech doslova...“ Jestřáb pomalu zavrtěl hlavou: „Začínám z toho mít špatný pocit, Isobel.“
„To říkáš vždycky, když se pouštíme do nějakého případu.“
„A obvykle mám pravdu.“
„Takový už je Haven.“
V tu chvíli se dveře za nimi rozletěly. Stál v nich Temný muž. Jestřáb i Rybářka se otočili, aby k němu stáli čelem, a zároveň tasili zbraně. Temný udělal prudký pohyb rukou - hlava, kterou držel, vyletěla a zasáhla Jestřába do čela. Jestřáb stačil jen krátce zahlédnout strnulé oči a otevřená ústa. Pak už jen zavrávoral dozadu; bolest ho oslepila a ochromila jeho myšlení. Rybářka Temnému muži rychle zastoupila cestu k Jestřábovi. Hlavu, která se válela na zemi, odkopla stranou. Temný muž zaútočil a Rybářka po něm ťala mečem. Její protivník se však vyhnul čepeli nadlidskou rychlostí, skočil k Rybářce a chytil ji za ruku. Udeřila ho pěstí, ale zdálo se, že si toho ani nevšiml. Drtivou silou ji hodil na zeď. Náraz jí vyrazil dech. Její tělo se pomalu začalo sesouvat k zemi, ale on k ní přiskočil, uchopil ji pod krkem a zvedl do vzduchu. Rybářka se vzmohla jen na bezmocné kopání nohama, jež jí visely několik palců nad podlahou. Obličej, který viděla před sebou, stále křivil ten divoký úsměv. Ale to už se Jestřáb rozmáchl obouruč sekerou a zaťal ji hluboko do boku Temného muže.
Ostří těžké sekery roztříštilo mužova žebra, ten zavrávoral a upustil Rybářku na podlahu. Jestřáb trhnutím sekeru uvolnil a z otevřené rány začala tryskat krev. Temný muž a Jestřáb chvíli stáli proti sobě a odhadovali své síly. Temný muž sice silně krvácel, ale nevypadal, že by ho rána nějak oslabila. Jestřáb měl na čele velkou bouli a jeho ruce nebyly tak pevné, jak by si přál. Úsměv Temného muže se ještě maličko rozšířil, když se vrhl na Jestřába a prsty zahnutými jako paráty mířil na jeho hrdlo. Jestřáb zasekl sekeru do protivníkova hrudníku, ale toho rána nezastavila.
Pak náhle ztuhl a z jeho obličeje zmizel výraz divoké nenávisti, nahrazen něčím, co by se dalo nazvat překvapením. Pomalu otočil hlavu směrem k Rybářce, opírající se o stěnu. Zvolna se sesunul k zemi a zůstal ležet obličejem dolů. Jestřáb se na Rybářku podíval také. V její ruce jako malá hvězda jasně zářil kámen ochrany. Jestřáb se na ni zazubil: „Říkal jsem ti, že se bude hodit.“
Shýbl se k bezvládnému tělu a vyprostil sekeru. Rybářka se o něho opřela a chvíli jenom tak stáli.
„Měla jsem ho zkusit dřív,“ řekla Rybářka. „Jako homunkulus byl magická bytost. Kámen ochrany pohltil všechnu jeho magii, takže nezbylo nic, co by homunkula drželo naživu.“
Jestřáb přikývl: „Budu muset na těch ranních poradách dávat víc pozor.“
STRÁŽ BOHŮ
Jestřáb s Rybářkou zrovna vstoje pojídali pozdní snídani, když se náhle v jejich hlavách rozezněl zvuk gongu následovaný suchým hlasem spojovacího čaroděje Hlídky. Jestřáb se málem udusil soustem párku, zatímco Rybářka si spálila jazyk ostrou hořčicí.
Kapitáni Jestřábe a Rybářko, hlaste se okamžitě v Oddělení pro záležitosti bohů v Ulici bohů, kde na vás čekají další rozkazy. Až na další jste přeloženi ke Stráži bohů. Konec hlášení.
Skřípající hlas umlkl stejně náhle, jako začal. Jestřáb vyplivl rozžvýkaný párek a opatrně zatřepal hlavou. „Jestli nepřestane používat ten zatracený gong, přísahám, že ho osobně navštívím a nacpu mu ten krám někam, kde ho to bude hodně bolet.“
Rybářka si odfrkla: „Podle toho, co jsem slyšela, si musíš stoupnout do řady, protože nejsi sám. No, a tohle se musí stát zrovna uprostřed vyšetřování vraždy. Oddělení pro záležitosti bohů... Co nám u všech čertů chtějí?“
„Kdo ví,“ řekl Jestřáb, „možná se jim nějaký bůh vymkl z ruky a oni po nás chtějí, abychom na něj přitlačili.“
Rybářka se na něho podívala: „Doufám, že takhle v Ulici bohů mluvit nebudeš. A jestli budeš, byla bych ti vděčná, kdyby ses držel hezky daleko ode mne. Pokud jsem to správně pochopila, většina bohů postrádá smysl pro humor. A u těch několika výjimek se zase jedná o humor poněkud nebezpečného druhu. Koneckonců - mluvíme o Jsoucnech, která mají ve zvyku sestřelovat kacíře dobře mířeným bleskem a ráda rozsévají mor, když jsou příspěvky jejich církvi nižší než minulý týden.“
„Zbytečně si děláš starosti,“ řekl jí na to Jestřáb.
„A výhradně kvůli tobě,“ odpověděla mu Rybářka.
Ulice bohů leží ve středu Havenu, v samém centru luxusní čtvrti. Svatostánky stovek různých náboženství se kupí ná levé i pravé straně ulice, nabízejí naději a spasení, prokletí a zkázu a cokoli jiného, co lidé potřebují, aby mohli zaplašit myšlenky na temnotu, která je očekává po smrti. Každý potřebuje v něco věřit, potřebuje nějakou oporu, aby čelil beznaději. A ať už hledáte cokoli, najdete to v Ulici bohů. Svatyně a chrámy všech druhů se tam mačkají nalepené na sobě a do dáli hlásají slávu a moc svého boha, okázale přehlížejíce všechny ostatní. Kamkoli se podíváte, narazí váš pohled na nějakého velekněze, hlásajícího, že zná pravdu veškerého bytí a je ochoten se o ni podělit s každým pravověrným člověkem, jenž mu pak bude samozřejmě za to přinášet pravidelné desátky. V Havenu je náboženství velký obchod.
Podle oficiálních map města je tato ulice dlouhá asi půl míle. Ve skutečnosti je ale tak dlouhá, aby se do ní vešlo všechno, co je třeba. Je možné ráno vyjít z jednoho konce ulice, kráčet celý den a ani s příchodem noci nedojít na konec. A pak jsou tu přece také postranní ulice a uličky, neuvedené v městských plánech, kde může vytrvalý tazatel najit kontroverzní náboženství, jejichž existence je často za bílého dne plamenně popírána. Nacházejí se tam dveře, které vedou k záhadám, zázrakům a také nočním můrám - a jen málokteré najdete na stejném místě znovu.
V Ulici bohů je realita tvárná a pružná.
Oddělení pro záležitosti bohů, běžně nazývané Stráž bohů, mělo na starosti pořádek v Ulici bohů. Členy vybírala městská rada, platila jim a přitom předstírala, že nic takového neexistuje. Vlastně většinou předstírala, že neexistuje ani žádná Ulice bohů. Byla z ní nervózní. Celkem vzato, v Ulici bohů byl povětšinou spíše klid. Téměř každé Jsoucno

věřilo, že je jediné a samotné, a odmítalo existenci jakékoli další církve, natož boha. Přesto tu a tam docházelo k různým sporům, stejně jako k vendetám, ve kterých ukazovaly lidské i nelidské povahy svou pravou tvář. Stráž bohů měla předcházet všem nešvarům, kdekoli to bylo možné, ještě než propukly. Někdy jim však zabránit nešlo, a to si pak Stráž na svůj chleba vydělávala opravdu těžce.
„Ty už jsi u Stráže pracovala, ne?“ zeptal se Jestřáb Rybářky cestou sněhovou břečkou. Slunce se pomaloučku drápalo nahoru a promrzlé ulice byly plné lidí, kteří, pečlivě zachumlaní, spěchali do práce.
„Krátce,“ odpověděla Rybářka. „Bylo to tehdy, když jsi pracoval na tom vlkodlakovi, jak zemřel mladý Hightower. S pěti strážníky z Hlídky jsem byla přidělena k případů ztracených zlatých prutů a několik dní jsme strávili se Stráží bohů. K ničemu nakonec nedošlo.“
„Jací jsou?“ pokračoval ve vyptávání Jestřáb.
Rybářka pokrčila rameny: „Banda nafoukanců, řekla bych.“
„Ale mimo to, jací jsou? Rozveď to trochu, Isobel. Ať už se nám to líbí nebo ne, s těmi lidmi budeme pracovat a já chci vědět, do čeho jdu.“
Rybářka se zamračila. „Stráž bohů je tvořena vždy třemi lidmi: čarodějem, mystikem a bojovníkem. Jednotlivci se mění, ale tohle složení vždycky zůstává stejné. Radě se zřejmě velice ulevilo, když konečně našli správně vyváženou kombinaci, a nechtějí do ní zbytečně zasahovat. Skupina, se kterou jsem pracovala, působila už čtvrtým rokem. Mají dobré výsledky.
Jejich čaroděj se jmenuje Hrob. Veselé jméno. Je trochu starší než my, tichý, přemýšlivý, mocný jako ďábel a tak pohodový, až je z toho člověku na blití. Je to jeden z těch, co jsou hrdí na to, že nikdy nezvýší hlas. Kdyby se mu holub vydělal na hlavu, ani by si neřekl o kapesník. Řekla bych, že bude mít žaludeční vředy určitě už ve čtyřiceti.
Mystik je vlastně žena a říkají jí Jeřabina. Je mladá, příjemná, ale šílená jako pivovarská krysa. Je trochu vysazená na znamení, předzvěsti a bylinkové léky. Když jsem byla nachlazená, dala mi bylinkový čaj, po kterém jsem ještě dva dny měla běhavku. Má vnitřní zrak, ovládá několik menších kouzel, ale její odborností je odhadování myšlenek jednotlivých Jsoucen. Jde jí to dobře. Asi proto, že je úplně stejně bláznivá jako Jsoucna sama.
Bojovník se jmenuje Charles Buchan. Už jsi o něm určitě slyšel. Vítěz soubojů, intrikán a svůdník, jakého město ještě nezažilo. Věk něco přes čtyřicet, pěkný, odvážný, uhlazený a skromnosti má tolik jako páv. Celý život se dostává do malérů stejně snadno, jako se z nich zase dokáže vymluvit nebo vybojovat. Ale udělal osudovou chybu, když proklouzl kolem stráží na noční návštěvu královy nejnovější milenky zrovna tu noc, kdy se tak rozhodl učinit i král. Asi mu dal na výběr - kariéra v Městské hlídce, nebo zbytek života na galejích. Jak skončil u Stráže bohů, nikdo neví, ale drží se toho místa jak politik úplatků.“
„A k téhle partě se máme připojit,“ řekl Jestřáb. „Skvělé. Prostě skvělé. Tuhle práci budu nenávidět. Vím to. Těšil jsem se, jak si užiju ten případ s mrtvým čarodějem... Čím to, že když je někde nějaká nebezpečná, nebo taky hodně nepříjemná práce, naše jména figurují na začátku seznamu zájemců?“
„Protože jsme nejlepší,“ odpověděla mu Rybářka, „a taky protože jsme příliš poctiví, abychom z toho chtěli vytřískat něco pro sebe. Vypadá to, že jsme se dostávali k něčemu choulostivému a někdo nahoře nás potřeboval na nějaký čas odstranit z cesty.“
„Někdo z našich nadřízených z Hlídky.“
„Pravděpodobně. Takový už je Haven.“
Jestřáb něco neurčitého zabručel.
Konečně došli k Ulici bohů a vkročili ze zimy rovnou do léta. Sníh a břečka zůstaly před začátkem ulice, vzduch byl suchý a teplý. Jasné polední slunce svítilo z čisté modré oblohy. Jestřáb se podíval na Rybářku, ale ani jeden z nich se neozval. Ulice bohů měla svou vlastní cestu a svá vlastní pravidla. Ať už byly jakékoliv.
Jestřáb a Rybářka kráčeli ulicí a při tom upírali zrak rozhodně kupředu. Už Ulici bohů znali - zavítali na ni během vyšetřování posledního případu - a věděli, jak snadné je tam zešílet. Hloučky kněží a různých uctívačů pobíhaly sem a tam, vyřizovaly si své tajemné záležitosti a pouliční kazatelé do toho křikem kázali Slovo každému, kdo byl ochoten poslouchat. Ulice se najednou ponořila do šera. Místo slunečního jasu dopadl na zem obrovský stín, jak něco velikého prolétalo nad hlavami. Jestřáb se nahoru nepodíval. Ať to bylo cokoli, nechtěl o tom vědět. Stín přešel a jasné slunce se znovu objevilo. Jestřáb se pod svými kožešinami a pláštěm začínal potit.
Něco jako ropucha v lidské velikosti dřepělo na rohu a sladce zpívalo dívčím hlasem. Žebrácká miska ležící před stvořením byla plná krvavých kusů masa. Néco dlouhého a hubeného, s příliš mnoha nohami, přeběhlo po zdi budovy, v náručí si přitom drželo mrtvou kočku. Malé dítě se stařeckýma očima si do vlastních rukou zapichovalo ocelové jehlice a nepřirozeně se u toho chichotalo. Nějaký kazatel se vznášel tři nebo čtyři stopy nad zemí, hlavu zvrácenou dozadu, v obličeji výraz naprosté extáze. Takovým věcem věnovali pozornost jedině turisté. Získat si kolemjdoucí chtělo víc než pouhé divadýlko.
Stráž bohů sídlila v malé patrové budově, schované v jedné z postranních uliček. Jestřáb dvakrát zaklepal na nenápadné přední dveře a odstoupil. Společné s Rybářkou pak čekali trpělivě na schůdku přede dveřmi, po očku stále pozorujíce okolí. Úzká černá ulička se zdála být tichá a klidná, ale Jestřáb se nehodlal spolehnout na své dojmy - byli přece v Ulici bohů. Dveře se konečně otevřely a odkryly postavu malého plešatého muže něco po třicítce, oblečeného do čarodějské černi. Usmíval se na oba kapitány jako hodný strýček a Jestřábovi chvíli trvalo, než si uvědomil, že ten milý chlapík musí být čaroděj Hrob.
„Drahá Rybářko. Je milé vás znovu potkat. A vy musíte být kapitán Jestřáb. Jsem potěšen, že vás potkávám. Jen pojďte dál, jen pojďte. Čekali jsme vás.“
Uvedl je do domu - krátkou chodbou prošli do malé, pěkně zařízené místnosti. Hrob je začal obskakovat, už když si sedali do křesel, a neustále u toho brebentil. Jestřáb to všechno bral s rezervou. Hrob sice mohl s každým jednat jako

se svým nejoblíbenějším příbuzným, ale prvotřídním čarodějem se nikdo nestane pro dobré úmysly a okouzlující osobnost. Chtělo to dlouhé roky obětované jednostranné snaze a také nemálo tvrdosti. Jestřáb se zdvořile usmíval Hrobovým vtípkům a do paměti si vštípil poznámku, že se k tomuto čaroději nemá otáčet zády.
Nevěřil lidem, kteří se příliš usmívali. Nakonec Hrob odněkud vyčaroval vybranou karafu z brouseného skla a nalil tři štědré dávky sherry do skleniček. Jestřáb si vzal tu svou a lehce usrkl. Nikdy nebyl moc na sladké pití, věděl však, že Rybářka je miluje. Hrob se na chvíli odmlčel, aby si vychutnával své sherry, a Jestřáb přestávky využil k tomu, aby se konečně ujal slova.
„Omluvte mě, pane, ale možná byste nás mohl informovat, co tady vlastně budeme dělat. Když potřebuje Stráž bohů pomoc, obvykle přece pošle pro Tým speciální magie a taktiky. K čemu vám může být párek obyčejných strážníků?“
Hrob se kousl do spodního rtu a najednou vypadal tajemně. „Pokud by vám to nevadilo, myslím, že bych raději počkal na své zbývající kolegy. Nebude to trvat dlouho. Situace je... dosti komplikovaná.“
Najednou se dveře rozletěly. Jestřáb s Rybářkou se polekaně ohlédli a spatřili podsaditou mladou ženu, která za sebou přibouchla dveře a zamířila k nim. Pak se zastavila a věnovala Jestřábovi a Rybářce dlouhý pohled, ruce opřené v bok. Byla malá, sotva pět stop vysoká, a to ji činilo na pohled ještě těžší, než ve skutečnosti byla. Krása jejího kulatého obličeje byla znehodnocena tím, že se pořád mračila. Černé vlasy měla ostříhány nakrátko do tvaru helmy a její husté obočí dávalo tušit ohnivý temperament. Tmavé beztvaré šaty, které měla na sobě, by spíše slušely starší ženě. Určitě neměla o mnoho víc než dvacet, ale vypadala o deset let starší.
„Co ti tady dělají,“ ostře vyštěkla, když se prudce obrátila na Hroba. „Říkala jsem ti, že je tu nechci.“
„Poslala je rada,“ odvětil jí Hrob lehce, očividně nezasažen jejím rozzlobeným pohledem. „Zdá se, že by nám možná mohli pomoci.“
Žena si nahlas odfrkla. „Když to se všemi svými zkušenostmi nezvládneme my, nevím, jak by nám mohl pomoci párek goril z Hlídky.“
„Tak to by stačilo, Jeřabino,“ prohlásil najednou Hrob silnějším hlasem a ostří jeho tónu dívku okamžitě umlčelo.
Jestřáb si přes svou sklenku sherry Hroba pozorně prohlížel. Zdálo se, že v čaroději se skrývá mnohem více, než bylo na první pohled vidět. Jestřáb se právě pokoušel přinutit se k dalšímu usrknutí, když se dveře znova rozletěly a do místnosti vtrhl vysoký, svalnatý muž. Ramena držel vzadu a hlavu zpříma. Rybářka nemusela Jestřábovi říkat, že je to neblaze proslulý Charles Buchan. Byl svým drsným, nevlídným způsobem docela pohledný, měl krátké zlaté kudrnaté vlasy a ledově modré oči. Svaly na jeho hrudníku a rukou byly toho druhu, jaké se získávají jen posilováním s činkami. Mohlo mu být kolem čtyřicítky, ale vzhledem ke skvělé kondici vypadal o dobrých deset let mladší. Byl oblečen podle poslední módy a slušelo mu to - což bylo něco mimořádného, uvážíme-li, že se nosily těsné kalhoty a vycpané vesty s límcem až pod bradu. Vlastně, kdyby ty kalhoty byly střiženy jen o chlup těsněji, Jestřáb by toho chlapa musel zavřít pro porušování veřejné mravnosti. Buchanovo oblečení mělo výrazné barvy, téměř nevkusné - byly však tak přesně vyvážené, že se nedalo pochybovat o tom, že byly vybrány úmyslně. Jestřáb si nemohl nevšimnout, že oblek byl ušitý tak, aby měl Buchan dost místa kolem ramen a hrudníku. Charles Buchan sice možná vypadal jako podívejte se na mě, jak jsem krásný, ale rozhodně nedovolil svému oblečení, aby ho omezovalo v boji.
Jestřáb se po očku podíval také na Rybářku, jak hodnotí Buchana ona. Byl znepokojen zjištěním, že jí při studování válečníka na tváři pohrává lehký úsměv. Jestřábovo obočí se zrovna začínalo smršťovat do zamračeného výrazu, když Buchan rychle vyrazil a pozdravil Jestřába poněkud přehnaně silným plácnutím po rameni. Jestřáb se neubránil zamrkání. Buchan se pak otočil k Rybářce, která k němu natáhla ruku. Vzal ji, pozvedl ke svým rtům a zkušeně ji políbil. Jejich pohledy se při tom setkaly. Jestřábův temný pohled se ještě více zachmuřil. Rybářka si obvykle líbat ruku nenechávala. S jistým zdráháním nechal Buchan její ruku vyklouznout, a když se zase narovnal do plné výše, ramena zatáhl dozadu, jako by chtěl ukázat mohutný hrudník a ploché břicho.
„Takže tohle je slavná dvojice Jestřáb a Rybářka. Slyšel jsem o vás hodně, všechno v dobrém. Těší mě, že na ten případ tu máme zrovna vás. Jsem si jist, že spolupráce s vámi bude fascinující. Bohužel se mi však zdá, že tu pro vás nebude dost práce. Jsem si jistý, že my sami ten případ brzy vyřešíme. Vždycky se nám to nakonec podaří. Nicméně věřím, že najdeme něco, čím vás zabavíme po dobu, po kterou zde s námi budete.“
Jeho hlas byl hluboký, rezonující a rozhodný. Může být, pomyslel si Jestřáb. Vsadím se, že taky kouří dýmku a louská ořechy prázdnýma rukama. Ďábel pro dámy a přirozený vůdce mužů. Kdybych měl volnou chvilku, myslím, že by mi nedělalo problémy naučit se toho chlapíka nenávidět.
„Vlastně pokud dovolíš, Charlesi,“ řekl Hrob, „rád bych této příležitosti využil k tomu, abych našim přátelům vysvětlil, proč jsou zde.“
„Samozřejmě,“ opáčil Buchan. „Jen si poslouž.“
Opřel se o zárubeň dveří, z kapsy vyndal dýmku a začal se věnovat jejímu čištění; slabě si přitom pohvizdoval.
Zavládlo ticho - všichni upírali oči na Hroba. Ten se lehce zamračil, jako by nevěděl, jak má začít.
„Nacházíme se ve zvláštní situaci. Za dobu, co pracujeme u Stráže bohů, jsme řešili mnoho podivných případů, ale musím říci, že jsme se nikdy nesetkali s něčím takovým. Na rovinu řečeno - někdo tady vraždí bohy Havenu.“
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali. „Pokračujte,“ pobídl Jestřáb Hroba.
„Už jsme ztratili celkem tři božstva,“ pokračoval Hrob, „Ponurého pána, Mimomuže a Lovce Carmadina. Ještě nevíme, jak nebo proč zemřeli, ale všichni tři byli naprosto na cucky. Jestli brzy nepřijdeme s nějakým vysvětlením, bohové začnou panikařit a z Ulice bohů by se mohlo stát bitevní pole. Mezi bohy je spousta staré zášti a nevole a nedá mnoho práce přimět je, aby si šli navzájem po krku.“
„Nevěděla jsem, že Jsoucna mohou zemřít,“ odtušila Rybářka.
„Říkej jim spíš Bytosti, to pomůže,“ poradila jí Jeřabina.
„Jestli nám máte pomoci, musíte pochopit, jak Ulice bohů funguje. Najdete tu nejrůznější náboženství - některá stará,

jiná nová a další jenom jako módní výstřelky. Většina z nich je zbudována kolem nadpřirozených Bytostí, jež lákají své potenciální přívržence ukázkami své moci a sliby na ovládnutí světa. Každý chce být na straně konečného vítěze a chce mít nějakého mocného ochránce, který by na něj dohlížel. Pak tu máme také kazatele, jejichž učení přerostlo v náboženství. Jejich církve většinou přežívají nejdéle. Myšlenky jsou daleko mocnější a trvanlivější než nějaké Bytosti, jež nezvládají své ego.
Náboženství se objevují a zanikají a my se tu snažíme udržet pořádek. Některá jsou podivná, jiná krásná a některým vůbec nerozumíme. Lidé mohou uvěřit těm nejšílenějším věcem, když jsou dost zoufalí nebo vyděšení. My jsme nestranní. My se snažíme udržet spory a pomsty pod kontrolou a staráme se jen o to, aby jakékoli problémy nepřesáhly hranici Ulice bohů.“
„A jak to děláte?“ zeptal se Jestřáb.
Čaroděj Hrob se usmál: „Udržujeme diskusi, snažíme se štvát jednu frakci proti druhé, hodně improvizujeme. Když sé nám to vymkne z rukou, zavoláme Zásahovou jednotku. A když ani to nepomůže, použijeme vymítací kámen. To je naše poslední možnost. V podstatě je to účinnější forma kamene ochrany, se kterým experimentovala rada. Vymítací kámen zruší všechnu magii v okolí bez ohledu na to, jak je mocná. Může dokonce zapudit Bytost z tohoto světa.“
„Zapudit?“ zajímala se Rybářka, „Myslíte zničit?“
Čaroděj pokrčil rameny. „To nevíme. Zmizí a už se nevrátí. To nám stačí. Kámen používáme jen zřídka - když daný problém ohrožuje celé město. Kdyby se Bytosti shodly na tom, že jsme pro ně nebezpeční, spojily by se a zničily nás kámen nekámen.“
„A takhle Bytosti umírají?“ zeptal se Jestřáb. „Někdo má další vymítací kámen?“
„To je nemožné,“ zamítla tu možnost Jeřabina rozhodně, „Je jenom jeden vymítací kámen a nikdo neví, jak je starý nebo jak byl zhotoven. A i kdyby jiný existoval, věděli bychom to. Každý, kdo je schopen používat magii, by o jeho použití věděl v okruhu několika set mil; úžasná síla kamene by jejich mysl ozářila jako světlo majáku. Nikdo jiný než my tři nemá k vymítacímu kameni přístup a pro žádného z nás není možné jej zneužít. Když jsme přišli do Stráže bohů, rada na nás uvalila kouzlo donucení, takže nemůžeme použít vymítací kámen jinak než pro potřeby služby.“
„Ale bohové umírají,“ přidal se Buchan. „Jejich těla jsou zničená a jejich duše zmizely. Chtěli jsme to vyšetřit, ale v takových věcech nám chybí zkušenost. Nikam jsme se nedostali. Vlastně ani nevíme, co máme hledat. Věřící jsou pořád v šoku - omráčení tak, že se jenom modlí za návrat svého boha. Pokud se nevrátí, rozzlobí se a půjdou hledat někoho, na kom by si vylili vztek.“
„A aby toho nebylo málo,“ pokračoval zase Hrob, „začínají si stěžovat i jiné Bytosti. Tři nevyjasněná úmrtí v nich vzbuzují pocity zranitelnosti a strachu. Je jenom otázkou času, kdy se rozhodnou vzít věci do svých rukou. Možná, že to pak skončí válkou bohů. Nemyslím si, že by Haven takovou válku přežil. Vlastně si ani nejsem jistý, jestli by ji přežila Dolní království.“
„Takže jsme požádali městskou radu o pomoc,“ řekl Buchan, „a ta poslala vás.“
„Nechvalně proslulí Jestřáb a Rybářka,“ upřesnila Jeřabina pohotově jedovatým hlasem. „Párek rabiátů v uniformách. Vím o vaší pověsti všechno. Jste ti nejbrutálnější příslušníci Městské hlídky v Havenu. Nestaráte se o to, koho zraníte a nikdo neví, kolik lidí jste zabili.“
„Měla byste si zajít do Severního okrsku,“ bránil se Jestřáb, „to by vám možná pomohlo některé věci pochopit. Tamější lidé na diplomacii a vyjednávání příliš nedají. Spíše od nich můžete čekat, že vám otráví víno nebo vám vrazí ostří dýky mezi žebra. Nebo pro jistotu obojí najednou. Máme nejvíc vyšetřených případů vražd, násilné trestné činnosti i objasněných případů obecně. Jsme tak tvrdí, jak musíme, abychom dosáhli výsledků. To je všechno, co zajímá radu.“
„Možná to tak je,“ připustil váhavě Hrob, „ale přesto se cítím povinován vás upozornit, že tuto taktiku silné ruky tu nebudeme tolerovat. Prostě by vás zabili, vás stejně jako kteréhokoli nešťastníka, který by se v daném okamžiku nacházel ve vaší blízkosti. Musím trvat na tom, že dokud jste členy Stráže, budete vždy poslouchat mé příkazy. Je to jasné?“
„Jistě,“ odpověděla Rybářka.
„Samozřejmě,“ přisvědčil i Jestřáb.
Hrob si oba podezíravě změřil. Očekával, že se budou přít a jejich rychlý souhlas ho znepokojoval. „A ještě musíme probrat jednu maličkost,“ pronesl pomalu. „Ke kterému náboženství patříte? V co věříte?“
„V daně a smrt,“ okamžitě zareagovala Rybářka. „O všem ostatním lze diskutovat.“
„Isobel i já jsme byli vychováni jako křesťané,“ řekl Jestřáb rychle, aby zaplašil prohlubující se chmurný výraz na Hrobově obličeji. „Už jsem viděl spoustu temnoty, ale stále věřím ve světlo.“
„Křesťanství,“ zamyslel se Hrob nahlas. „Staré náboženství. Vy jste vyrostli na severu, že? Ano, myslím, že ano. Obávám se, že vaše náboženství se v Dolních královstvích příliš nepraktikuje, přestože samozřejmě mnoho výrazů z něj v jazyce zůstalo. Někdy si spolu musíme sednout a promluvit si.“
„Křesťané,“ opovržlivě se na ně obrátila Jeřabina. „Myslela jsem, že věříte na lásku a mír a taky nastavujete vždycky i druhou tvář.“
„No, my nejsme příliš ortodoxní,“ připustil Jestřáb.
„Pamatujte si, že vás jenom trpíme,“ odfrkla si znechuceně Jeřabina. „Ze všech lidí, co jich jen v Hlídce je, nám museli poslat zrovna dva křesťany.“
„Zřejmě máte nějakého přítele v radě,“ řekl Buchan.
„Radního Adamanta, abych to upřesnil,“ ozval se Hrob, „Vyrozuměl jsem, že jste si vedli velice dobře, když jste mu dělali osobní stráž při volbách. Ale proč si myslí, že by vás to mělo opravňovat k práci v Ulici bohů, je mi záhadou.“
„Kvůli němu jsme bojovali s bohem,“ odpověděl chladně Jestřáb. „Odpornost, Pán propastí. Pomohli jsme ho odstranit.“

V místnost náhle zavládlo ticho. Tři strážci se na Jestřába a Rybářku dívali téměř s úctou.
„To jste byli vy?“ zeptal se Buchan.
„No s trochou pomoci,“ řekl Jestřáb. V Rybářčiných koutcích úst to zaškubalo.
„Tomu nevěřím,“ namítla prostě Jeřabina.
Jestřáb se na ni klidně podíval: „To je tvůj problém, děvče.“ Pak se otočil zpět k Hroboví a Buchanovi. „Rybářka a já nejsme vlastně úplní nováčci, co se Ulice bohů týče. Už jsme tu byli. Nemáme sice žádné zkušenosti v jednání s bohy, zato umíme vyšetřovat vraždy. Je to naše práce a jsme v ní dost dobří.“
Jeřabina se chystala namítnout něco kousavého, ale pak si to rozmyslela a podívala se na Hroba. „Lidé se začínají shromažďovat na ulici. Vypadají rozzlobeně. Nelíbí se mi to.“
Čaroděj pomalu přikývl. „Vidím je, Jeřabino. Dva tábory a blíží se k sobě. Sakra. Vypukne další rvačka. Charlesi, Jeřabino, vezměte si věci. Jestřábe a Rybářko, pojďte se mnou. Uvidíte, co se stane, když jsou porušena pravidla v Ulici bohů. Měla by to pro vás být zajímavá zkušenost. Jestli ji přežijete.“
Venku v Ulici bohů bylo všechno jiné. Ve vzduchu viselo neurčité napětí a namačkané budovy vypadaly ponuře a krutě. Jestřáb a Rybářka pospíchali po boku Stráže s tasenými zbraněmi. Hrob obsadil místo vedoucího výpravy, černý plášť majestátně vlál kolem jeho postavy. Klidně se usmíval a jeho postoj byl uvolněný.
Jeřabina kráčela po jeho boku a natahovala nohy, aby mu stačila. Přes rameno měla pověšenou nacpanou brašnu a na tváři se jí usadil výraz odhodlaného buldoka. Vedle pohodlně se nesoucího Hroba vypadala silnější, sebevědomější, téměř živelná ve své zaujatosti. Charles Buchan šel za nimi jako na procházce a jeho dlouhé nohy pohodlně dopadaly na chodník. Měl na sobě kroužkovou košili a u levého boku mu visel dlouhý meč. Nedal na sobě znát žádné vzrušení, vypadal klidně a vyrovnaně. Na obličeji jako by měl příjemně se usmívající masku, jeho oči však byly velmi chladné.
Jestřáb si spěchající členy Stráže bohů prohlížel velice pozorně. Přes všechnu jejich profesionalitu se z nich dalo vycítit jisté napětí. Uvažoval, jestli by neměl začít být nervózní. Bylo to jejich území, a jestliže se oni cítili nesví, měli pro to asi dobrý důvod. Ulice vypadala čím dál neklidnější. Kolem bylo méně lidí než normálně a ti, kteří zbyli, spěchali pryč s očima upřenýma do země. Kazatelé hlásali všeobecnou smrt a zkázu. Pomalovaný šašek s ostrými břity zabodnutými v krvácejících očních důlcích zpíval o lásce a ztrátě. Dva stíny se na sebe vrhaly jako šílená zvířata. Vysoká hranatá budova začala tát a odtékala jako vroucí vosk, zatímco chrliče na jejích okapech křičely v agónii.
Jestřáb zrychlil tempo a dohnal čaroděje. „Omluvte mě, pane, ale já a moje kolegyně jdeme vstříc nebezpečné situaci. Máme právo vědět, o co půjde.“
„Jistě,“ řekl Hrob. „Budete nám to muset odpustit, kapitáne, ale nejsme zvyklí spolupracovat s cizinci. Jeřabina a já máme vnitřní zrak, schopnost vidět a vycítit vzdálené události. Vypadá to, že dlouhodobé soupeření mezi dvěma náboženstvími přerostlo v otevřený boj na ulici. Jestli se do toho rychle nevložíme, mohlo by se to vyvinout v bitvu se vším všudy. Mohly by zasáhnout samy Bytosti. Normálně se situace nevyvíjí špatným směrem tak rychle, ale s těmi třemi mrtvými bohy vzplanou emoce rychle.“
„Počkejte,“ navrhl Jestřáb. „Jestli je to tak vážné, neměli bychom zavolat Zásahovou jednotku?“
„Ne, to si nemyslím. Jsou to jenom obyčejné nepokoje. S tím si poradíme.“
„Velice oblíbená poslední slova,“ zamručela Rybářka, která pospíchala za nimi.
Jestřáb se na Hroba rychle podíval, ale ten vypadal, že to myslí zcela vážně. „Dobře, řekněte mi o tom něco víc. Zmínil jste dvě náboženství. Jaké?“
„Jsou založena na dvou nižších Bytostech,“ pustil se do vysvětlování Hrob. „Ani jedno není nijak mocné nebo důležité, obě mají ale mnoho následovníků. Soumračný požírač je bohem nihilistického kultu, který si nepotrpí na žádné parádičky. Všechno je odporné a zkažené, svět bude zničen a jenom věrní se zachrání, aby byli přeneseni do lepšího světa. Nemůžu to dokázat, myslím si ale, že sám Požírač je depresivní maniak.
Druhé božstvo je Kukla. Vlastně je to obrovský kokon, asi dvacet stop dlouhý. Říká se, že tu a tam koná zázraky, nikdy jsem však žádný neviděl. Uctívači Kukly věří, že se jednoho dne otevře a vyjde z ní bůh v celé své slávě, aby očistil svět, ať už si to bude přát nebo ne. Kuklu hlídají už přes čtyři sta let a ještě se nic nestalo.
Je celkem zajímavé, že každé náboženství má své nepřátele. Každý bůh musí mít svého ďábla - nikdy jsem nepochopil proč. Myslím, že je to kvůli obchodu. Normálně na sebe skupiny následovníků útočí ohnivými kázáními, prošpikovanými skrytými urážkami. Tu a tam se strhne v Ulici bohů nějaká bitka, obyčejně když se zavírají hospody. Ale jak se věci mají teď, nic není normální. Celá Ulice bohů je jako les v období sucha, který čeká na malou jiskřičku, jež ho zapálí.“
Jestřáb přikývl: „Buď to - nebo slyšeli, že přicházím já s Rybářkou a připravili nám představení na uvítanou.“
Jeřabina zamručela něco neurčitého, ale neznělo to jako lichotka.
Hluk nepokojů uslyšeli dříve, než byli na dohled. Zepředu přicházel řev mnoha hlasů, zesílených vztekem a nenávistí. Zatemňovala je zvířecká přímočarost, jaká je k nalezení jen v davu, který nad sebou ztratil kontrolu. Jestřáb zpomalil, aby mohl kráčet po boku Rybářky. Jestli měli bojovat, chtěl mít záda krytá někým, komu mohl věřit. Řev se zesiloval a přiostřoval, jak se blížili k ostrému rohu. Podle oficiálních map byla Ulice bohů dokonale rovná, ale v tomto ohledu - ostatně jako v mnoha jiných - si obvykle dělala, co se jí zlíbilo. Zahnuli za roh a před nimi se rozvinul pohled na bitku. Stovky lidí se tlačily ulicí sem a tam, ústa zkřivená zlobou, v očích divoký výraz. Křičeli a řvali, mávali pěstmi na všechny strany. Někteří měli tyče, klacky nebo řetězy a jiní zase nesli kameny a dlažební kostky - na některých už byla krev. Několik lidí leželo bezvládně na zemi, ušlapáni a nepovšimnuti šíleným davem. Násilí bylo cítit ve vzduchu, připraveno každou chvíli propuknout naplno.
Jestřáb se zastavil nedaleko davu a pozorně si celou situaci prohlédl. Nemohla být rozehrána hůř. Ulice bohů byla v tomto místě úzká a dlouhá, pouze s několika málo únikovými cestami. I kdyby přesvědčil dav, aby toho nechal a rozešel se, rozdělit ho do menších, lépe zvladatelných skupinek se zdálo obtížné. Rozpustit dav byla jedna věc - co se ale

počítalo, bylo udržet jej rozdělený. Lidé museli mít kam jít. Jestřába zneklidňoval i počet přihlížejících. Byly jich stovky a zaplnili Ulici bohů všude kolem. Pravděpodobně patřili k jiným náboženstvím a byli rádi, že se mohou dívat na to, jak ze sebe dva jejich rivalové navzájem vytloukají duše. Dokonce kazatelé přestali hlásat slovo boží a zdáli se být plně zaujati přijímáním sázek od diváků.
Hrob se také zastavil, pozorně se na dav díval, rty sevřené do úzké linky. Jeřabina klečela vedle něj a něco hledala ve své brašně. Jestřáb se naklonil, aby se podíval, co má vevnitř, když po něm ale Jeřabina šlehla pohledem, rychle ucouvl. Buchan stál opodál, ruce zkřížené na své zbroji a majestátně hleděl na dav. Vypadal, že čeká na jediné slovo, aby vyrazil kupředu a drtil hlavy tak dlouho, dokud se všichni nevzpamatují. Jestřáb se letmo podíval také na Rybářku - uklidnilo ho, že na ni dav očividně neudělal žádný velký dojem. Zachytila jeho pohled, a když pochopila i důvod, široce se na něj usmála. Jestřáb odvrátil zrak a předstíral, že si ničeho nevšiml. Zamyšleně uchopil svou sekeru a díval se, jak nálada houstne. Tohle byla záležitost Stráže bohů, nechtěl se do toho míchat, ale bylo jasné, že když se do toho někdo nevloží, poteče brzy po dlažbě krev a rozpoutá se řež, kterou nezvládne ani malá armáda.
Jeřabina vytáhla z vaku dva štíhlé měděné pruty a zarazila je do země. Do pevného kamene dlažby vnikly stejně snadno jako do bláta. Potom Jeřabina utvořila z prachu z rozdrcené modré křídy ochranný kruh kolem sebe a Hroba. Jestřáb se zamračil - všiml si, že on, Rybářka ani Buchan nebyli ochráněni. Ať už se ti dva chystali udělat cokoli, doufal, že to zvrhne správným směrem. Jeřabina s Hrobem se pak pustili do diskuse o technické stránce věci. Jestřáb se posunul vedle Buchana, který stále tiše studoval dav.
„Kdo vyhrává, pane Buchane?“
„Těžko říct. Strategicky řečeno je tohle chaos. Není tu žádná spolupráce. Každý je tu za sebe a poslední propadne peklu. Doslova, řekl bych, alespoň jakto vidi oni.“
„Jak je od sebe rozeznáváte?“
„Modré šaty má Kukla, šedé Požírač.“
„Skoncujeme s tím, ne?“ zeptala se Rybářka, když k nim přišla. „Nemůžu prostě jenom stát a čekat - není to dobré pro mou pověst.“
„Neměli bychom se do toho vrhat příliš brzy,“ vysvětlil jí situaci Buchan, „ať si nejdřív vylijí trochu žluči jedni na druhých.“
„Chcete říct, že tu máme stát a nechat lidi umírat?“ a na jejím obličeji se usadil zlověstný výraz.
„Takhle je to nejlepší,“ přisvědčil Buchan. Podíval se na ni a zlehka se usmál. „Jste v Ulici bohů nová. Víme, co děláme.“ Všiml si, že se na něj Rybářka stále dívá, a přešlápl, jako by mu jeho pozice byla nepohodlná. „Předpokládám tedy, že znáte lepší způsob...“
„Rvačka je rvačka,“ odpověděla Rybářka, „Jestřáb a já už jsme jich pár zvládli. Možná jste ve svém oboru experti, ale my taky nejsme tak docela amatéři.“
„Dobrá, jestli to nezvládneme, budete mít příležitost ukázat nám, jací jste experti,“ zakončil debatu Buchan trochu chladným hlasem.
Hrob a Jeřabina náhle vstali a vzepjali ruce v gestu vzývání. Jeřabina začala zpívat děsivou píseň, která proťala vřavu jako čepel břitvy. Jednotlivé rvačky postupně ustávaly a lidé přestali křičet. Místo toho se nejistě kolébali a chytali se za hlavy. Hrob pronesl slovo moci a dav se rozdělil na dva. Modré a šedé kutny od sebe oddělila neviditelná síla, která je také držela na opačných stranách ulice. Jestřáb se zhoupl z nohy na nohu a potřásl hlavou, aby si ji pročistil. Kouzlo ho zasáhlo jenom krátce na svém počátku, ale stačilo to, aby si uvědomil, jak se asi cítili ti nešťastníci, které zasáhlo v plné síle.
Jeřabina přestala zpívat a celá Ulice bohů byla najednou úplně tichá. Lidé v obou hloučcích si sundali ruce z hlav a nejistě se kolem sebe začali rozhlížet. Když spatřili Stráž bohů, rozletěl se hloučky tlumený šepot. Ten ustal v tom okamžiku, když Buchan rázně vpochodoval doprostřed Ulice bohů. Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali a pak se k němu připojili. Ať už mělo následovat cokoli, nechtěli být z dění vyjmuti. Buchan se zastavil mezi oběma davy, podíval se na obě strany a majestátně pokývl hlavou. Po malé pauze, která se po jeho gestu vytvořila, přišli do středu ulice dva muži - po jednom z obou stran. Kutna každého z nich měla jinou barvu, jedna byla šedá a druhá modrá. Obě však byly nádherně ušité a vyzdobené. Z pyšných výrazů a postojů obou mužů a z množství šperků, jimiž byli ozdobeni, usoudil Jestřáb, že se jedná o velekněze Požírače a Kukly. Oba se zastavili těsně před Buchanem a lehce se mu uklonili. Okázale si přitom nevšímali jeden druhého.
„Dobře,“ začal Buchan, „kdo to začal tentokrát?“
Jestřáb si v prvním okamžiku pomyslel, že oba velekněži na sebe ukážou a zakřičí: ‚To byl on!' jako dvě děti na pískovišti. Nic takového se ale nestalo. Oba kněží se pomalu narovnali a hleděli beze slov na Buchana.
„Pane Fielde, pane Stonere,“ řekl Buchan a díval se z šedé na modrou kutnu a zpět. „Čekám na vaše vysvětlení.“
„Soumračný požírač byl uražen,“ ozval se bezvýrazně Field.
„Soumračný požírač uráží Kuklu už samotnou svou existencí!“ odsekl Stoner.
„Rouhači!“
„Kacíři!“
„Lháři!“
„Podvodníku!“
„Tak dost!“ přerušil je ostře Buchan a jeho ruka přitom dopadla na jílec meče.
Kněží zdráhavě umlkli, a než aby se podívali na sebe, raději upřeli své pohledy zpět na Buchana. Jestřáb se zamračil - ti kněží byli sice nervózní, ale v žádném případě zastrašení. Cítili na sobě pohledy svých stoupenců a žádný z nich nehodlal ustoupit první.
„Chci, abyste šli zpátky ke svým lidem a odvedli je.

Znáte pravidla. Výtržnosti jsou špatné pro obchod.“ Řekl Buchan.
„K čertu s vašimi pravidly a k čertu i s vaší Stráží,“ osopil se na něj Field. „Čarujte si a budete zatraceni. Soumračný požírač ochrání své děti.“
„Váš čaroděj si může čarovat, až zmodrá. Už nás nepřekvapíte. I my máme své čaroděje,“ přidal se Stoner. Field prudce přikývl. „Už nejste k ničemu, Buchane. Bohové umírají a vy jste nic neudělali. Od této chvíle se budeme bránit sami.“
Buchan stál bez jediného slova, zaskočen nečekaným vzdorem, a ticho se hrozivě natahovalo.
Jestřáb mrkl na Rybářku. „Ty si vezmi modré, já se postarám o šedé,“ řekl rozhodně a se sekerou v ruce postoupil před velekněze Soumračného požírače. Field jej ostražitě sledoval, ale stál na místě. Jestřáb se nevesele usmál. „Já jsem Jestřáb, kapitán Městské hlídky. Toto je moje kolegyně, kapitán Rybářka. Možná už jste o nás slyšeli. Všechno je to pravda. Teď se seberte a odveďte si své lidi, nebo vám useknu nohy v kolenou.“
Ted byla řada na Fieldovi, aby se tvářil zaraženě, ale vzpamatoval se mnohem rychleji než Buchan: „Dotkněte se mě, a moji stoupenci vás roztrhají na kusy.“
„Možná,“ řekl Jestřáb, „ale vy už budete mrtvý.“
„Blufujete.“
„Vyzkoušejte mě.“
Fieldův pohled se střetl s Jestřábovým a kus jeho odvahy ho opustil. Na krku ucítil studený pot a uvědomil si, že Jestřáb to myslí přesně tak, jak to říká. Podíval se na Stonera, který nehnutě hleděl na Rybářku jako krysa fascinovaná pohledem hada. Field přesunul svůj pohled zpátky na Jestřába a mlčky přikývl. Otočil se ke svým lidem, dávaje si pozor na prudké pohyby, kterými by mohl vydráždit kapitána. Mluvil pomalu a klidně, povídal jim o tom, že ještě nepřišel čas k přímému konfliktu, že mají jít domů a modlit se, aby se jim dostalo osvícení. Nedaleko něj udílel podobné rady svým lidem i Stoner. Davy nesouhlasně mručely a reptaly, nicméně dělaly to, co jim bylo řečeno. Field i Stoner se otočili, aby pohlédli na Jestřába a Rybářku.
„Pěkná práce,“ pochválil je Jestřáb. „Teď se seberte a zmizte odsud. A jestli budou ještě nějaké problémy, budeme vědět, za kým máme jít.“
„Přesně tak,“ dodala Rybářka.
Oba velekněži odešli s veškerou důstojností, která jim zbyla. Nebylo jí mnoho. Jestřáb se podíval na Buchana.
„Nepokoje jsou nepokoje, pane Buchane. Všechno, co musíte udělat, je oddělit vůdce a zlomit jejich autoritu.“
„Měli jste štěstí,“ odpověděl Buchan upjatě. „Skuteční fanatici by raději zemřeli, než aby ustoupili.“
„Jenomže oni nebyli skuteční fanatici,“ řekl Jestřáb. „Poznal jsem to na první pohled.“
„A co byste dělali, kdyby se ukázalo, že jimi opravdu jsou?“
Jestřáb se ušklíbl. „Utíkal bych pryč jako o život a přivolal bych Zásahovou jednotku. Nejsem blázen.“
„Přesně tak,“ dodala Rybářka.
BOHOVÉ, ĎÁBLOVÉ A JINÉ BYTOSTI
Čaroděj Hrob vedl Jestřába a Rybářku Ulicí bohů a lidé na ní se rozestupovali, aby procházející trojice měla místo. Cestou je sledovaly nejedny zvědavé oči, nikdo se však nechtěl dostat příliš blízko. Pověst o tom, že přišli pracovat do Ulice bohů, je předběhla. Jestřáb a Rybářka zdvořile kývali na těch pár nejstatečnějších, kteří se odvážili je pozdravit, a přitom očima stále pátrali po nepřátelských tvářích. Setkání s veleknězi jim rozhodně nenadělalo nové přátele. A navíc, aniž mohl říci proč, Jestřáb cítil víc než obvyklé znepokojení okolnostmi. Ulice bohů se od jeho poslední návštěvy změnila. Budovy byly k sobě více schoulené, jako by hledaly pohodlí a podporu. Příležitostná představení měla nebezpečnou, výhružnou atmosféru. I pouliční kazatelé vypadali divočeji a kladli větší důraz na zkázu a zatracení. Ulice bohů byla temnější, studenější, sevřenější, jako by už nevěděla, komu může věřit. Jestřáb se podíval na Rybářku, zda si všimla těch změn také, a viděl, že její ruka spočívá na jílci meče. Rybářka byla ráda připravená.
Při své poslední návštěvě sloužili jako tělesná stráž politického kandidáta Jamese Adamanta, který obcházel vhodná Jsoucna, aby ho podpořila ve volbách. Adamant se pak stal radním, což samozřejmě samo o sobě nic nedokazovalo. Ať už tak nebo tak, Ulice bohů byla podivným místem, děsivým se svými zrůdami a iluzemi a nejistou realitou. Ale nyní byla tahle ulice nějaká scvrklá, schoulená. Vyvolávala představu, že je sama sobě na stráži... Jestřáb se zamračil. I bohové mohou být vyděšení, zvlášť když kolem běhá někdo, kdo je zabíjí.
Zamračený Jestřáb nechal ruku dopadnout na topůrko sekery. Cítil se stále hůř. Během své služby v Havenu se potkával hlavně s obyčejnými vrahy vedenými stále stejnými vášněmi a nenávistmi. Věděl, jak si s nimi poradit. Ale nyní byl součástí Stráže bohů a měl jí zůstat tak dlouho, dokud nenajde vraha nebo smilování u nadřízených. Musel si jen na Ulici bohů zvyknout, nic víc. Viděl už horší věci.
Ulicí si vykračovala skupinka mnichů, kývání jejich rukou nechyběla vojenská přesnost. Kutny na nich volně visely a přes obličeje měli přetažené kápě. Hrob uhnul stranou, aby mohli projít, Jestřáb a Rybářka udělali totéž. Na Ulici bohů mohlo být nebezpečné cokoli a vyplatilo se být pozorný. Mnichové prošli kolem, neohlížejíce se napravo nebo nalevo. Hrob počkal, dokud nepřešli, a pak pokračoval v cestě s Jestřábem a Rybářkou za patami.
Šli se podívat na chrámy třech zavražděných Bytostí. Jeřabina s nimi nešla, poněvadž se necítila dobře. Byla zřejmě nemocná - trávila většinu času v posteli a zkoušela se vyléčit svými bylinkovými odvary. Jestřáb jen doufal, že to není nakažlivé. Buchan si šel někam něco vyřídit. Nikdo se neptal, co a kam. Buchan byl prostě...
Buchan a nikdo raději nechtěl nic vědět. Takže jejich jediným průvodcem zůstal Hrob.
Prvním ‚místem činu' byla veliká, masivní budova přímo uprostřed Ulice bohů. Její zdi byly postaveny z obrovských kamenných bloků, z nichž každý byl velký jako člověk. Chrám měl tři patra a jeho okna byla pouhými tenkými štěrbinami. Měl jen jediné dveře - ty byly zhotoveny z tvrdého dubu a zpevněny širokými ocelovými pásy. Zatímco Hrob cinkal u dveří svazkem klíčů, Jestřáb si budovu pečlivě prohlížel. Vypadala daleko spíše jako pevnost než jako chrám. To znamenalo, že tohle náboženství nebylo bez nepřátel, alespoň v představách samotných věřících, když už ne

ve skutečnosti. A je třeba říci, že uctívání Ponurého pána nebylo právě populárním náboženstvím. Lidské oběti nebyly v Ulici bohů zakázány, alespoň pokud neohrožovaly turisty, ale úřady je neviděly rády. Hrob konečně našel ten správný klíč a odemkl veliký visací zámek u dveří. Zatlačil do dveří konečky prstů a ty se díky váze protizávaží tiše otevřely. Jestřáb si temný otvor podezřívavě prohlédl.
„Nikdo tam už není, kapitáne," uklidnil ho Hrob. „Po vraždě jsem na toto místo uvrhl ochranná kouzla, aby sem nechodili vandalové a lovci suvenýrů - ta kouzla stále fungují. Od doby mé poslední návštěvy zde nikdo nebyl. Následujte mě, prosím."
Hrob se do šera ponořil zcela sebejistě, Jestřáb a Rybářka ho následovali s rukama připravenýma na zbraních, jak je o to požádal. Kolem čaroděje se objevila jasná modrá záře, zatlačila temnotu a osvětlila místnost. Sál byl ponurý a deprimující, bez jakékoli ozdoby nebo dekorace. Hrob jim nechal několik okamžiků k prostudování místnosti a pak zamířil ke dveřím na opačné straně síně. Vstupní dveře se za nimi s bouchnutím zavřely. Jestřáb nadskočil, ale neudělal Hroboví tu radost, že by se ohlédl. Druhé dveře skrývaly hrubé dřevěné schodiště vedoucí do temných hlubin.
„Dávejte na ty schody pozor, některé jsou kluzké a není tu zábradlí," varoval je Hrob.
Po schodech sestupovali dolů velmi dlouho. Jestřáb se snažil jednotlivé stupně počítat, pořád se mu to ale pletlo. Když došli na konec, Jestřáb si uvědomil, jak nepříjemně hluboko pod městem musejí být, v nitru samotného skalního podloží města. Hrob neočekávaně zagestikuloval levou rukou a modrá záře zesílila a zalila světlem větší oblast. Jestřáb a Rybářka se kolem sebe ohromeně rozhlédli. Schody je přivedly do obrovské kamenné síně, která měla v průměru snad stovky stop. Stěny byly drsné, nehlazené, ale ostré hrany po nástrojích, které před mnoha a mnoha lety místnost vytesaly z pevné skály, už byly ohlazené vzduchem a vlhkostí.
Krápníky visely zpod stropu a jiné vyrůstaly z podlahy. Na zemi se rozlévala jezírka temné vody a po zdech se táhly tlusté bílé pásy hub. Všude kolem byly pavučiny - halily zdi, v cárech visely mezi krápníky. Rybářka se jedné zkusila dotknout a zjistila, že se pavučina nepřirozeně natáhne, než praskne. Rybářka překvapeně protáhla obličej a ruku si očistila o plášť. Všude bylo absolutní ticho a i ten nejtišší zvuk rezonoval dlouho ozvěnami, než zanikl. Ve středu komnaty pavučiny zhoustly a staly se tlustšími, uspořádány do nějakého doupěte, které viselo nad jejich hlavami připevněné na nejtlustších stalaktitech. Bylo potrhané a zničené, ale zůstalo z něj dost na to, aby si člověk udělal představu o velikosti toho, kdo v něm dříve žil.
„Bohové mají všechny možné podoby a velikosti," vysvětlil jim tiše Hrob. „Mohou být lidští i nelidští, obojí zároveň nebo nic z toho. Lidé se o to nestarají za předpokladu, že se jim slíbí ty správné věci."
„Ještě jste nám neřekl, v co vlastně věříte vy, pane," řekla Rybářka.
Hrob se usmál. „Nejsem si jist, jestli ještě vůbec v něco věřím, má milá. Práce v Ulici bohů vás snadno dovede k takovému závěru. Začnete pochybovat o příliš mnoha věcech. Nebo to z vás udělá cyniky. Všichni potřebujeme bohy. Nabízejí naději, pohodlí, odpuštění a nejvíce ze všeho útěchu. Bojíme se smrti, cesty, kterou půjdeme sami, a která vede do temnot. A možná, že ještě víc než útěchu potřebujeme věřit v něco většího, v něco, co dá našim životům význam a smysl."
„A co se stalo s tělem," změnil téma hovoru Jestřáb. „Měl přece tělo, ne?"
„Ale jistě, kapitáne. Tamhle leží. Tedy to, co z něj zbylo."
Hrob je vedl ponurou jeskyní k něčemu, co měl Jestřáb za obzvlášť velký balvan. Nakonec se z toho vyklubala hromada ostrých předmětů, tmavých a lesklých, které pohromadě držela síť. Jestřábovi chvíli trvalo, než si uvědomil, na co se to dívá, a když mu pak některé kousky začaly dávat smysl, jeho rty se zkřivily ve výraz znechuceni. Vzhledem k velikosti těch kousků a také k počtu nohou byl Ponurý pán ze všeho nejvíc hmyz. Hromada kusů jeho těla byla nejméně deset stop vysoká a stejně tak široká. Ta Bytost musela být obrovská. Jestřáb se nechtěně otřásl. Nikdy neměl rád hmyz.
„Vy jste to našli takhle na kousíčky?" zmohl se konečně na otázku.
„Víceméně," odpověděl mu Hrob, „jenom ty kusy byly rozházené po celé místnosti. Ať už tohoto boha zabilo cokoliv, roztrhalo ho to jako papír. Jeho vlastní uctívači tu pak... uklidili."
„Takže vrah byl nepředstavitelně silný," řekla Rybářka. Chvíli přemýšlela, hledíc na hromadu před sebou. „Tohle... rozporcování - byl ještě živý, když se to stalo?"
„Nevím, takhle jsem o tom ještě nepřemýšlel. Jak se to dá poznat?" odpověděl Hrob otázkou.
„Podle množství krve. Po smrti přestává téct. Takže když kolem roztrhané mrtvoly není moc krve, můžete si klidně vsadit na to, že oběť byla mrtvá, když ji vrah trhal na kusy. Takovéhle věci se v Severním okrsku naučíte rychle," vysvětlil mu Jestřáb.
„Aha, velice zajímavé," řekl Hrob. „Obávám se však, že nám to nebude moc platné. Ponurý pán neměl krev. Jeho tělo bylo duté."
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali. „Tak tenhle případ je čím dál lepší," zhodnotila jej Rybářka.
„Máme nějaké indicie, jako třeba motiv?" zeptal se Jestřáb. „Měl Ponurý pán nějaké zvláštní nepřátele nebo soupeře? Někoho, kdo by něco získal z jeho smrti?"
Hrob zavrtěl hlavou. „Nebyla v tom žádná pomsta ani svár, alespoň pokud víme. Ponurý pán nebyl v Ulici bohů tak dlouho, aby si nadělal takový druh nepřátel."
„Dobrá," přikývl trpělivě Jestřáb. „Zkusíme něco jednoduššího. Víte, kdy se ta vražda stala?"
„Někdy brzy ráno, před devíti dny. Velekněz přišel diskutovat se svým bohem o něčem, co považoval za důležité, a našel ho v kouscích ležet na podlaze."
„Můžeme ho vyzpovídat?" zajímala se Rybářka.
„To bude těžké," zabrzdil ji Hrob. „Velekněz, stejně jako všichni uctívači Ponurého pána jsou mrtví. Sebevražda."
„Výborně," řekl Jestřáb. „Takže žádní svědci, žádné indicie a nikdo k výslechu. Na tomhle případu pracuju teprve pár

hodin, ale už začínám bláznit. Nic tu nedává smysl. Jak se sem vrah dostal? Tahle svatyně byla přece dobře hlídaná, že?“
„Ach ano jistě,“ potvrdil Hrob, „Přes sto ozbrojených strážců. Bratrstvo oceli. Nikdo si ničeho nevšiml.“
„Začínám tenhle případ nenávidět,“ ulevila si Rybářka.
„Kapitáne Rybářko, toto je Ulice bohů, tady neplatí normální zákony logiky.“
Jestřáb se naposledy podíval na hromadu chitinových cárů, které kdysi požívaly úctu příslušející bohům, pomalu zavrtěl hlavou a otočil se k ní zády. „Tady se už nic nového nedozvíme. Zavolám soudního čaroděje a uvidíme, co nám ukáže.“ Náhle se zarazil. Hrob zavrtěl hlavou. „Nu, co je špatně tentokrát?“
„Nemyslím si, že nám Bytosti povolí tenhle druh magie. Bohové musejí mít svá tajemství.“
„I když čarodějové přijdou s něčím, co je může udržet naživu?“
„I pak.“
„Zatraceně! V tomhle případě budeme muset udělat všechno tou nejtěžší cestou. Teď nás, Hrobe, doveďte k místu další vraždy. Doufejme, že tam najdeme něco užitečného.“
Na první pohled to byl jen obyčejný dům. Dvě patra, břidlicová střecha, cihly. Okna a kování byly čerstvě vyčištěny. Na Ulici bohů ten dům vypadal jako jehně ve smečce vlků. Hrob zdvořile zaklepal na dveře, po čemž následovala delší pauza.
„Jste si jistý, že jsme tu správně?“ chtěla se ujistit Rybářka. „Tohle je naprosto typický dům obchodníka střední třídy. K dokonalosti potřebuje už jen zdobenou rohožku a klepadlo ve tvaru lví hlavy. Jaký bůh by tu mohl asi přebývat?“
„Mimomuž,“ odpověděl Hrob. „Ale už tu nežije. Před šesti dny byl zabit. Prokažte mu patřičnou úctu, kapitáne.“
Ještě chvíli čekali. Ulicí rozpálenou letním sluncem procházeli různí lidé, kteří šli za svou prací, ale všichni si našli úsměv pro ty, jež čekali před malým obchodnickým domečkem. Rybářka se přistihla, že sleduje každého, kdo se byť jen podívá jejich směrem.
„Jste si jistý, že uvnitř někdo je?“ zeptal se Jestřáb.
„Je tam správkyně,“ řekl Hrob. „Sestra Anna. Už jsem s ní dnes mluvil a řekla, že na nás bude čekat.“
Zevnitř se ozval zvuk zatahovaných závor a všichni se opět podívali na dveře. Ty se najednou otevřely a odhalily ženu s tuctovým vzhledem a plochým obličejem. Mohlo jí být skoro padesát a byla oblečená dobře, ale ne draze - ve stylu, který byl naposledy v módě před deseti lety. Vypadala unaveně a vyčerpaně, jako by byla znavená životem. Krátce se usmála na Jestřába a Rybářku, Hroboví se lehce uklonila.
„Dobrý den, čaroději, kapitáni... Omlouvám se, že mi to trvalo tak dlouho, ale co odešli ostatní, jsem na všechno sama. Prosím, pojďte dál.“
Ustoupila, aby mohl Hrob odvést Jestřába a Rybářku dovnitř. Předsíň byla právě tak úzká a tmavá, jak Jestřáb předpokládal. Na podlaze byla pouhá holá prkna a stejným materiálem byly pokryty i stěny. Ale všechno bylo čisté a uklizené - prostý nábytek se blýskal po nedávném čištění. Sestra Anna zavřela dveře a zastrčila čtyři těžké závory. Zachytila Jestřábův pohled a sebevědomě se usmála.
„Náš bůh je mrtvý teprve týden, ale kolem už se slétají supi. Kdyby pan Hrob můj dům při své první návštěvě nevybavil ochrannými kouzly, už by ho dávno rozmlátili při své honbě za předměty moci nebo čímkoli jiným, co by mohli ukrást. Ne, že by tu mohli cokoli najít. Nikdy jsme nebyli bohatý nebo mocný řád. Měli jsme svého boha a jeho učení, to bylo vše. Stačilo to. Ať už to je, jak chce, kouzla většinu supů drží v dostatečné vzdálenosti od domu a o zbytek se postarají zámky a závory. Tudy, prosím.“
Zavedla je do malé útulné místnůstky, a než odešla do kuchyně pro čaj, všechny je pečlivě usadila. Jestřáb si vsunul ruku pod košili a nahmatal svůj amulet. Byl klidný a tichý. Pokud v domě zbyla nějaká magie, bylo ji tak málo, že ji amulet nedokázal zachytit. Jestřáb vytáhl ruku a pustil se do prohlížení místnosti. Byla pohodlně zařízená, ale nic výjimečného. Šálky ležely na stole, spolu s mlékem, cukřenkou a papírovými ubrousky. Jestřáb se přísně podíval na Hroba.
„Co se to tady k čertu děje, pane čaroději?“ Hrob se zlehka usmál. „Na Ulici bohů je možné všechno, kapitáne Jestřábe. Dovolte mi vyprávět vám příběh Mimomuže. Je velmi zajímavý. Jeho život do věku dvaceti čtyř let byl klidný a pohodlný - nezajímavý pro nikoho mimo něj. Byl to mladší úředník v kancelářích námořnictva. Trochu nudný, ale měl dobré výsledky. Pak se stal zázrak. Z důvodů, kterým stále nejsme s to porozumět, si usmyslel, že navštíví Ulici bohů. Jakmile se na ní octl, začal předvádět zázraky a hlásat proroctví. Dvacet čtyři hodin procházel ulicí, oděn v moc, a dělal zázraky. A pak... se něco stalo. Jeho uctívači to nazývají konečným zázrakem. Vznesl se do vzduchu, usmál se na něco, co viděl jen on sám, a už se nikdy nepohnul. Nějakým způsobem se ocitl mimo čas. Zmražen v jediném okamžiku věčnosti. Nepohyblivý, neměnný, nestárnoucí.
Nic na něj nedosáhlo, nezranilo jej, ani ho nemohlo ovlivnit.
Nikdy to nebyl velký řád, ale ti, kteří ho ten den viděli, kteří slyšeli jeho proroctví a byli svědky zázraků, se ukázali být velmi věrní. Věřili, že se ten mladý muž stal něčím více než člověkem - bohem, jenž vyšel mimo čas, aby mohl rozmlouvat s realitami, o nichž nic nevíme. Jednoho dne se měl vrátit a své poznání sdělit svým věrným. Všechno se to stalo před dvaceti dvěma roky. Všichni čekali. Pak ale někdo jejich boha zabil.“
„Ale proč zrovna obyčejný dům? Proč ne svatyni nebo chrám jako všichni ostatní?“ zajímal se Jestřáb.
„Tohle byl jeho dům,“ vysvětlila Anna, „nebo alespoň tak dokonalá kopie, jakou jsme byli schopni vytvořit. Postavili jsme jej kolem našeho boha, pokoj po pokoji. Chtěli jsme, aby se cítil jako doma, až se vrátí.“ S těmito slovy položila podnos na stůl, uchopila porcelánovou čajovou konvici a stříbrný cedníček a nalila všem čaj. Konečně se usadila a ve chvíli ticha, která následovala, všichni usrkávali čaj. Jestřáb ji pozoroval přes svůj šálek. V obličeji už měla hluboké vrásky a oči měla nateklé, jako by nedávno plakala. Její ramena byla pokleslá, pohled zdvořilý, ale nezaostřený.
Odložený šok, pomyslel si Jestřáb, čím déle ho nenecháš propuknout, tím horší nakonec bude. Podíval se na Hroba a

pozvedl jedno obočí, ale čaroděj chtěl očividně nechat všechno vyptávání na Jestřábovi. A tak se Jestřáb podíval na Annu a odkašlal si.
„Kdy jste zjistili, že váš bůh je mrtev?“ zeptal se opatrně, dávaje si pozor na to, aby jeho hlas nezněl příliš úředně.
„Ve čtyři hodiny ráno, před šesti dny,“ řekla Anna. Její hlas byl klidný a vyrovnaný. „Jeden z našich lidí byl vždycky s ním, aby nemusel být sám, kdyby se vrátil.
Tentokrát měl službu bratr Jan. Usnul. Nevěděl proč, nebylo to u něj obvyklé. Když se probudil, bůh už nestál vedle oltáře, který jsme mu zhotovili. Ležel zkroucený na zemi, s nožem v srdci. Všude kolem byla krev. Bratr Jan vyhlásil poplach, ale po vrahovi nikde nebylo ani stopy. Stále ještě ani nevíme, jak se dostal dovnitř a ven.“
„Můžeme mluvit s bratrem Janem?“ otázal se Jestřáb.
„Obávám se, že ne. Otrávil se ještě toho dne. Nebyl jediný. Všechny nás to tak trochu vyvedlo z míry.“
„Rozumím.“
„Ne, nerozumíte, kapitáne.“ Anna upřela oči přímo na něj. „Dvacet dva let jsme čekali. Zasvětili jsme své životy našemu bohu, jen abychom zjistili, že to celé byla lež. Nebyl bohem. Nemohl být - bohové nekrvácejí ani neumírají. Byl to jenom člověk. Možná mocný, ale stále jen člověk. Já jsem jediná, která mu zbyla. Všichni ostatní jsou pryč. Někteří se zabili. Jiní se vrátili domů k rodinám, jež opustili kvůli bohu. Někteří se vydali hledat nového boha. Někteří se zbláznili. Všichni odešli, jak dny plynuly a bůh zůstával stále mrtvý.“
Nikdo nic neříkal.
Pak konečně přerušila ticho Rybářka, „Je tělo stále na místě?“
„Ale jistě,“ řekla Anna, „nikdo z nás s ním nechtěl pohybovat. Nechtěli jsme se ho ani dotknout.“
Zavedla je po úzkém schodišti do dalšího patra a uvedla je do malé, příjemné ložnice. Mimo muž tam ležel na zemi, zkroucený okolo nože, kterým byl probodnut. Kolem těla bylo plno krve, ale žádné známky zápasu. Jestřáb si klekl vedle mrtvého. Na těle bylo jen jediné zranění, žádné poranění na rukou - oběť se nebránila. Rukojeť nože vypadala naprosto obyčejně - takový nůž bylo možno koupit kdekoli v Havenu. Výraz mrtvého byl klidný a mírný. Jestřáb se postavil a potřásl hlavou.
„Není tu nic, co by nám mohlo pomoci. Nic nevidím. Sestro Anno, máte něco proti tomu, abych zavolal soudní čaroděje?“
„Ne, dělejte, co uznáte za vhodné, kapitáne. Už to opravdu nevadí.“
„Proč tu zůstáváte?“ otázala se Rybářka. „Když už všichni ostatní odešli, proč zrovna vy tady stále jste? Co vás tady drží?“
Anna se podívala na tělo a usmála se. „Byla jsem tady, v Ulici bohů, před dvaceti dvěma roky, když to všechno začalo. Jenom jsem procházela, ale on se na mě podíval a usmál se. Já jsem se zastavila, abych ho vyslechla. Byl úžasný. Když odešel, odešla jsem také a od té doby zůstávám s ním. Když opustil náš čas, udělala jsem si tady z toho místa domov. Čekala jsem na jeho návrat. Jak bych ho mohla opustit? Je jedno, jestli je to muž, nebo bůh. Já ho mám ráda a vždycky jsem měla.“

Chrám Lovce Carmadina se ukázal být pouhými dveřmi ve zdi. Po jejich jedné straně stála příjemná malá kaple Paní jasu, všude kolem ní bylo plno květin, révy a jasných barev. Na druhé straně stál otevřený, vzdušný svatostánek Lednového muže. Samotné dveře mezi těmito chrámy nevypadaly nijak zvláštně. Byly šest stop vysoké a tři stopy široké, s loupající se barvou, rozpadajícími se deskami a velkým visacím zámkem. Byl to ten typ dveří, jaký byl Jestřáb zvyklý vídat u přístavních skladišť, v nichž bylo zboží, o něž nikdo nemohl projevit zájem na veřejnosti. Pozorně si dveře prohlížel, vědom si skutečnosti, že Hrob čeká na jeho komentář. Hrob očividně očekával, že se znovu rozčílí. Ať se propadnu, pomyslel si, jestli mu to potěšení poskytnu.
„No dobře, tak to jsou dveře,“ řekl klidně. „Budeme klepat, nebo tam vejdeme bez ptaní?“
„Raději vás povedu, Lovci nemají rádi nezvané hosty - ať už radou požehnané nebo ne,“ informoval je Hrob.
„Počkejte,“ zapojila se Rybářka. „Jestli byl Lovec Carmadine zavražděn, co u něj pořád dělají jeho věřící?“
„Očekávají jeho zmrtvýchvstání. Při vší úctě k vám, kapitáne Rybářko, kapitáne Jestřábe, tato návštěva by měla být tak krátká a věcná, jak je to jen možné. Lovec Carmadine byl nepříjemným bohem velice nepříjemného řádu. Budou-li mít jeho uctívači nějaké námitky proti naší návštěvě, nejsem si jist, že odtamtud vyjdeme živí.“
„Žádný strach,“ řekl Jestřáb, „už v tom umíme chodit. Nás něco jen tak nerozzlobí.“
Hrob se na něj hodnou chvíli mlčky díval a pak se začal věnovat dveřím. Několikrát zamával rukama a zámek se s cvaknutím odemkl. Hrob na dveře zatlačil a ty se otevřely. Zpoza nich prosvítala nezdravě zelená záře. Hrob do ní vkročil. Jestřáb ho následoval, ale zarazil se v tu chvíli, kdy ho do nosu udeřil zápach. Byl to hutný, dusivý puch hniloby a zkázy. Světlo jeho vlivem získalo zlověstný nádech, Jestřábovi připomínalo oheň na mrtvolách v čerstvých mohylách. Nadechl se a vkročil za Hrobem do světla. Rybářka vešla za nimi, ruku na jílci meče.
Dveře se za nimi s bouchnutím zavřely. Stáli v dlouhém tunelu z cihel, který se zvolna svažoval dolů. Jediným osvětlením byla děsivá a tajemná záře, která vyvěrala odnikud a odevšad. Tunel byl vysoký tak, že v něm Jestřáb s Rybářkou mohli stát vzpřímeně, a nanejvýš čtyři stopy široký. Cihly zdí se rozpadávaly stářím, na podlaze byly louže tmavé, zkažené vody. Plíseň pokrývala stěny a zápach smrti a hniloby byl téměř nesnesitelný. Někde v dáli bez ustání vyzváněl zvon - jako pomalý, nemilosrdný tlukot velkého nestoudného srdce.
„Kde to sakra jsme?“ zeptala se Rybářka, obezřetně hledíc dolů tunelem.
„Jsme ve světě Lovců,“ odpověděl jí tiše Hrob. „Je to malá realita, připojená k té naší, ale ve skutečnosti není její součástí. Pojďte, prosím, za mnou.“
Hrob oba strážce vedl nekonečnou spletí tunelů, bludištěm, v němž se chodby křížily, proplétaly, dělily a napojovaly zpátky na sebe. Z dálky stále zvonil zvon, ale jeho zvuk se žádným směrem nezesiloval. Vlhkost se srážela na stropě a

buď odkapávala na zem, nebo v malých stružkách tekla po zdech. Jestřáb pozorně sledoval cestu, přesto ho první kněz zaskočil. Vychrtlá postava seděla se zkříženýma nohama ve výklenku ve zdi. Byl starý a seschlý, s bledou kůží. Byl svlečený. Jeho kosti jako by se chtěly dostat ze zajetí napjaté kůže. Ke kruhu ve zdi za ním byl připevněn bezbarvý ocelový řetěz, který končil hákem vetknutým do starcova ramene tak, že špice háku vykukovala zpod jeho ruky. Svraštělá kůže byla zhojená, jak řetěz už dávno obrostla - hák byl na svém místě už dlouhý čas.
Hrob s oběma strážci místo přešli tak tiše, jak uměli. Přesto se starcova víčka otevřela, když kolem procházeli. Jestřáb ztuhl a jeho ruka znehybněla na topůrku sekery. Kněz neměl žádné oči, jen prázdné důlky - jeho tvář však byla otočena k Jestřábovi. Měkce se usmál a jeho úsměv odhalil řadu špičatých zubů. Pak se jeho víčka zase zavřela. Hrob kývl na Jestřába a Rybářku, aby pokračovali v cestě. Prošli kolem mnoha kněží, kteří seděli tu a tam ve výklencích. Žádný z nich nevstal ani nepromluvil, ale všichni se na vetřelce podívali prázdnými důlky.
Konečně došli do rozlehlé místnosti s ozvěnou, prázdné, až na mohutný mosazný trůn, tyčící se v jejím středu.
Na trůně sedělo to, co zbylo z Lovce Carmadina. Jestřáb se opatrně pohnul kupředu, přičemž dával pozor na ostatní vchody do místnosti. Zastavil se až před trůnem a pokrčil nos nad zbytky boha. Vybledlé kosti držely pohromadě silou hnijících cárů masa a lebka se širokým šklebem byla téměř bez kůže. Ačkoli na tohoto boha byl otřesný pohled v jeho smrti, za života byl pravděpodobně ještě daleko odpornější. Byl nejméně osm stop vysoký, s širokým hrudníkem a velkou plochou hlavou. Končetiny měl nepoměrně dlouhé a daleko tlustější, než mají lidé. Na rukou i nohou měl nebezpečné drápy a zuby v jeho lebce byly dlouhé a špičaté. Jestřáb se pokusil představit si, jak ta věc musela vypadat v rozpuku svých sil, a při té představě mu dech uvízl v hrdle.
„Lovec byl strašlivým bohem," řekl Hrob. Jeho hlas byl tichý, jako by nechtěl probudit toho hnijícího spáče... „Jeho kult byl založen na rituálních obětech, mrzačení a kanibalismu. Raději to zkraťte, kapitáne Jestřábe. Neměli bychom se tu už zdržovat. Až Lovci zjistí, že jejich bůh nehodlá vstát z mrtvých, bude to ještě horší."
„Dobrá, takže to vezmeme od začátku," začal Jestřáb, „jak byl Lovec zabit?"
„Vypadá to, že umřel stářím. Zestárl během jediné noci, před třemi dny. Podle městského archivu byl Lovec nejméně sedm set let starý. Jak se tak dívám na jeho zbytky, řekl bych, že na svá léta konečně vypadá."
„Takže vrah uměl vládnout magií..." zapřemýšlela nahlas Rybářka.
„Buď tak, anebo měl nějaký předmět moci. Takové předměty nejsou v Ulici bohů příliš vzácné."
Jestřáb se rozhlédl po místnosti, ale nic zajímavého nespatřil. „Je tu někdo, s kým bychom si mohli promluvit o tom, jak se vrah dostal dovnitř a ven?"
„Nikdo se tu s námi bavit nebude, kapitáne. Jsme nevěřící."
„Tak sakra pojďme pryč. Tohle místo mi každou minutou připadá víc jako past."
Hrob přikývl a zamířil přímo k tunelu, kterým sem došli. Rybářka šla v těsném závěsu, meč v ruce. Jestřáb ustupoval pomaleji, celou dobu se přitom díval na tělo mrtvého boha, jako by se bál, že se kostnatá hlava může zvednout a podívat na něj... Díval se na tu mrtvolu, dokud mu výhled nezakryla stěna stáčejícího se tunelu. Pak se teprve otočil a dohnal Rybářku s Hrobem. Velký mosazný zvon zvonil dál a jeho zvučný hlas věštil krev a zánik.
Hrob je s naprostou jistotou vedl bludištěm chodeb, když vtom se náhle zarazil a kousl se do rtu. Jestřáb se zamračil. Podle jeho odhadu ještě nebyli ani v polovině cesty ven. Hrob stál velmi tiše, jeho pohled byl neurčitý a zamlžený. Jestřáb se před něj podíval a viděl, že se tunel dělí na dva. V obou směrech bylo ticho a prázdno, zalité všudypřítomným zeleným světlem.
„Něco sem jde," řekl tiše Hrob.
Jestřáb tasil sekeru a Rybářka sevřela svůj meč pevněji. „Jaké něco?" zeptal se Jestřáb.
„Skupina mužů. Velká skupina. Možná kolem dvaceti. Všichni jsou ozbrojeni. Uctívači Lovce Carmadina nás zřejmě nechtějí nechat odejít." Hrob se otřásl a jeho pohled se vyjasnil. „Možná, že se mýlím, ale myslím si, že nás chtějí obětovat svému bohu v naději, že mu to pomůže vstát z mrtvých."
„V pořádku," řekl Jestřáb. „Vy jste čaroděj. Udělejte něco."
„To není tak jednoduché," namítl Hrob.
Rybářka se ušklíbla. „Tušila jsem, že to řekne."
„Mohu udělat spoustu věcí," vysvětlil Hrob, „ale v téhle realitě mi jejich příprava zabere nějaký čas. Na chvíli je budete muset zaměstnat."
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali. „Zaměstnat," ironicky zopakoval Jestřáb.
„Dvacet mužů," opáčila Rybářka.
„Všichni to jsou fanatici, po zuby ozbrojení."
„Procházka růžovým sadem."
Pak oba zmlkli. V temnotě jednoho z postranních tunelů se něco pohybovalo. Ať už to byl kdokoliv, snažil se jít co nejtišeji. Ale v tichu tunelů se i ten sebeslabší zvuk nesl čistě do dáli. Jestřáb a Rybářka stáli bok po boku, zbraně připravené v rukou. Hrob se na ústí tunelu krátce podíval a pak si začal něco nesrozumitelně mumlat. První z Lovců vyrazil z bočního tunelu - Jestřáb se nadechl a připravil se. Lovec byl vysoký a šlachovitý, se strnulým šklebem na rtech a vytřeštěným pohledem. Na sobě měl dlouhou volnou řízu a v ruce držel nebezpečně vyhlížející scimitar. Vrhl se na Jestřába a čepelí přitom mířil na jeho hrdlo. Jestřáb úder snadno vykryl a okamžitě ho opětoval. Ostří jeho sekyry zajelo hluboko do Lovcova obličeje. Lovec klesl na kolena, jeho šklebzalila krev, a když Jestřáb trhnutím uvolnil sekeru, Lovcův pád na zem už nemělo co zastavit.
To už se z téhož tunelu hrnuli další Lovci s divokými výrazy v obličejích. Jejich meče a sekery se leskly v přízračném zeleném svitu. Jestřáb s Rybářkou nečekali a prudce na nově příchozí zaútočili. Houf Lovců se zastavil, jako by narazil na pevnou zeď. Jestřábova sekera opisovala krátké vražedné oblouky a Lovci padali k zemi mrtví nebo umírající. Rybářka sekala a bodala po jeho boku do těch nemnoha Lovců, kteří měli reflexy dost rychlé na to, aby se Jestřábově

sekeře vyhnuli a sami zaútočili. Stěny tunelu se zbarvily krví, která stékala do kaluží na zemi.
Díky úzkému tunelu mohlo najednou útočit pouze několik Lovců a Jestřáb i Rybářka pro ně byli příliš velkým soustem. Ale i tak fanatická nenávist a vášeň hnala další a další Lovce přes těla svým mrtvých bratrů a Jestřáb a Rybářka byli krok po kroku zatlačováni zpátky. Hrob před nimi ustupoval, stále ponořen ve svém bručivém mumlání.
Jestřáb obouruč máchl sekerou, aby si před sebou udělal nějaké místo, ale tlak útočících těl byl příliš velký. Všude, kam se podíval, byly jenom bodající meče, svítící oči a špičaté zuby odhalené v nenávistných šklebech. Rybářka zneškodnila nového útočníka rychlým, lehkým pohybem a soustředila se na dalšího ještě dřív, než ten první stačil dopadnout na podlahu. Krátce ji ovládlo překvapení, když se ji umírající Lovec pokusil za nohy strhnout k zemi. Nacvičeným pohybem vykryla útočící čepel a pokusila se skopnout Lovce z nohy, ten se ale držel s úděsným odhodláním. Krev prýštící z jeho ran jí smáčela kalhoty. Právě když v ní začínala klíčit panika, všiml si Jestřáb jejího problému a sekerou proťal krk neodbytného Lovce. Sevření povolilo a Rybářka ho odkopla stranou. Celé to trvalo pouhý okamžik, ale na Rybářčině čele vyrazil studený pot.
Nejspíš už stárnu, pomyslela si mrzutě, takhle mě dostat! Přesila deset ku jedné mě přece nikdy neděsila. Možná bych měla odejít z téhle branže, dokud jsem ve formě.
Zkosila Lovce před sebou, pak probodla druhého a oslepila třetího. Cákance krve létaly vzduchem a na její tváři se usadil krutý úsměv.
Zapomeň ha to; do týdne by ses začala nudit.
Lovec před ní náhle zaváhal a překvapením mu spadla brada. Pak jeho hlava vybuchla. Krev a mozek pokropily stěny a strop tunelu, zatímco vyděšená Rybářka pozpátku uskočila. Ozvala se série výbuchů a během několika okamžiků byla podlaha tunelu poseta bezhlavými mrtvolami. Jestřáb a Rybářka spustili ruce se zbraněmi a pohlédli nejdříve na sebe, pak na Hroba.
„Promiňte, že to trvalo tak dlouho," klidně se omluvil čaroděj, „ale takové zaklínadlo není snadné. Musíte si dát dobrý pozor, kam dáte desetinnou čárku." Najednou zmlkl, vztyčil hlavu, jako by naslouchal něčemu, co nemůže slyšet nikdo jiný. „Myslím, že by bylo moudré přidat do kroku. Další Lovci jsou na cestě. A je jich víc, než dokážu zvládnout."
„Tak na co tu ještě čekáme?" odsekl Jestřáb, „Jdeme!"
Zatlačil Hroba před sebe a všichni tři se rychle rozběhli spletí cihlových tunelů nahoru do světa venku. Neběželi dlouho, když za sebou uslyšeli zvuky dalších spěchajících kroků. Jestřáb a Rybářka ještě zrychlili, pobízejíce Hroba také k větší rychlosti. Ten je s neochvějnou jistotou vedl změtí chodeb, až najednou byli venku, na ulici a omámeně mrkali v jasném světle letního slunce. Hrob se otočil ke dveřím, krátce zagestikuloval a dveře zmizely. Místo nich zbyla prázdná zeď.
„To by je mělo zdržet. Alespoň na tak dlouho, abychom stihli zmizet. Věřím, že naše návštěva byla pro vyšetřování užitečná..."
„Jistě," řekl Jestřáb, zatímco jeho dech se pomalu zklidňoval. „Pro udržení kondice není nic tak dobré jako honička s tlupou krvežíznivých maniaků."
„Dobrá," přikývl Hrob. „Teď vás ale musím opustit. Chápejte, mám ještě jinou práci." Ze skryté kapsy vydoloval složený papírek a podal ho Jestřábovi se slovy:
„Tohle je seznam Bytostí, které by se mohly uvolit s vámi promluvit. Mohlo by vám pomoci, kdybyste měli představu o současné situaci v Ulici bohů. Nevím, co bych vám mohl poradit jiného. Stopování vrahů je trochu mimo můj obor."
„To zvládneme," řekla Rybářka, „jsme kapitáni Hlídky a nepotřebujeme vodit za ručičku."
„To rád slyším. Kdybyste potřebovali něco ode mě nebo od někoho jiného ze Stráže, prostě se někoho zeptejte. Vždycky najdete někoho, kdo bude vědět, kde zrovna jsme. Je to součást naší práce. Hodně štěstí."
Zdvořile se uklonil každému z nich a odkráčel tempem vypočítaným tak, aby neumožnil další diskusi. Jestřáb se podíval na Rybářku. „On něco ví. A nechce, abychom se ho na to ptali. Co to asi je?"
Rybářka pokrčila rameny. „Jsme v Ulici bohů. Může to být cokoli."

Charles Buchan seděl na hraně židle a netrpělivě čekal, až mu přivedou Annettu. Sestry radosti byly oficiálně uznaným náboženstvím a v Ulici bohů měly jednu z nejlepších organizací, ale když se to vezme kolem a kolem, jejich sídlo vypadalo jako exkluzivní nevěstinec. Což vlastně nebylo daleko od pravdy...
Sestry radosti byly velmi starým náboženstvím. Starším než samotný Haven, tvrdili někteří. Jeho chapadla sahala do všech koutů Dolních království, což přivádělo k vzteku - k bezmocnému vzteku - stejně stará, ale konzervativnější náboženství. Sestry radosti začínaly jako chrámové prostitutky jedné zapomenuté bohyně plodnosti, ne nepodobné Paní jasu. Díky objevu tantrické magie se však staly něčím daleko mocnějším a... děsivějším.
Tantrická magie je založena na sexu, nebo přesněji řečeno na sexualitě. V podstatě by se dalo říct, že Sestry radosti vysávaly z lidí sílu a vitalitu, skrze sex jim upíjely samotnou životní energii. Ukradená energie jim pak prodloužila životy a dělala z nich mocné čarodějky, ale jen potud, pokud měly přísun nové energie. K udržení svých dlouhých životů a svých schopností potřebovaly mnoho lidí, ale lidská povaha už je taková, že Sestry radosti nikdy neměly o návštěvníky nouzi. Nebo o oběti, záleží na úhlu pohledu.
Tantrická magie není součástí Vznešené magie, ale má své základy ve starší Divoké magii s horší pověstí, což byl důvod, proč se jí moderní čarodějové nikdy nezabývali. Mimoto ženy jsou daleko, daleko lepší v praktikování tantrické magie než muži a Vznešená magie byla především mužskou doménou. Proto byla Vznešená magie společensky přijatelná, zatímco Divoká nikoli. Pro Sestry radosti to ale nic neznamenalo. Šly si vždycky svou vlastní cestou. Jejich dveře byly otevřené, ať již za světla nebo za tmy, pro všechny, kteří k nim přišli z touhy nebo ze zoufalství. Sestry nabízely péči, pohodlí a náklonnost a na oplátku spoutaly všechny příchozí tenkými nitkami citové závislosti. Byli takoví, kteří tvrdili, že Sestry radosti způsobují návyk a ti, jež jsou lapeni v jejich sítích, se stávají jen o málo víc než

pouhými otroky. Nikdo to samozřejmě neříkal příliš nahlas nebo příliš veřejně. Nebylo by to moudré.
Buchan vstal ze židle a začal chodit po pokoji sem a tam. Už brzy by mu měli Annettu přivést.
Místnost byla až nemravně luxusní. Podlahu pokrýval tlustý koberec, zdi nebyly vidět pod vrstvou maleb a tapisérií, z nichž většina byla obscénních. Vzduch voněl po parfémech. Všude byly pohodlné židličky, pohovky a dvojitá křesla. Krásně zdobené stoly se prohýbaly pod tíhou vín, pálenek a ovocných šťáv, a také všech druhu drog a povzbuzovacích prostředků. Nic zde nebylo zakázáno, vše bylo zdarma. Alespoň pro začátek. Sestry radosti za léta své existence nakupily nezanedbatelné bohatství a stále dostávaly bohaté dary od svých vděčných klientů. Nikdo se samozřejmě ani slůvkem nezmínil o vydírání. Nebylo by to moudré.
S vypětím všech sil se Buchan ovládl, aby přestal přecházet po pokoji. Byl to projev slabosti a on si nemohl dovolit být slabý. Podíval se na mosazné hodiny na krbové římse a zamračil se. Nemohl se zdržet dlouho, Jeřabina s Hrobem by se mohli zajímat, kde byl. To ostatně mohli i Jestřáb s Rybářkou. Na ty dva si bude muset dát pozor. Měli špatnou pověst - slídili po tajemstvích a dokázali se dostat až na samé jádro věci. Buchan do domu Sester chodil vždycky v převleku, ale žádný převlek nebyl dokonalý. Obzvlášť ne v Ulici bohů. O jeho stycích se Sestrami věděla určitě jenom Aristokracie a ani ta nevěděla tolik, kolik si myslela, že ví. A když se to vezme kolem a kolem, Aristokracie by jen stěží uznala Jestřába a Ry bářku zahodné toho, aby se s nimi vůbec bavila o tako vých věcech.
Aristokracie by neprobírala záležitosti jednoho ze svých s cizinci. A to ani kdyby byl dotyčný z jejich společnosti vyloučen.
Lehce se usmál. Nebylo to tak dávno, co byl v Aristokracii důležitou osobou, na dobré pozici a velmi žádaný. Nikdo se tehdy nestaral o jeho pověst; byla to jenom drobná pikanterie, předmět klepů. Aristokracie milovala klepy. Ale i ten největší požitkář, i ten největší zhýralec z Aristokracie se nikdy nespustil se Sestrami radosti. Sestry byly šedou zónou - byly tabu. Nejdříve s ním o tom promlouvali přátelé, pak nepřátelé. Jeho rodina mu Sestry radosti zakázala navštěvovat, pod trestem vydědění. Ale nemohl to vydržet a nemohl jim ani vysvětlit proč. S jeho rodinou mu ukázala záda i celá Aristokracie - od rodiny pak už neuviděl ani halíř.
Nestaral se o to. Měl nový život ve Stráži bohů a měl svou Annettu.
Pak se dveře otevřely a ona vešla. Zatajil se mu dech, jako vždycky, a hodnou chvíli tam jen tak stál a vychutnával si pohled na ni. Byla vysoká a štíhlá, půvabná a roztomilá. Dlouhé světlé vlasy jí ve vlnách spadaly na ramena a její oči byly stejně modré jako jeho. Usmála se na něj tím svým zvláštním úsměvem, který směl vidět pouze on, a rozběhla se vstříc jeho čekající náruči.

Hrob pomalu vyšel schody k pokoji Jeřabiny, stříbrný podnos se šálkem horkého čaje se vznášel bezhlučně vedle něj. Čaroděj si o Jeřabinu dělal starosti. Její polehávání už trvalo měsíce a stále mu nedovolila zavolat doktora. Nevěřila doktorům, raději se sama léčila pomocí svých páchnoucích směsí. Vždy, když si Jeřabina vařila další dávku léku, kuchař vyhrožoval, že dá výpověď. Vzhledem k vlastním zkušenostem se zápachem Jeřabininých lektvarů se mu Hrob ani nedivil. Kdyby ten zápach byl o malinko silnější, daly by se z něj stavět zdi. Hroboví zacukalo v koutcích úst, měl ale příliš mnoho starostí, než aby se smál. Jeřabina ty hnusné léky brala už celé týdny, ale její stav se stále nelepšil. Jestli se jí brzy neuleví, přivede k ní doktora, bez ohledu na její názor. Už nemohl vydržet pohled na ni, tak vyčerpanou a unavenou.
Tiše prošel kolem odpočívadla a zastavil se přede dveřmi. Zdvořile zaklepal a obrátil pohled k podnosu, který ve vzduchu začal kolísat. Z pokoje se neozvala žádná odpověď, proto zaklepal ještě jednou. Zatímco čekal na odpověď, nepřítomně bloudil očima kolem. Jeřabina se málokdy ozvala už po prvních několika zaklepáních Měla ráda soukromí a často o společnost prostě nestála Jeřabina nikdy nebyla družná. Hrob si tiše povzdechl a stejně tiše přenesl váhu z nohy na nohu.
Celý dům byl velmi tichý. Buchan byl venku a služebnictvo mělo volno. Hrob už ve Stráži pracoval téměř jedenáct let, takže starý dům i jeho nálady znal velice dobře. Tohle ticho bylo jaksi zlověstné - bylo to ticho nevyslovených slov a příliš mnoha tajemství. Dům byl samozřejmě na tajemství zvyklý - do Stráže bohů nikdo nepřišel s neposkvrněnou minulostí. To byl asi také důvod, proč většina z nich nezůstala dlouho. Každý se nemohl potýkat s podivnou skutečností Ulice bohů. Vedle Hroba se za ta léta vystřídala už pěkná hromádka válečníků a mystiků. Doufal, že Jeřabina zůstane. Byla tak... zvláštní. Znovu zaklepal, tentokrát trochu silněji.
„Jeřabino? To jsem já, Hrob. Myslel jsem, že by sis třeba ráda dala šálek dobrého čaje. Můžu dál?“
Stále se nic neozývalo. Hrob tiše otevřel a opatrně vešel, s podnosem nejistě se vnášejícím za sebou. Jeřabina stále spala - ve své veliké posteli vypadala malá, křehká a zranitelná. Hrob za sebou zavřel dveře, zatímco podnos klouzavě přistál na nočním stolku u postele. Jeřabina se ve spánku zavrtěla. Její postel byla rozkopaná, jako by v ní spalo neklidné dítě. Hrob se nahnul, aby ji upravil. Pak se postavil, rozhlédl se po pokoji a soustředil se na Jeřabinu. Zdálo se, že spí docela klidně. Nebylo nic, co by pro ni ještě mohl udělat. Neměl už vlastně důvod zůstávat.
Přesto se posadil na židli vedle postele. Její pokoj byl stejně prostý jako jeho, ale za tu krátkou dobu, co byla u Stráže, si ho zútulnila víc, než to Hrob zvládl za celých jedenáct let své služby. Na stěnách visely její vlastní olejomalby. Vypadaly slibně. Plyšová hračka s přišitým úsměvem se válela na zemi vedle postele. Jeřabina si ji ráda brávala s sebou do postele, když byli ostatní venku a dům prázdný. Hrob tomu rozuměl. Někdy se každý potřebujeme v noci přitulit. Podložka na zemi byla nová. Hrob s Jeřabinou celé jedno odpoledne chodil po trzích a hledal ten správný odstín, který by vhodně doplňoval povlečení.
Znovu se zavrtěla - Hrob na ni rychle pohlédl, ale ona se neprobudila. Chvíli jen tak seděl a díval se na ni. Klidně a rád by takto seděl celý den a celou noc, dohlížel na ni a staral se o ni. Miloval ji. Zlehka se pousmál. To slovo nikdy nepoužíval, jedině ve svých myšlenkách. Jednou jí řekl, co k ní cítí, a jediným kladným výsledkem bylo to, že se mu nevysmála. Řekla mu, že ji nezajímá, a evidentně to považovala za uzavřenou záležitost. Hrob se unaveně usmál. Kdyby

to jen bylo tak snadné. Neprosil se nikoho, aby se do ní zamiloval. Nebyla ani obzvlášť chytrá ani nijak pěkná. Ale patřilo jí jeho srdce. Navždy. A nebylo nic, co by s tím mohl udělat.
Váhavě vstal. Jeřabina se každou chvíli mohla probudit a bylo by lépe, aby s ní nebyl, až se tak stane. Nechtěl ji rozzlobit. Po špičkách odešel a opatrně za sebou zavřel. Po cestě dolů se lehce mračil při přemýšlení, co by měl udělat dál. Pěkná kupa papírů čekala na vyřízení, ale tak to bylo vždycky. Papíry mohou počkat. Přemýšlel o tom, že vyjde na ulici, popovídá si s lidmi a zjistí, jak Ulice bohů zareagovala na příchod Jestřába a Rybářky.
Nebo by mohl zajít k Le Bel Inconnu.
Pod schody se zastavil. Nemohl jít. S Jestřábem a Rybářkou za zády to bylo příliš nebezpečné. Nepochopili by to. Nemohl to ale vydržet. Od jeho poslední návštěvy už uplynulo tolik času... Letmo se ohlédl na schody. Jeřabina bude v pořádku. Ochranná kouzla kolem domu zaručí, že ji nikdo nebude vyrušovat. A kdyby něco chtěla, stačilo zavolat. Hrob by ji uslyšel, ať už by byl kdekoli. Ona to věděla.
Proběhl halou, z věšáku sejmul svůj plášť a přehodil si ho přes ramena. Kapuci si stáhl přes hlavu tak, aby jeho obličej byl schován ve stínu. Mohl použít kouzlo maskování, ale na ulici bylo příliš mnoho míst, kde se na magii nedalo spoléhat.
A tohle bylo příliš důležité, než aby mohl riskovat.
Čaroděj Hrob mávnutím ruky přiměl dveře, aby se otevřely, a vykročil do Ulice bohů.

Jestřáb a Rybářka se ploužili Ulicí bohů a propracovávali se seznamem, který jim dal Hrob. Hodiny ubíhaly, ale slunce pořád stálo v nadhlavníku. Na Ulici bohů bylo poledne, ostatně už několikátý den. Ministranti v řízách je míjeli na cestách za neznámými úkoly, hlavy skloněné na důkaz úcty a pokory a také proto, aby neviděli chrámy a svatyně, které snad byly honosnější než jejich vlastní. Pouliční kazatelé na sebe navzájem stále dštili oheň a dostávali se do nových rozměrů plamenné extáze, ale pořád si jich nikdo kromě turistů nevšímal. Jestřáb a Rybářka chodili sem a tam a sbírali informace od Bytostí, které jim Hrob označil za potenciálně vstřícné. Při tom všem se snažili nevšímat si zázraků a hrůz, jimiž byla Ulice bohů přímo zaplavena.
Lidé noci byla stará nekromantická sekta, už zdaleka ne tak oblíbená jako kdysi. Jejich velekněz přijal Jestřába a Rybářku v Kostnici, v Chrámu kostí. Spletité vzory z leštěných kostí pokrývaly podlahu, stěny i jeho strop. Některé z kostí byly na první pohled lidské. Některé byly tak velké, nebo měly tak podivné tvary, že Jestřáb raději ani nepřemýšlel, odkud se vzaly. Vzduch voněl pižmem a skořicí a od oken se odrážely podivné odlesky. Celou dobu, kterou strávili v chrámu, měl Jestřáb pocit, že jsou sledováni. Jako by se něco příšerného a nesmiřitelného schovávalo před jejich pohledy a trpělivě vyčkávalo, až poleví jejich pozornost. Proto ani na chvíli nevzdaloval ruku z blízkosti své sekery.
Lidé noci byli slepí, jejich víčka byla sešita k sobě, ale pohybovali se a mluvili s nervy drásající jistotou. Jestřáb se snažil ignorovat mravenčení v zátylku a zeptal se, zda by mohl mluvit s bezejmenným Jsoucnem, které uctívali. Velekněz jen pomalu zavrtěl hlavou. Pouze věřící mohli uvidět boha a pohled na něj byl tak oslnivý, že spaloval oči těch, kdo na něj pohlédli. Jestřáb se snažil kněze zviklat v jeho přesvědčení, ale bylo to marné. Kněz dokonce ani nechtěl bohu tlumočit otázky, které by mu kapitáni položili. Nedovolil jim ani zpovídat jednotlivé věřící. Nikdo nevěděl o ničem, co by mohlo hlídce pomoci. Nikdo nevěděl nic o zabíjení bohů. Nikdo nevěděl vůbec nic.
Jestřáb s Rybářkou chodili od chrámu ke chrámu a všude slyšeli totéž. Visící muž byl zdvořilý, ale nepomohl. Sladce zkažení nebyli ani zdvořilí. Pán nového těla je odmítl i přijmout.
A tak procházeli Ulicí bohů, dokud nenašli Legii prvotního zla. Chrám Legie byl vysoký, s množstvím věžiček, kupolí a věží se střílnami. Všude byla obrovská okna z barevného skla a různobarevné vlajky. Kdyby jej navštívili jindy, Jestřáb by byl ohromen. Takto mohl myslet pouze na své unavené nohy. Byl to dlouhý den.
Kněží Legie Jestřába a Rybářku poněkud... znervózňovali. Každý z nich hostil někde na svém těle jedno cizí oko. Bylo rudé s rozdělenou zornicí a hledělo nehnutě tu z hrudi, jindy z čela nebo dlaně. V několika případech nahradilo knězovo původní oko - pak sedělo nepohodlně namačkáno do příliš malého důlku a zlověstně z něj hledělo na svět. Legenda pravila, že prostřednictvím Legie neznámá Bytost z jiné roviny reality pozorovala náš svět.
Velekněz Legie se sice zdál být docela rád, že si může s Jestřábem a Rybářkou popovídat, ale nemohl pro ně nic udělat. Když byly během tak krátké doby zavražděny tři Bytosti, Ulicí bohů se začaly šířit divoké fámy. Ve skutečnosti však nikdo nic nevěděl jistě. Lidé byli vyděšení, stejně jako někteří bohové. Každý hledal viníka - bylo potřeba na někoho svalit vinu a pak se na něm pomstít. Nikdo se ještě nezmínil o válce bohů, ale všichni už na ni mysleli.
Jestřáb a Rybářka s knězem nějaký čas diskutovali, přičemž se snažili vyhýbat nehybnému pohledu rudého oka zejícího v knězově čele. Nějakou informaci, která by jim snad mohla pomoci ve vyšetřování, získali až úplně nakonec, kdy se představený zvedl ze svého trůnu a upřel na Jestřába hrůzný pohled svého třetího oka.
„Povězte mi, kapitáne, už jste slyšel o Pekelném klubu?“
„Ne,“ odpověděl opatrně Jestřáb. „Ještě jsem to jméno neslyšel.“ Mrkl na Rybářku, ale ta lehce zavrtěla hlavou.
Velekněz se znovu posadil na svůj trůn - jeho výraz byl pod zářícím třetím okem nevyzpytatelný. „Zeptejte se Charlese Buchana, ten bude vědět...“
A to bylo vše, co jim k tomu hodlal říci. Během několika následujících okamžiků byli oba členové Městské hlídky vypoklonkováni ven, ne o mnoho moudřejší, než když vcházeli. Stále bylo poledne a nepříjemné horko. Jestřáb s Rybářkou se shodli na tom, že věcem by teď nejlépe prospěla sklenka něčeho ostrého. Nebo raději dvě. A tak svorně zamířili do nejbližšího chrámu zasvěcenému Janu Ječmínkovi, kde si objednali dvě sklenice obřadního pití ve vysokých sklenicích. Když je dostali, odešli s nimi do zadní části chrámu, kde díky příjemnému přítmí vládla intimnější atmosféra. Jestřáb si protáhl unavené nohy a pak je s gustem položil na protější židli. Rybářka si sundala botu a začala si masírovat prsty. Některé chvíle v lidském životě jsou příliš krásné, než aby si zasloužily konec, přesto však Jestřáb s

Rybářkou obrátili záhy svou pozornost ke sklenkám a problému.
Začal Jestřáb. „Takže si projděme, co víme. Tři Bytosti jsou mrtvé. Protože jsou mrtvé, myslím, že je můžeme s klidem nazvat Bytostmi a ne Jsoucny. Ponurý pán zemřel před devíti dny. Jeho tělo bylo roztrháno na kusy. Mimomuž byl smrtelně bodnut před šesti dny. A Lovec Carmadine zestárl k smrti před třemi dny. Nepotřebujeme génia, abychom v tom našli řád...“
„Jedna vražda každé tři dny. Pokud vrah dodrží harmonogram, můžeme se na další těšit někdy během dneška.“
„Dobrá,“ řekl Jestřáb, „a my proti tomu nemůžeme nic udělat. Nemáme dost informací a mimoto se s námi nikdo nechce bavit.“
Rybářka se usmála. „Proč by se Ulice bohů měla nějak lišit od zbytku Havenu?“
Jestřáb si odfrkl. „Všude jinde bych mohl lidi k rozhovoru přinutit. Ale Jeřabina měla pravdu - silou tady nic nepořídíme. Jestli strčím sekeru pod nos některé z Bytostí, patrně skončím na leknínu a jazykem budu lapat mouchy. Tohle si žádá diplomatický přístup.“
„Pak to nechám na tobě,“ řekla Rybářka. „Na diplomacii nemám buňky.“
„Všiml jsem si,“ ujistil ji Jestřáb. „Co tedy víme o vrahovi? Objevuje se a mizí, jak se mu zlíbí, i když je místo dobře hlídáno ozbrojenými fanatiky. To znamená, že je buď neviditelný - tedy čaroděj – nebo je to mistr převleků. Nebo je to někdo, koho očekávají, kdo pro ně nepředstavuje hrozbu.
Každá Bytost zemřela jinak, ale pokud víme, neměly nic společného. Jak si vrah vybírá oběti? Náhodně? Sakra, vůbec nevím, kde mám začít, Isobel.“
„Nevzdávej to tak snadno. Podívej se. Vrah je mimořádně silný a může projít neviděn. Co nadpřirozený zabiják - třeba upír? Kolem stráží mohl proniknout jako netopýr nebo mlha a určitě by byl dost silný na to, aby roztrhal Ponurého pána. Také by to vysvětlovalo, proč se všechny vraždy staly časně ráno.“
Jestřáb se zamyslel. „Je to možné, děvče, ale osobně nevěřím, že by Bytosti neměly své chrámy chráněné speciálně proti těm nadpřirozeným zmetkům. Kdo si takovou ochranu může dovolit, tak ji taky má. Ne, Isobel, já si myslím, že tady je klíčem magie.“
„Myslíš neregistrovaného černokněžníka?“
„Možná. Mohl na sebe seslat kouzlo neviditelnosti, projít kolem stráží a pak mohl použít kouzla, aby roztrhal Ponurého pána a nechal zestárnout Lovce Carmadina.“
„No a proč potom na Mimomuže použil nůž?“
„Aby nás zmátl?“
„Z toho mě bolí hlava,“ povzdechla si Rybářka a dlouze upila ze sklenice. Pak se zamračila, jak se pokoušela na problém znovu soustředit. „Počkej, co když je to naopak? Otoč si to: ty vraždy mají společné mizení magie. Ochranná kouzla nezadržela vraha venku. Magie udržující Lovce Carmadina naživu také selhala. Skončilo i kouzlo, které posunulo Mimomuže ven z našeho času. A Ponurý pán vlastně držel pohromadě nejspíš už jenom díky magii. Byl přece dutý, vzpomínáš? Takže ten, koho hledáme, je buďto čaroděj, nebo vlastní nějaký předmět moci, který může rozptýlit kouzlo a učinit tak Bytosti zranitelnými.“
„Předmět moci, který ruší magii? Vymítací kámen?“
„Zatraceně!“ ulevila si Rybářka, „Že by bohy zabíjel někdo ze Stráže bohů? Ale jdi, Jestřábe!“
„Jsou jediní, kdo kámen může použít.“
„Ale rada na ně přece seslala zaklínadlo, které jim brání ho zneužít.“
Jestřáb se kysele zašklebil. „Kdyby byl tohle snadný případ, nezavolali by nás k jeho řešení. Musí to být jeden z členů Stráže, Isobel. Je to jediná hypotéza, která vysvětluje všechna fakta. Vrah musel najít nějakou cestu, jak ochranu obejít.“
„Budeme ale potřebovat pěknou kupu opravdu pádných důkazů, abychom si na jednoho z nich mohli dovolit ukázat prstem,“ povzdechla si Rybářka. „Tihle lidé mají dobré známosti na vysokých místech. Jestřábe, od nás se očekává, že s nimi budeme spolupracovat. Jak něco takového před nimi můžeme utajit?“
„Velice obezřetně,“ odpověděl Jestřáb. „Ať už je vrahem kterýkoli z nich, zabil už tři Bytosti. Určitě se nebude rozpakovat nad dvěma členy Hlídky, kdybychom se náhodou dobrali příliš blízko pravdě.“
Chvíli jen tak seděli. Pak to Rybářka nevydržela. „Takže co budeme dělat?“ zeptala se.
„Jednu věc za druhou. Pro začátek si promluvíme s Charlesem Buchanem a uvidíme, co nám řekne o tom Pekelném klubu.“
„Je jediný člen Stráže, na nějž v průběhu vyšetřování přišla řeč,“ prohodila Rybářka zamyšleně.
„Ano, to je zajímavé. Možná jen trochu příliš očividné, příliš zřejmé. Tedy pokud bychom si neměli myslet, že...“
Rybářka zasténala, potřásla hlavou a natáhla se po sklenici.
Když Jestřáb s Rybářkou vyšli z chrámu Jana Ječmínka, kolem panovala noc, která zahalila Ulici bohů naprosto bez varování. Tu a tam její temnotu rozháněly pouliční lampy, mezi nimi však ležely oblasti úplné tmy. Z oblohy zářily neznámé a cizí hvězdy, jež tvořily souhvězdí naprosto nepodobná těm, která bylo možno vidět odjinud z Havenu. Mezi nimi také nebyl žádný měsíc a vzduch měl v sobě něco nestálého. Ulice sama byla téměř opuštěná. Kazatelé zmizeli a jen několik osamocených postav v kápích šlo za svými věčnými pochůzkami. Jestřáb se nešťastně zamračil. Ulice bohů by normálně nevypadala takhle jen proto, že na ni spadla tma. Venku se pohyboval ten, který vraždil bohy, a většina lidí se rozhodla, že se mu do cesty stavět nebude.
Jestřáb s Rybářkou zamířili Ulicí bohů zpět k domu Stráže. Jestřábovy vnitřní hodiny se zcela výjimečně shodly s časem, který panoval v Ulici bohů - už se těšil na dobrou večeři. Přemýšlel o tom, jakého má asi Stráž kuchaře. Doma obvykle vařil on. Rybářka na to neměla vlohy.
Právě procházeli kolem vchodu do úzké boční uličky, když zaslechli zdušený výkřik. Jako jeden muž se otočili ke

ztemnělému ústí, zbraně v rukou, ale dovnitř se příliš nehrnuli. V Severním okrsku bylo volání o pomoc ve většině případů jen vnadidlem do pasti. Na konci uličky matně svítila jediná lampa, kolem níž bylo víc stínu než světla. Po tom, kdo křičel o pomoc, nebyla nikde ani stopa. Jestřáb se podíval na Rybářku, ale ta jen pokrčila rameny. Možná někdo opravdu potřeboval pomoc. Jestřáb přikývl a opatrně vkročil do uličky. Rybářka vešla za ním, čepel jejího meče se ve žlutém světle lampy leskla jako jantar.
Ostražitě postupovali uličkou. Jestřáb se zachmuřil. Budovy na obou stranách byly tmavé a tiché, nesvítilo v nich žádné okno. Nic se nehýbalo. Ticho bylo tak hutné, že bylo přímo hmatatelné. Rybářka poklepala Jestřábovi na rameno, aby ho upozornila na stavbu vpravo před nimi. Jedna z okenic nebyla zcela dovřená. Zevnitř ale nevycházelo žádné světlo. Rybářka se tiše přesunula pod okno a zády se opřela o zeď. Zvedla meč a okenici otevřela. Když nenásledovala žádná reakce, odstoupila od zdi a nahlédla skrz okno dovnitř. Neviděla však nic než temnotu a neslyšela nic než ticho. Nakonec se obrátila na Jestřába a pokrčila rameny.
Už chtěla odejít, když tu se okno náhle rozlétlo. Jestřáb zahlédl temný stín, který uchopil Rybářku za ramena a zmizel i s ní v temnotě uvnitř domu. Vrhl se k oknu, ale Rybářku už nebylo nikde vidět. Zhluboka se nadechl a jediným prudkým pohybem skočil do okna.
Na zem dopadl v kotoulu a ihned se odvalil stranou. Zaujal obranné postavení ve dřepu, ostří sekery držel před sebou a čekal. Neviděl vůbec nic a jediné, co slyšel, byl jeho vlastní, pečlivě ovládaný dech. Byla samozřejmě možnost, že útočník už utekl, ale to si Jestřáb nemyslel. Celé to vypadalo jako naplánovaný útok. Začal přemýšlet o důvodech takového činu, vzápětí ale podobné myšlenky zahnal pryč. Teď na důvodu nezáleželo. O co skutečně šlo, byla Rybářka.
Zuřivě se kousl do rtu. Nemohl tu zůstat dřepět. Oči útočníka si tmě musely přivyknout dříve než jeho. Jestřáb věděl, že na něj ten mizera čeká někde vpředu. To pomyšlení ho přimělo k činnosti. Rychle, ale opatrně položil svou sekeru na zem vedle sebe a pak vytáhl z kapsy krabičku zápalek. Otevřel ji a jednu vyndal. Opřel ji o bok krabičky a pak zaváhal. Musela chytit na první pokus. Kdyby nechytla, zvuk by prozradil jeho polohu a stal by se snadným terčem. Jestřáb se nadechl, pomalu vzduch vypustil a škrtl.
V jeho dlani zaplálo světlo a ozářilo místnost. Rybářka klečela na jednom koleni u protější stěny. Tmavá postava v kápi se nad ní skláněla s nožem v ruce. Jestřáb pustil hořící zápalku a sevřel sekeru.
„Isobel, k zemi!“
Rybářka se vrhla na zem bez přemýšlení. V kratičkém okamžiku, než zápalka dopadla, Jestřáb zamířil a vší silou mrštil sekeru. Místnost se znovu propadla do tmy. Ozval se zvuk těla padajícího na podlahu a pak zavládlo ticho. Jestřáb rychle zapálil další zápalku. Když znovu zaplálo světlo, spatřil postavu ležící na zádech. V její hrudi bylo zaseknuto těžké ocelové ostří sekery. Rybářka čekala připravená nedaleko mrtvého těla, nezraněná, s mečem připraveným. Jestřáb si hlasitě oddechl úlevou. Z kapsy vyndal kousek svíčky, kterou tam nosil pro případ nouze, a zapálil jej. Poté, co ho položil na zem, vykročil k Rybářce.
„Jsi v pořádku, děvče?“
„Jenom pár škrábnutí. Plášť mě ochránil před nejhorším.“
Jestřáb s úlevou přikývl a sklonil se nad tělem, aby vysvobodil svou sekeru. Když se chytil topůrka, tělo ožilo. Vyskočilo z podlahy a vrhlo se Jestřábovi po krku.
Jestřáb ucouvl a znovu se pokusil vytrhnout sekeru, ale její ostří bylo vklíněno v hrudní kosti tajemného protivníka. Těžké, silné ruce sevřely jeho krk.
Rybářka se k útočníkovi přiblížila zezadu, zuřivě zavrčela a pak se ve světle svíčky zalesklo ostří jejího meče, kterým mu proklála krk. Jestřáb od sebe vší silou odstrčil cizí ruce. Cítil, jak náhle zeslábly. Rybářka meč vytrhla a z rány začala tryskat krev. Znovu udeřila a těžce přitom oddechovala námahou. Krev opět vystříkla a úder tentokrát skoro oddělil hlavu od těla. Jestřáb se vymanil ze sevření postavy a ta, jako by byla zbavena poslední opory, spadla na zem, kde zůstala ležet. Jestřáb do těla několikrát kopl, jen tak pro jistotu, a pak konečně vyprostil svou sekeru. Rybářka k mrtvole přiklekla a sundala jí kápi. Látka kápě sice její ruce potřísnila krví, to ale nebyl důvod, proč nahlas polkla. Ten obličej poznali oba i v matné, mihotavé záři svíčky.
Byl to Temný muž. Dvojník čaroděje Věštby. „Zatraceně,“ ulevil si Jestřáb rozechvěle, „kolikrát tu věc budeme muset zabít, než zůstane mrtvá?“
„To ale není stejný muž...“ řekla pomalu Rybářka. „Má jinou postavu. Není tak svalnatý. To znamená, že se Věštba nespokojil s jedním dvojníkem...“
„Takže jich tu může běhat ještě hromada a všichni jenom čekají na další šanci, aby nás dostali.“
„Skvělé,“ řekla Rybářka. „Přesně tohle tenhle případ potřeboval. Další komplikace.“
PEKLO A ZATRACENÍ
Pekelný klub?“ zeptal se Charles Buchan. „Samozřejmě jsem o něm slyšel. Ale nevidím žádnou „spojitost... s ničím.“
„To nechtě na nás,“ řekl Jestřáb. „Prostě nám jenom řekněte, co víte.“
Stráž bohů a oba členové Městské hlídky se ubírali do společné místnosti a přitom se bavili o tom, co kdo celý den dělal. Hroba evidentně zajímaly podrobnosti o rozmluvách s jednotlivými bohy, jejich reakce. Jeřabinu nezajímalo vůbec nic a jen si třela čelo, jako by ji sužovala stálá bolest hlavy. Většinu dne strávila v posteli. Nevypadalo to, že by jí odpočinek příliš pomohl. Buchan byl dokonale klidný a soustředěný, jako vždycky. Jestřábovi zakručelo v žaludku. Čím dříve to všechno skončí a čím dříve se pak dostanou k dobré večeři, tím lépe.
„Návštěvy Pekelného klubu jsou zrovna mezi mladou šlechtou v módě,“ vysvětloval Buchan. „Oblečou se do divných kostýmů, vezmou si nějaké moderní drogy, zpívají obřadní písně a pokoušejí se vyvolat něco z Hlubin, čemu by mohli zaprodat duše výměnou za moc a zázraky. Je to neškodné.“

„Mně to zrovna neškodné nepřipadá," namítla Rybářka. „Co když uspějí?"
„Neuspějí," ujistil ji Buchan. „Vyvolat démona, to chce víc než jen několik písní a špatné úmysly. Je to jenom hra, kapitáne, nic víc. Je to jenom způsob, jak si vybít energii a rozzlobit rodiče. A i kdyby náhodou uspěli a začalo by se jim dařit vyvolat něco skutečně zlého, utekli by na míli daleko, nebo by omdleli šokem."
„I tak je to nezákonné," řekl prostě Jestřáb. „Všechny náboženské obřady a ceremonie jsou mimo Ulici bohů zakázány. Je to jediná možnost, jak si nad takovými věcmi udržet kontrolu. Proč jste Pekelný klub nenahlásil radě?"
„Udělali jsme to," ozvala se Jeřabina a její hlas zněl velice unaveně - ani se nesnažila o obvyklý uštěpačný tón. „Nahlásili jsme je radě a ta záležitost předala Městské hlídce. Vaši nadřízení naše hlášení pečlivě založili a pak se tvářili, jako by neexistovalo. Pekelný klub patří Aristokracii a Aristokracie se do něj chodí bavit. To ví Hlídka moc dobře. Aristokracie se o zákony přece nestará. Nemusí. Oni si zákony kupují."
„Ne vždycky," řekla Rybářka a podívala se na Jestřába. „Myslím, že bychom s tím měli něco udělat, Jestřábe."
Jestřáb se zamračil. „To není naše věc, Isobel. V současné době platí naše pravomoci pouze v Ulici bohů."
„Ale no tak, Jestřábe. Je to jenom shoda náhod, že krátce potom, co začala Aristokracie se svými rituály, začaly Bytosti umírat? Musí v tom být nějaká spojitost, proč by nám jinak o klubu ten kněz říkal?"
Jestřáb se podíval na Buchana. „Má pravdu."
„Nebudou s vámi mluvit," namítl Buchan, „Aristokracie se s lidmi, kteří k ní nepatří, nebaví o ničem."
„S námi mluvit budou," opáčil Jestřáb. „Já a Isobel mluvíme dost nahlas a s těmi, kdo nás ignorují, se nemazlíme."
Buchan si povzdechl: „V tom případě půjdu s vámi. S Aristokracií si rozumím. Možná zabráním tomu, aby vás zabili. Nebo naopak..."
Aristokracie se bavila na večírku.
Na tom nebylo nic neobvyklého. Život městské šlechty se točil kolem večírků, politiky a hledání nových zábav. Přičemž ne nutně v tomto pořadí. Tohle byl ale zvláštní večírek a Jestřáb s Rybářkou se ho hodlali zúčastnit. Podle Buchana se právě na tomto večírku měl sejít Pekelný klub.
Museli projít čtvrtí Vyšší Tory, což byla část Havenu vyhrazená pouze Aristokracii. Zatímco Jestřáb a Rybářka si se zájmem prohlíželi všechny vily a zámečky, Charles Buchan jim povídal o Aristokracii a o jejím místě ve společenském životě Havenu. Jestřáb s Rybářkou už většinu toho znali, ale nechávali ho mluvit. Pořád byla možnost, že jim řekne něco nového. Třeba o sobě samotném, když už ne o Aristokracii.
Aristokracii tvořilo přesně sto rodin, nikdy více, a dohromady tvořili malý nezávislý stát v městském státě Havenu. Jedinou cestou, jak se dostat mezi Aristokracii, bylo buď se dobře narodit, nebo se do ní přiženit či přivdat. Bohatství nestačilo. Člověk, kterému v žilách kolovala ta správná krev, se mohl dívat spatra i na ty nejbohatší z obchodníků. Majetek příslušníků Aristokracie byl většinou dědičný, přestože jeho část tvořily důchody a podobně, mimoto vlastnila Aristokracie většinu Havenu a okolních pozemků. Mohli by být ještě bohatší, kdyby část svého majetku investovali v Havenu, ale tohle nikdy neudělali. Obchod byl určen pro nižší, obchodnické vrstvy. Teoreticky Aristokracie podléhala městské radě, tedy voleným zástupcům krále a parlamentu, ale v praxi to vypadalo tak, že ani jedna strana na vzájemný vztah nevyvíjela žádný tlak.
Jestřáb nechal Buchana vyprávět. Poslouchal ho jen napůl, protože měl svůj vlastní problém. Večírek, na který se nezváni chystali přijít, byl u lorda Louise Hightowera a to mohlo vést k problémům. Mladý lord Hightower spravoval rodinný majetek po tragické smrti svého otce a staršího bratra. Oba muži zemřeli násilnou smrtí během vyšetřování, jež vedl Jestřáb. Nikdo ho sice neobvinil, a oficiálně mu ani nebyla vytknuta nedbalost, ale otázkou zůstávalo, co si o celé věci myslí lord Hightower osobně. Aristokracie měla vždy své vlastní představy o právu a pomstě. Pro Městskou hlídku sice oficiálně neplatil code duello ani jiné formy pomsty, ale pouze oficiálně. V tomto případě, stejně jako v mnoha dalších, si Aristokracie kráčela svou vlastní cestou bez ohledu na zákony a řídila se jen tím, co jí vyhovovalo nejlépe.
Studený zimní vzduch byl po umělém letním vedru sužujícím Ulici bohů velmi osvěžující. Jestřáb mrzutě nakopl hroudu bláta na chodníku. Rada sice měla při známce blížící se zimy dát posypat chodníky pískem a solí, ale zatím vždy začala příliš pozdě s omluvou, že nechtěla plýtvat penězi, když to ještě nebylo potřeba. Takže se zase, stejně jako každý jiný rok, bude posypávat místo nějakých dvou tří hodin dva nebo tři dny a na tu dobu bude obchod ve městě prakticky ochromen. Typické.
Vpředu se vynořil Hightowerův zámek, dominující celému okolí Královské ulice. Byla to dlouhá, impozantní dvoupatrová budova z nejlepšího kamene, jejíž široká okna zářila do dálky. Hranice Hightowerových pozemků určovala vysoká kamenná zeď. Po celé své délce byla na vrchu pokryta železnými hroty a rozbitým sklem. Vysokou železnou bránu hlídali čtyři zbrojnoši v kroužkové zbroji. Vypadali velice profesionálně. Jestřáb zpomalil krok a položil ruku na Buchanovo rameno, aby tím zastavil jeho monolog.
„Vypadá to, že jsou na problémy připraveni," řekl tiše a kývnutím naznačil, že tím myslí muže na stráži. „Aristokracie si obvykle na podobně zjevné zabezpečení nepotrpí. A můžete se vsadit, že jestliže jsou čtyři ozbrojenci u brány, pak jich celé zástupy musejí být schované v zahradě a rozptýlené všude v budovách. Jste si jistý, že tohle je to pravé místo, Buchane? Nepotěšilo by mě, kdybych se probil dovnitř a tam se dozvěděl, že jsem na špatné adrese."
Rybářka se potutelně zasmála: „Nebylo by to poprvé."
„Je to správné místo," přisvědčil Buchan. „Pořád mám ještě dost známých ve vyšších vrstvách. Pekelný klub se tu dnes večer sejde. A kapitáne - žádné násilí. Stráž bohů má svou pověst, na kterou musí dbát. Mimoto bychom neměli mít se vstupem problémy, zabezpečil jsem pro nás pozvánky."
„Škoda," řekla Rybářka, „skoro jsem se těšila na pořádnou rvačku. Neznám nic lepšího na spravení nálady než nakopat pár arogantních šlechtických zadků."
Buchan se na ni ostře podíval. Nezdálo se, že by žertovala. „Prosím, kapitáne Rybářko. Slibte mi, že nikoho nezabijete."

„Nemějte strach," konejšil ho Jestřáb. „Budeme se chovat, jak umíme nejlépe. Položíme pár otázek, dostaneme odpovědi a odejdeme. Že, Isobel?"
Rybářka se ušklíbla: „Stárneš, Jestřábe."
„Já si vlastně ani nejsem jistý, co tady vůbec děláme," řekl Buchan. „Pekelný klub může být sice ilegální, ale v Havenu není soud, který by člena Aristokracie obvinil z takového malého přestupku."
„V tom máte nejspíš pravdu," připustil Jestřáb. „Osobně se o ten zatracený klub vůbec nezajímám. Ale musí existovat nějaký dobrý důvod, proč nás ten starý kněz poslal právě sem. Mohla by to být profesní žárlivost, ale tomu příliš nevěřím. Takže musí existovat nějaká spojitost mezi klubem a vraždami bohů a já na ni přijdu."
Stráže si podezíravě prohlédly Buchanovy pozvánky a navzájem si je dlouho předávaly, až konečně neochotně otevřely dveře. Zatímco Buchan si bral pozvánky zpět, Jestřáb a Rybářka vešli na půdu zámku, jako by jim to všechno patřilo. Buchan se na stráž zdvořile usmál a honem doběhl své společníky, kteří si vykračovali štěrkovým chodníčkem k zámku.
„Ne předními dveřmi," řekl jim rychle. „Stráž možná moje pozvánky oklamaly, ale nikoho jiného. Kdokoli vás uvidí v pláštích hlídky, přibouchne vám dveře před nosem. Do domu Aristokracie vstupuje mimo služebnictvo zase jenom Aristokracie. Jediná možnost, jak se my můžeme na ten večírek dostat, je projít zadním vchodem pro služebnictvo. Když už budeme uvnitř, budou si všichni myslet, že to jsou naše poněkud nevkusné kostýmy."
Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali a Buchanovi se sevřelo srdce, když si uvědomil, na co asi myslí. „My se neplížíme zadním vchodem," oznámil mu Jestřáb pevným hlasem. „Jsme kapitáni Městské hlídky. Dovnitř vcházíme předními dveřmi. Vždycky. Je to tak, Isobel?"
„Přesně, Jestřábe." Rybářka se líně usmála. „A každý, kdo mi přibouchne dveře před nosem, bude mít příležitost toho litovat."
Oba odhodlaně zamířili k předním dveřím, ruce položené na zbraních. Buchan si krátce, ale velice intenzivně přál, aby byl někde úplně jinde, kdekoli jinde, a pak je následoval.
Jestřáb zatáhl za provaz od zvonku a důrazně zaklepal na dveře. Rybářka do nich ještě několikrát kopla - pro dobrou míru. Po malé odmlce se těžké dubové dveře rozevřely a odhalily postavu vysokého a velmi důstojného dveřníka oblečeného v duchu tradic do staromódní livreje. Hlavu mu zdobila hříva pečlivě upravených vlasů a také velmi husté obočí, které se svrašťovalo do stále hlubšího výrazu zachmuření, když před sebou spatřil dva členy Městské hlídky.
„Ano?" otázal se přezíravě a koutky jeho úst se při tom zkřivily, jako by si právě kousl obzvláště kyselého citronu.
„My jdeme na ten večírek," prohodil lehce Jestřáb. „Buchane, ukažte mu pozvánky."
Buchan je rychle vytáhl, ale dveřník se ani neobtěžoval na ně podívat. „To bude nějaký omyl... pane. Toto setkání je připraveno pouze pro mladé gentlemany a dámy z Aristokracie. Obávám se, že zde nemáte co pohledávat... pane."
„Já a moje kolegyně jsme kapitáni Městské hlídky," odpověděl mu Jestřáb. „Jsme tady služebně."
Dveřník krátce pokynul a za jeho zády se objevili dva ozbrojenci s meči v rukou. Dveřník se lehce usmál, ale jeho oči zůstaly chladné a pohrdavé.
„Zapomínáte, kde je vaše místo, kapitáne. Vaše bezvýznamná pravidla a předpisy neplatí mezi šlechtou, mezi vašimi pány a vládci. Nyní, prosím, opusťte tyto pozemky. Okamžitě."
„Takže vy nemáte v úmyslu být rozumný, že?" zeptal se Jestřáb.
„Okamžitě odejděte," odpověděl dveřník, „jinak budu muset nechat své muže, aby na vás vypustili psy."
Jestřáb ho silně uhodil pěkný kus pod opasek, počkal, až se dveřník skloní, a pak jím smýkl ven. Než stihli ozbrojenci zareagovat, měli Jestřáb s Rybářkou zbraně připravené v rukou a byli uvnitř. Muži se na ně podívali, potom uviděli Charlese Buchana, nejslavnějšího duelistu Havenu, a okamžitě schovávali meče do pochev.
„Tolik nás zase neplatí," řekl jeden z nich prostě a druhý přikývl. „Na večírek se jde tudy."
Jestřáb s Rybářkou se zdvořile usmáli a nevzrušeně vykročili naznačeným směrem. Buchan překročil bezvědomého dveřníka a následoval je.
„Slíbili jste, že se budete chovat slušně," upozornil je důrazně.
„Ještě jsme nikoho nezabili," připomněla mu Rybářka.
Buchan měl nepříjemné podezření, že to nemyslela jako vtip.
Odnikud se zjevil sluha v nevkusně křiklavé livreji. Zřejmě je pokládal za oficiální hosty, proto je také odvedl do hlavního sálu. Sluhové, obtěžkáni podnosy s jídlem a vínem, chodili tam i zpět širokými chodbami. Jestřáb si začal postupně uvědomovat sílící hluk mnoha hlasů, které mluvily a smály se. Hluk byl stále hlasitější, jak je sluha vedl ke dvojitým dřevěným dveřím. Když pak dveře otevřel, hluk je zavalil jako mohutná vlna. Jestřáb s Rybářkou a Buchanem zůstali chvíli stát ve dveřích a snažili se přivyknout pohledu na bavící se Aristokracii. A také na rámus, který při tom vydávala.
V sále se tísnilo velké množství veselých mladých lidí oblečených do toho nejlepšího, co měli. Byly tam k vidění všechny možné střihy a styly šatů, většinou směšné až bizarní. Jestřáb tím nebyl překvapen - mladí šlechtici měli vždy slabost pro křiklavé a nevkusné věci. Princip módy elity spočíval v tom, že nosili věci, které by normální lidé na sobě nechtěli mít ani po smrti. A společnost netvořili jenom mladí. V sále bylo pozoruhodně mnoho starších mužů a žen, což znamenalo, že Pekelný klub byl mezi členy Aristokracie mnohem populárnější než Jestřáb předpokládal. Výraz v jeho tváři se stal ještě zachmuřenějším, když uviděl jejich zlověstné kostýmy: zubatě střižené kůže a podivně obarvené kožešiny, náramky s hřeby a obojky s podobnou výzdobou... Jedna krásná žena přišla oblečená do černých cárů a okolo nahých ramen měla ovinutého živého hada.
Na ochoze hlučně vyhrávala skupina hudebníků, na jejichž hudbu nikdo netančil. Nepřišli sem tančit. Jestřáb přestal věnovat pozornost Aristokracii samotné a věnoval se spíše studiu rozlehlého sálu. Strop byl až nepříjemně vysoko, jeho velká část se ztrácela ve stínu. Pod ním visely tři mohutné lustry z leštěné mosazi a broušeného skla. Jestřáb se na

ně znepokojeně díval. Každý z nich mohl vážit kolem půl tuny a tlusté provazy, na nichž byly lustry zavěšeny, se zdály v kontrastu k jejich velikosti příliš tenké. Jestřáb se rozhodl, že si na ně bude dávat pozor. Nevěřil lustrům - vždycky mu připadaly nebezpečné.
Všiml si, že sluha je stále vedle nich a čeká na propuštění. Jestřáb krátce kývl, načež se sluha uklonil a odešel. Buchan ho zamyšleně pozoroval. Překvapilo ho, s jakou lehkostí se Jestřáb a Rybářka chovali ke sluhům. Věděl, že s touto schopností se lidé obvykle musejí narodit - naučit se to nedá. Mnoho lidí považovalo služebnictvo za znervózňující. O Jestřábovi a Rybářce to neplatilo.
Jistě, bylo tu i prosté vysvětlení - na Jestřába a Rybářku neudělalo služebnictvo dojem proto, že na ně nedělalo dojem vůbec nic.
Buchan se rozhlédl po sále. Už to bylo dávno, co ho tady naposledy vítali jako jednoho ze svých. Téměř proti své vůli se ve vzpomínkách vrátil ke své poslední návštěvě Hightowerova zámku. Lord Roderik Hightower byl zrovna na jednom ze svých lovů na vlkodlaky a Louis byl tehdy ještě v armádě. Ale byla tam lady Hightowerova, která mluvila za rodinu. Hightowerové a Buchanové byli přáteli už po generace. To však nezabránilo lady Hightowerové, aby mu chladným, nevzrušeným hlasem sdělila, že pokud nepřeruší své styky se Sestrami radosti, může se přestat považovat za jednoho z nich, za člena vyšší společnosti. Buchan jí na to neodpověděl. Nebylo co říci.
Jsi blázen, řekla mu, měl jsi postavení, majetek, dobré přátele a slibnou budoucnost v politice a všechny výhody, které ti poskytla tvá rodina. A ty jsi to všechno zahodil kvůli těm ženám. Jsi nechutný. Odejdi.
Stál tam a mlčky to poslouchal, a když skončila, krátce, ale zdvořile se uklonil a odešel. Od té doby do čtvrti nevkročil.
Teď byl zpátky, uprostřed povědomých zvuků a pohledů. Neuvědomoval si, jak hodně to všechno postrádal. Když se probral ze svého snění, zjistil, že mu Jestřáb zrovna něco povídá.
„Měli bychom se rozdělit," navrhl kapitán Hlídky. „Budeme tak mít daleko širší záběr. A třeba nebudeme tak nápadní, jako když jsme pohromadě."
„To mi vyhovuje," souhlasila Rybářka. „A co přesně vlastně hledáme?"
„Co já vím? Nějakou spojitost mezi vraždami bohů a Pekelným klubem. Může to být cokoli. Osoba, místo, víra... cokoliv."
Rybářka svraštila čelo. „Buchane, ti lidé... uctívají Temnotu, že?"
„V podstatě ano," přikývl Buchan.
„Chtějí s ní uzavřít dohodu. Temnota nabízí různé věci a oni chtějí moc. Je to tak?"
„Ano, kapitáne."
„Zašli by tak daleko, že by obětovali Temnotě člověka?"
Buchan zaváhal. „Nevím. Někteří možná ano, pokud by věřili, že jim to projde."
„A od vraždění lidí je jen krok k vraždění bohů," dodal Jestřáb. „Jestliže už s Temnotou uzavřeli dohodu a ta jim dala moc zabíjet Bytosti..."
„Pak můžeme čekat hezkou řádku problémů," dopověděla za něj Rybářka.
„To není nic nového," řekl Jestřáb. „Dobrá. Začneme. Každý si vyberte jeden směr a jděte. Buďte nenápadní, ale nebojte se klást nepříjemné otázky. Bez nějakých odpovědí odsud neodejdu. A ještě něco, Isobel - zkus se vyhnout lordu Hightowerovi. Ano?"
Přikývla a Jestřáb vklouzl do davu a nechal se jím unášet. Všude, kam se podíval, viděl rozpálené obličeje, rozjasněné oči a slyšel pronikavý smích. Pocit předtuchy ho téměř zahlcoval. Kdyby Jestřáb nevěděl nic o Pekelném klubu, bylo by snadné považovat celou sešlost za obyčejný večírek. Hosté byli většinou mladí, mnoho z nich sotva překročilo dvacítku. Dychtivě se bavili - snažili se ze života vymačkat všechnu zábavu, kterou mohli. Než přijde nevyhnutelný čas, kdy budou muset převzít vedení rodiny a uvázat se ke kolu povinností. Pro lidi z Aristokracie existovalo jen několik možností: muži mohli vstoupit do politiky nebo zkusit kariéru v armádě, ženy se musely vdát a mít děti. To byl možná jeden z důvodu, proč si vytvořili Pekelný klub. Hledali potěšení a moc, jež by byly zadarmo. Přesněji, nechtěli platit tím, v co věřili.
Jestřáb věděl svoje. Ze setkání s Temnotou nikdo neodchází nepoznamenán. Jizvy na jeho obličeji se krátce stáhly dávnou bolestí.
Pronikl hlouběji do davu. Houfy lidí zaplňovaly sál ode zdi ke zdi, ale Jestřába jejich množství nemohlo ohromit. Viděl už větší shromáždění. A čím déle se díval, tím více si uvědomoval skrytou nervozitu v náladě společnosti. Smích byl příliš křečovitý a hlasitý a nadšené projevy veselí nepřesvědčily nikoho, kromě těch, kdo je vydávali. Hodně z hostů pilo jako duha, ale nikdo nevypadal opilý. Jestřáb se trochu zamračil. Vypadalo to, že si Aristokracie dodává k něčemu odvahu. K něčemu děsivému ... a nebezpečnému.
Buchan se bezcílně potloukal davem a hledal povědomé obličeje. Mnoho jich bylo příliš mladých, než aby si ho pamatovali. Ale určitě tam byli i takoví, kteří ho ještě museli poznat. Pokaždé se však dívali jinam, nebo se k němu točili zády. Nikdo z nich s ním nechtěl mluvit. Nebylo by to bezpečné. Něco z jeho smůly by na nich mohlo ulpět. Buchan si sebral sklenici z podnosu, který zrovna sluha nesl kolem něj, a zhluboka se napil. Nebyl to špatný ročník. Bylo to sakra lepší než ty levné břečky, které pil obvykle.
Nebyl si vědom toho, jak je vlastně opuštěný, dokud se sem nevrátil. Teprve teď poznával, čeho všeho se vzdal. Všeho jídla, vína a přepychu. Bezpečí sounáležitosti. Jestřáb a Rybářka mohli vznešenou společností pohrdat, ale nemohli vědět, co znamená být její součástí. Aristokracie. To byla rodina, přátelé, milenky a více než to. Tihle lidé sdíleli své životy už od kolébky. Vždy byli spolu. V dobrých časech, zlých časech, stejně jako ve dnech nudy. Sváděli se, nenáviděli, chránili i milovali. Navzájem se bránili před vnějším světem. Dělali z vás část většího celku. Bylo příjemné a uklidňující mít kolem sebe pořád nějaké tváře. Lidi, kteří vám mnohdy rozumějí lépe než vy sami. Nevěděl, jak moc to všechno postrádal. A kolik toho bylo k postrádání.

Jeho rodinou teď byla Stráž bohů, ale ti nebyli žádnou náhradou za tu, kterou ztratil. Hrob byl sice přátelský, ale nezajímalo ho nic než magie a knihy. A byl příliš střízlivý a rozvážný. Čaroděj to myslel dobře, ale Stráž byla celý jeho život. A Jeřabina byla trnem v oku. Celou dobu se hrabala ve starých knihách a papírech. Dům naplňovala zápachem svých chemikálií. Zkoušel s ní promluvit o její víře a teoriích, ale většinou na jeho otázky odpovídala mručením nebo jednoslabičně. Při těch několika málo příležitostech, kdy se mu pokusila něco vysvětlit, si připadal jako hlupák. Přes všechno svoje drahé vzdělání ji nedokázal sledovat. Všechno, co pochopil, bylo, že Jeřabina ničemu doopravdy nevěřila, a přitom velice chtěla věřit. Chtěla věřit tak silně, že v jejím životě nezbylo místo pro nic jiného.
Buchan se rozhlédl. Už to bylo dlouho, co si uvědomil, čeho se vzdal pro svou milovanou Annettu. A přestože ji miloval víc než cokoli jiného ve svém životě, někdy ji nenáviděl. Nenáviděl za to, čeho se pro ni musel vzdát. Odsunul tu myšlenku a prodral se davem nastavených zad a odvrácených tváří.
Jestřáb konečně uviděl povědomý obličej a nenucené se přiblížil, aby si s jeho vlastníkem promluvil. Lord Arthur Sinclair byl jako obvykle na nejlepší cestě pořádně se opít. Jestřáb viděl Sinclaira naposledy, když s Rybářkou čistil ulice po volbách. Sinclair kandidoval za stranu
Žádná daň na alkohol. Byl také známý jako ‚Ten, kdo je pro každý mejdan'. Neměl nikdy moc šancí na výhru, takovou malicherností si ale nenechal kazit oslavu vítězství dlouho předtím, než byly známy skutečné výsledky. Teprve před dvěma dny vystřízlivěl do té míry, že se začal zajímat o to, kdo vyhrál.
Sinclair byl menší, kulatý mužíček něco po třicítce. Měl řídnoucí světlé vlasy a nejisté modré oči. Pořád se smál, ale ničemu konkrétnímu a jen málokdy byl k vidění bez sklenky nebo něčeho podobného v ruce. Byl to třetí syn a jako takový nikdy neočekával, že zdědí rodinné statky. Ani se o to nepokoušel. Neměl žádné nadání, dary, schopnosti a o nic se nezajímal. Tedy s výjimkou slavností a večírků. Jeho přátelé ho považovali za milého, neškodného chlapíka. Vždycky byl připravený na další pití, vtip nebo písničku. Rodina v něm víceméně viděla černou ovci a předstírala, že neexistuje. Neměl žádnou sebeúctu ani žádnou šanci si nějakou vytvořit. A pak jeho otec i s oběma jeho bratry zahynuli v bitvě. Titul a nezanedbatelný majetek rodiny mu najednou spadly do klína. Jeho matka zemřela krátce potom - žalem, říkali někteří. On zůstal sám. Už byl lordem téměř pět let a většinu času strávil tím, že se snažil upít se k smrti.
Jestřáb Sinclairovi přátelsky pokynul. Sinclair se na oplátku usmál. Byl zvyklý, že se k němu spousta lidí chovala jako k příteli, i když je neznal nebo si je nepamatoval. Nikdo není tak oblíbený jako bohatý ochmelka.
„Pěkný večírek," pokusil se o konverzaci Jestřáb.
„Úžasný," řekl Sinclair. „Drahý Louis na podobných záležitostech nikdy neskrblí. Dáte si něco k pití?"
Jestřáb přikývl a Sinclair mu nalil plnou sklenici růžového šampaňského z láhve, kterou vylovil z nejbližšího kbelíku s ledem. Jestřáb opatrně usrkl a snažil se nezkřivit obličej. Na jeho vkus bylo pití příliš sladké, to ale k Aristokracii také patřilo. Někdy se divil, jak ještě mohou mít nějaké zuby, když jim tak chutná cukr. Měli ho naprosto ve všem.
„Takže, kdy začne ta pravá zábava?" zeptal se Jestřáb, přičemž se snažil, aby to neznělo příliš konkrétně.
„Už brzy," odpověděl Sinclair. „A znám vás?"
„Kdysi jsme se potkali."
Sinclair se smutně usmál. „Obávám se, že tím jste mi to příliš neulehčil." Obrátil do sebe svou sklenici a nalil si další.
„Vy jste tu nový, že ano?"
„To je pravda," potvrdil jeho domněnku Jestřáb. „Já jsem tu kvůli klubu. Pekelnému klubu."
„No to jsme tu všichni, že ano? Můj nápad se docela ujal. Nevěděl jsem, že to bude tak oblíbené."
„To byl původně váš nápad?"
„Samozřejmě. Jenom můj a zároveň můj jediný dobrý nápad. Chtěl byste o tom slyšet? Moc rád o tom povídám a všichni ostatní už ten příběh slyšeli. Vy o mně víte. Jistě, každý mě zná. Generaci mých rodičů nikdy nepřestalo bavit ukazovat mě jako špatný příklad. Ne, že bych se o to staral. Nikdy jsem nechtěl být hlavou rodiny. Byl jsem šťastný se svými večírky a svou poezií. Psával jsem básně, víte? Některé byly docela obstojné. Ale už jsem s tím přestal. Nemá to smysl. Když všichni zemřeli a nechali mě samotného, neviděl jsem smysl v ničem. Nebyli ke mně vždycky milí, ale byla to moje rodina. Někdo z nich tady vždycky byl, aby mě ochránil přede mnou samým. Chybí mi.
V nic už nevěřím, ale hledám. Musí existovat něco opravdového. Něco velkého, v co je třeba věřit. Jenom málokdy pochybuju, že nic takového není. Hodně o tom přemýšlím, obvykle mi pomůže pár skleniček. Na chvíli jsem zkusil i náboženství. Tehdy jsem si opravdu myslel, že jsem tomu na stopě. Ale těch náboženství bylo tolik, že jsem si nemohl vybrat. Nemohla být všechna v pořádku, ale byla si tak jistá sama sebou. Já jsem si nikdy ničím jistý nebyl. A pak jsem potkal toho chlapíka, Věštbu. Okouzlující mladý čaroděj. On mě přivedl na nápad založit Pekelný klub. Hodně se zajímal o moc, kterou můžeme získat z temnoty uvnitř sebe. No, ta myšlenka se trochu zamotala, když se do toho zapojili všichni tihle lidé...
Měl jsem Věštbu rád. Byl to dobrý společník. Trochu moc chytrý, když šlo o jeho vlastní prospěch, ale takoví už čarodějové bývají. Měl velmi vášnivou přítelkyni, samý sarkasmus a hluboké myšlenky. Velmi mě rozčililo, když jsem se dozvěděl, že nedávno zemřel."
Nalil do sebe zbytek obsahu skleničky a zamyšleně se podíval na další láhev v kbelíku. Jestřáb divoce přemýšlel. Chtěl najít spojení mezi vraždami bohů a Pekelným klubem, a zatím našel spojitost s úplně jiným případem. Sinclair musel Věštbu potkat na jedné z jeho tajuplných pochůzek v Ulici bohů. Ale kdo byla ta dívka, o níž Sinclair mluvil? Jestřáb se zamračil, když ho napadla úplně jiná myšlenka. Vzhledem k podobě Temného muže z Ulice bohů ty případy možná nebyly tak úplně oddělené. Možná byla spojitost mezi vším...
Jestřáb se právě rozhodl, že ze Sinclaira vyrazí ještě nějaké podrobnosti, když vtom na jeho rameno tvrdě dopadla něčí ruka. Otočil se a hleděl vstříc třem velkým a na první pohled nepříjemně naladěným šlechticům. Všichni byli vyšší než on a všichni vypadali, že pravidelně vzpírají.
„Necítíš něco?" zeptal se velmi nahlas vůdce skupinky. Nasál vzduch a zuřivě se zašklebil. „Cítím hlídku. Ten smrad si

nemůžu splést. Ale co dělá malý smradlavý strážník na soukromém večírku? Na soukromém večírku Aristokracie?“
„Jsem tu v oficiální záležitosti,“ odpověděl Jestřáb a dával si pozor na to, aby jeho hlas zněl nevzrušeně a nevýhrůžně. Bylo jasné, že ti tři chtěli vyprovokovat potíže. Všude jinde by jim s radostí posloužil, ale ne tady. Sál byl plný jejich přátel a všichni patřili k Aristokracii. Mohli ho zmrzačit nebo zabít a nic by se bývalo nestalo. A on by se na vlastní obranu neodvážil ani zvednout prst. Při velmi vzácné shodě okolností můžete zatknout někoho ze Aristokracie, případně ho předat soudu, ale i v tom případě je třeba s ním po celou dobu jednat v rukavičkách. Na Aristokracii zákonná omezení neplatila. Přinejlepším ho zkopají a pošlou do nemocnice, jen tak, pro zábavu. Raději nepřemýšlel o tom, co by mohli udělat Rybářce.
„Říkáte v oficiální záležitosti,“ zopakoval po něm mluvčí skupinky. „Slyšeli jste to? Netřesete se strachy? Já se čerta starého zajímám o vaše vyšetřování, kapitáne. Nikoho to tady nezajímá. Nemusí. Tohle je náš dům. Takoví jako vy tady nemají co dělat. Je to jasné?“
Jestřáb chtěl odpovědět, ale vůdce ho uhodil otevřenou dlaní přes obličej. Jestřáb viděl ruku letět, takže se jí z velké části vyhnul, ale přesto ho úder přinutil ustoupit. Jeho tvář zčervenala a na bradu mu stekla kapka krve z rozraženého rtu.
„Budete muset mluvit hlasitěji, kapitáne. Když šeptáte, neslyším vás.“
Jestřáb se usmál a z jeho rtu stékal malý pramínek čerstvé krve. Vůdce skupiny zaváhal, najednou už se vůbec necítil sebejistě. Úsměv, který viděl na kapitánově tváři, byl chladný a nepříjemný a daleko sebevědomější, než by se mu líbilo. Rozhlédl se kolem sebe, aby se přesvědčil, že jeho přátelé stále stojí po jeho boku. Pak se jnu jeho drzost zase vrátila. Člen Městské hlídky si přece nemohl nic dovolit. Při první známce násilí by se na něj všichni vrhli. Už otvíral ústa, aby to řekl nahlas, ale Jestřáb vymrštil ruku k mladíkovi a pevně ho uchopil za opasek. Pak ruku s opaskem otočil a prudce škubl nahoru. Vůdci odumřel hlas v hrdle. Rozkrok vlastních kalhot mu bolestivě stlačil slabiny tak silně, až mu z očí vytryskly slzy. Pokusil se postavit na špičky, aby své bolesti ulevil, ale to bylo všechno, co mohl udělat. Zoufale sevřel Jestřábovu ruku, ale tlusté provazce svalů nepovolily ani o píď. Kapitán pootočil rukou ještě trochu víc a přivodil tak mladíkovi další dávku prudké bolesti.
Pak Jestřáb přiblížil svůj zjizvený obličej těsně k obličeji vůdce. „Takhle s hlídkou mluvit nebudeš. Ani teď, ani jindy. Je to jasné?“
Vůdce přikývl a snažil se ze sebe vypravit odpověď. Jestřáb zakroutil rukou o trochu silněji a mladíkův obličej zesinal. „Je to jasné?“
Vůdce začal divoce kývat hlavou na znamení souhlasu a Jestřáb ho pustil. Mladík se zhroutil do náručí svých kumpánů, kteří vypadali právě tak zaraženě a vyděšeně jako on sám. Jestřáb na každého z nich vrhl chladný pohled. „Vezměte si svého kamaráda a zmizte odsud,“ řekl klidně. „Ať už tu ty vaše ksichty nikdy nevidím. Je to jasné?“
Rychle přikývli a napůl odvedli, napůl odnesli svého kamaráda pryč. Jestřáb se díval, jak odcházejí. Trik v řešení takových situací spočíval v tom zchladit vůdce co nejrychleji a co nejbolestivěji. Nebyla to ani tak otázka toho, co člověk skutečně udělá, jako spíš toho, co si on myslí, že je připraven udělat. Je třeba převzít kontrolu nad situací. Dát jim zabrat. Vyděsit je. Takové věci se člověk v Havenu naučí rychle. Obezřetně se porozhlédl kolem sebe, ale celý incident se odehrál tak rychle, že si nikdo ničeho nevšiml. Otočil se zpět k Sinclairovi, který si ho zamyšleně prohlížel.
„Víte, to bylo skutečně imponující,“ řekl Sinclair. „Přál bych si umět řešit věci také tak.“
„Můžete se to naučit,“ řekl Jestřáb.
„Ne, to si nemyslím. Pravděpodobně by to zahrnovalo také spoustu věcí, jako je kázeň, cvičení a tvrdá práce. Obávám se, že takové věci pro mne nejsou. A víte, že máte na bradě krev?“
Jestřáb vytáhl kapesník a pečlivě si očistil bradu a ústa. „Musíte se umět o sebe postarat. Pak kolem vás nebude kroužit tolik much.“
Sinclair se usmál. „Jak jsem říkal, tohle není nic pro mne. Víte, na mně nezáleží. Nikomu. Nikdy nezáleželo a nikdy nebude.“ Odmlčel se a podíval se na Jestřába. „Něco se děje, kapitáne?“
„Ne. Jen jste mi připomněl někoho, koho jsem znával. Někoho, kdo se cítil podobně.“
„Co se mu stalo?“
Jestřáb v davu očima vyhledal Rybářku, která stála na opačné straně sálu. „Našel někoho, kdo v něj věřil.“
Rybářka mezitím zjistila, že se stává velice populární. Mladí mužové se shromažďovali kolem ní, dolévali jí sklenici, zasypávali ji sladkostmi a úsměvy a soupeřili o její pozornost. Vždycky byli rádi, když se mohli seznámit s novou tváří, čím exotičtější, tím lépe. A ve srovnání s pečlivě upravenými a namalovanými slečinkami z Aristokracie vypadala šest stop vysoká svalnatá blondýna v plášti Městské hlídky značně exoticky. Ženy ji ostentativně přehlížely a pečlivě ji studovaly, když k nim byla otočená zády.
Rybářka se o Aristokracii příliš nestarala, ani o jednotlivce ani o celek. Měli víc peněz, než aby si s nimi věděli rady, a přitom neměli nic, co by jejich životům dalo smysl, tedy až na milostné aférky, souboje a rodinné msty. Kdo na to měl žaludek, dal se k armádě; na tomhle večírku byli právě ti, kteří zůstali. To byl důvod, proč vstoupili do Pekelného klubu. Jejich životy byly tak prázdné, že jim nezbylo nic jiného než si hrát na zlé v naději, že se tím šokují navzájem, nebo šokují alespoň své rodiče.
Rybářka mladíky nenápadně zpovídala, ale nedostala z nich žádné rozumné odpovědi. Šlechtici byli příliš zaměstnáni tím, jak ze sebe dělali hlupáky, aby ji pobavili a zaujali. Po chvíli ji jejich dvoření začalo obtěžovat a když její náznaky, že by raději byla sama, narazily na neslyšící uši, začala vážně uvažovat, že by jednoho nebo dva z nich praštila, aby jim pomohla pochopit. Právě si vybrala svou první oběť, když silný pevný hlas přerušil žvanění mladíků a rychle je zahnal pryč.
Rybářka se pozorně zadívala na svého zachránce. Byl o trochu vyšší než ona, elegantně štíhlý a oblečený do skvěle padnoucích tmavých šatů. Určitě mu ještě nebylo ani třicet let. Tím svým temným staromódním způsobem byl vcelku

pohledný, ale jeho tvář hyzdil samolibý úsměv a tvar jeho úst se Rybářce ani trochu nelíbil.
„Lord Graham Brunel, k vašim službám," představil se klidným hlasem. „Doufám, že vás ti chlapci příliš neobtěžovali. Klub se už rozrostl to té míry, že snad přijímají všechny, kdo se o to přihlásí. Budu si o tom muset promluvit s Louisem. Mohu znát vaše jméno, mylady?"
„Isobel," opatrně odpověděla Rybářka. „Dnes jsem tu poprvé."
„Ano, myslel jsem si to," přikývl Brunel. „Jsem si jistý, že bych si takovou krásku zapamatoval, kdybych už měl tu čest. Ten plášť, který máte na sobě, je Městské hlídky, že ano? Není náhodou pravý?"
„Ano, je," potvrdila Rybářka. „Je opravdový."
„Budete mi muset vyprávět, jak jste k němu přišla. Určitě to bude fascinující vyprávění."
„Ani byste nevěřil, jak fascinující," ujistila ho Rybářka. „Jste už v Pekelném klubu dlouho?"
„Téměř od začátku, má drahá. S tím nápadem přišel Arthur Sinclair, věčná sláva jeho vychlastanému mozku, ale byl jsem to já s Luisem Hightowerem, kdo dal Pekelný klub dohromady a udělal z něj to, co je."
„A už jste něčeho dosáhli?" zajímala se Rybářka. „Možná vás to překvapí, ale jsme na dosah něčemu opravdu velkému, Isobel. Cítím to. Je to něco tak mocného a strašného, že to z tohohle ubohého městečka nadělá cucky. Ale není se čeho obávat, drahá, přísahám. Jen se držte při mně a já vás ochráním."
„To je od vás milé," poděkovala mu Rybářka. „Ale já už doprovod mám."
„Zapomeňte na něj. Teď jste se mnou." Rybářka se na něj usmála. „Vy si hodně věříte, že?" Brunel se na ni nejistě podíval. „Prosím?" „Ještě jste ničeho nedosáhli, že Bruneli? Podařilo se vám za celou dobu, kdy vedete tenhle klub, vyvolat jediného démona, promluvit s nějakou Mocí nebo aspoň přimět svíčky, aby trochu zablikaly?" Na chvíli se odmlčela, zatímco Brunel rudl v obličeji a pokoušel se něco vykoktat. „Myslím, že ne. Ten váš Pekelný klub je jenom další hříčka. Pouhá další příležitost nafintit se, pít přes míru a pak se lekat vlastního stínu. Jste jen houf přerostlých dětí. Nemyslím si, že tady zůstanu."
Brunel se rychle vzpamatoval a chytil ji za ruku. „Ale, má drahá, já opravdu musím naléhat. Položila jste mi spoustu otázek, ale ještě jste mi neřekla nic o sobě. Myslím, že teď byste měla říci, kdo skutečně jste."
Rybářka bez ohledu na jeho stisk pomalu zvedla ruku a ukázala mu předloktí se stříbrným náramkem. „Jsem Isobel Rybářka, kapitán Městské hlídky. Teď ze mě sundejte ruku, nebo vám budu muset zlámat prsty."
Brunelův obličej se najednou ztvrdl a zošklivěl, všechen šarm jej rázem opustil. Jeho prsty se jí zaťaly do paže tak, aby ji to zabolelo. „Špion. Smradlavý, špinavý špion městské rady. Nikam nepůjdete, kapitáne. V Pekelném klubu pro vás máme upotřebení. Někteří z nás zrovna začínali přemýšlet, jestli lidská oběť není to, co by mohlo udělat rozhodující průlom v našich snahách. Chtěli jsme obětovat nějakou službu, která by nikomu nechyběla, ale vy posloužíte stejně dobře. Nikdo vás nebude postrádat; myslím, že ani nikdo neví, že jste tady, že?"
Rybářka se na něj usmála. „Myslím, že už jste zašel dost daleko." Volnou ruku mu položila na rameno. Její palec nahmátl nerv pod klíční kostí a silně zatlačila. Brunelův obličej se zkřivil bolestí a stisk jeho ruky povolil. Rybářka jej setřásla úplně a pak si přitáhla jeho obličej těsně k svému. Brunel se pokusil osvobodit, ale bodavá bolest mu to nedovolila.
„Žádné lidské oběti, Brunele. Ani dnes v noci, ani nikdy jindy. Od teď si na vás bude Městská hlídka dávat pozor. A jestli budeme mít sebemenší podezření, že byste chtěli něco takového udělat, vtrhneme sem násilím a všechny do jednoho vás odvedeme v poutech. Nechávali jsme vás být, protože jste neškodní. Zkuste to změnit, a já vám zaručuju, že zbytek života strávíte ve veverčí kleci v místním žaláři. Pochopil jste?"
Pustila ho a on ohromeně pozpátku odvrávoral, rukou si držel bolavé rameno. Zkusil se na ni zamračit, ale zjistil, že jí nedokáže pohlédnout do očí. Nakonec se otočil a zmizel v davu, který se za ním zavřel. Tohle je ztráta času, pomyslela si Rybářka. Tady vraha bohů nenajdeme. Rozhlédla se po síni pátrajíc po Jestřábovi a Buchanovi.
Buchan procházel zástupy odvrácených obličejů a připadal si jako duch na hostině. Zpráva o jeho příchodu se rychle rozšířila po celém sále. Stále viděl jen záda, a když procházel kolem, hovor se tlumil do šepotu. Aristokracie se ráda považovala za nadřazenou všelijakým zákazům a morálkám, ale veškeré její aféry a zhýralosti se řídily přísnými nepsanými zákony. Přes všechnu svobodu, kterou přináší bohatství a postavení, byly stále věci, jež nebylo možno dělat. A pokud šlo o rodinu a dědictví, byla Aristokracie velice konzervativní. Manželky a děti byly důležité - jimi pokračovaly vznešené pokrevní linie, bez kterých by nebylo žádných sto rodin, žádná Aristokracie. Takže pro jediného syna, posledního svého rodu, bylo prostě nemyslitelné obrátit se zády k instituci manželství a pravidelně navštěvovat Sestry radosti.
V hloučku po jeho levé ruce se něco dělo, a když se tam Buchan podíval, zjistil, že k němu někdo jde. První myšlenka, která ho napadla byla, že ho někdo jde požádat, aby odešel, ale jak lidé z hloučku příchozímu ustupovali, Buchanovým očím se odkrývala postava hostitele večírku, lorda Louise Hightowera. Buchan se v duchu otřásl, přestože jeho obličej zůstal nehybný.
Lord Hightower byl středně vysoký a postavu měl spíše robustní po otci. Jako druhý syn vstoupil do armády, kde dosáhl nezanedbatelných výsledků. Pak jeho otec i matka zemřeli během jediné noci, stali se obětí vlkodlačí kletby. Jeho starší bratr byl zabit ještě dříve, měsíc před touto tragickou událostí. Proto se vzdal svých funkcí v armádě a vrátil se domů, kde převzal otěže řízení rodiny. Stal se lordem Hightowerem, jedním z nejváženějších členů Aristokracie a hlavním organizátorem Pekelného klubu. Buchan i lord Hightower byli přibližně stejného věku. Kdysi bývali dobrými přáteli. Buchan počkal, až se k němu Hightower přiblíží, a pak se zdvořile uklonil. Byl připraven téměř na vše. Na vše kromě smutně rozzlobeného úsměvu, kterým ho Hightower přivítal.
„Charlesi, co tu sakra děláš? Nemyslel bych, že takové nesmysly, jako je Pekelný klub, tě budou zajímat."
„Nezajímají," odpověděl po pravdě Buchan. „Jsem tu kvůli možné souvislosti mezi klubem a případem, na kterém právě dělám. A proč nazýváš klub ‚nesmyslem'? Myslel jsem, že jsi jeho organizátor."
Hightower pokrčil rameny. „Je to zábavné. Někdy i zajímavé. Ale nenechávám se tím unášet jako někteří, které bych

mohl jmenovat. Měl jsem tušit, že tě sem něco takového přitáhne.“ Hightower se na Buchana upřeně zadíval. „Už je to dlouho, Charlesi. Příliš dlouho.“
Buchan se usmál. „Ne každý by s tebou souhlasil, Louisi. Nechodím, kde nejsem vítán. Tolik hrdosti ve mně ještě zbylo.“
„V mém domě jsi vždycky vítán, Charlesi. A ty to víš.“
„Ano, ale moje přítomnost tady ti neprospěje. Budou řeči.“
„Ať si lidi říkají, co chtějí. Myslíš, že se starám více o svou pověst, nebo o své přátele?“
„Máš teď postavení, o které musíš dbát,“ odpověděl Buchan pevně. „Už nejsi druhý syn. Jsi lord Hightower, hlava rodiny. Jsi teď zodpovědný za sebe i za ni. A za chudáka ženu, kterou si jednou vezmeš. Skutečně bys se mnou neměl mluvit.“
„Jako hlava rodiny mám taky nějakou autoritu. Lidé můžou reptat, ale nedovolí si říct nic nahlas. Ne na veřejnosti. Jsem rád, že tě zase vidím. Tvou matku jsem viděl minulý týden. Vypadá dobře. Stále s tebou nemluví?“
„Pokud vím, ne. Už jsem doma nebyl nějakou dobu. Pokud jde o ně, neexistuju. Možná je to tak nejlepší.“
„Ještě pořád ...“
„Navštěvuji Sestry? Ano.“
„Zničí tě, Charlesi. Nakonec zničí všechny svoje oběti.“ Hightower se zadíval Buchanovi do očí a omluvně zvedl ruku. „Dobře, já vím. Nechceš o tom mluvit. A nemůžu se tě zeptat ani na případ, na kterém pracuješ, protože o tom taky nikdy nemluvíš. Je něco, o čem bys mohl mluvit bez zábran?“
„Je mi líto toho, co se stalo tvým rodičům. Musel to pro tebe být šok.“
„Byl. Zvláštní na tom všem je, že jsem otcovu smrt delší dobu vlastně čekal. Od té doby, co Paul zemřel, vypadal otec staře a unaveně. Mého bratra jsi nikdy nepoznal, že? Byl to dobrý chlap a nikdy mu nechyběla odvaha. Otec si o něm myslel jen to nejlepší. Paulova smrt ho hodně vzala.
Nenáviděl důchod. Když odešel z armády, nevěděl, co má dělat. Na chvíli to zkusil v politice, ale... Zrovna jsem byl mimo město, když on a matka zemřeli. Chybí mi. Každý den mě napadají věci jako: ‚Na to bych se měl zeptat otce,' nebo ‚Co by tomu řekla matka?' Pak si vždycky vzpomenu a den se zdá chladnější. Chybí mi, Charlesi. Opravdu mi chybí.“
„Měl by ses oženit,“ řekl mu pevným hlasem Buchan. „Není dobré, že jsi v tak velkém domě sám, jenom se služebnictvem. Ožeň se a prázdnotu ti zaženou děti. Udělalo by ti to dobře.“
Hightower se zasmál. „Jsi přesně jako zbytek rodiny. Nemůžou se dočkat, až se oženim a usadím. Vždycky jsem říkal, že se ožením z lásky, Charlesi. Nikdy ne z povinnosti. Tomu rozumíš, že ano?“
„Ano. Tomu rozumím.“
Chvíli jen tak stáli a chtěli si říct víc. Jen nevěděli jak. Už probrali těch několik málo věcí, které jim zůstaly společné, a zbytek jejich životů byl oddělen propastí, kterou ani jeden z nich nemohl překonat.
„Tak,“ konečně prolomil ticho Hightower, „můžeš mi povědět něco o tom případu Stráže bohů, který tě sem přivedl?“
„Slyšel jsi už o vraždách bohů, že? No a moji spolupracovníci dostali tip, že může existovat souvislost mezi Pekelným klubem a těmi vraždami.“
„Nechápu, jaká,“ řekl Hightower. „Všechno je to jenom zábava. Další důvod pro večírek. Všechny ty obřady jsou zábavné, ale nikdo vlastně neočekává, že by z toho skutečně něco vzešlo. No, vlastně většina z nás. Vždycky se najdou nějací hlupáci. Ale většina z nás je tady jen proto, aby popíchla svoje rodiny. Zdání vzpoury, bez rizika toho, na čem by opravdu záleželo.“
„A proč ses do toho zapletl ty?“ zeptal se Buchan. „Nikdy bych neřekl, že tě něco takového bude zajímat.“
„Mne to nezajímá. Ale je tady pár mladých dam, které se takové zábavy rády účastní, takže...“
Buchan se zasmál. „To jsem si mohl myslet. A je pravda, že se většina obřadů provozuje bez oblečení?“
„No ano, několik z nich ano.“ Hightower se zašklebil. „A to při našich obřadech není to jediné, co by nám naše rodiny určitě neschválily.“
Tentokrát se zasmáli oba. Vtom se dvojité dveře s rachotem otevřely a v síni zavládlo náhle ticho, jak se každý podíval, co se děje.
Ve dveřích stál Temný muž. Z beztvarých kožešin, do kterých byl zahalen, kapala krev. Krev kapala také z obou konců dřevěné hole, kterou držel v rukou. Jeho oči byly divoké a tvář mu hyzdil křečovitý úsměv. Pomalu přejel zrakem celý sál a Aristokracie před jeho nehybným pohledem ustupovala. Halil jej téměř hmatatelný oblak násilí a smrti. V tichu, které s jeho příchodem padlo na sál, mohli všichni slyšet sténání a výkřiky bolesti ozývající se z chodby. Jestřáb a Rybářka se protlačili davem a zamířili k vetřelci, zbraně tasené.
Za Temným se objevil zbrojnoš. Byl potlučený a krvácel z četných ran, ale přesto se vrhl na Temného muže a pokusil se ho škrtit. Chvíli se oba potáceli sem a tam, pak se ale Temný muž prudce otočil a přehodil si strážného přes rameno. Zbrojnoš ztěžka dopadl na podlahu, kde zůstal s tichým sténáním bez hnutí ležet. Temný muž pozvedl hůl a se zuřivou silou jí udeřil do bezvládného strážcova těla, znovu a znovu. Zapraštěly kosti a vzduchem začala stříkat krev. Tělo sebou pod deštěm ran škubalo i dávno poté, co byl muž bezpochyby mrtvý.
Z řad Aristokracie se ozvaly potlačované výkřiky a vyděšené sténání a několik odvážných mužů vykročilo kupředu. Jestřáb na ně zakřičel, aby zůstali stát. Temný muž pomalu zvedl hlavu a zašklebil se na ty, kteří se k němu blížili. Na obličeji měl krev, ani jediná kapka však nepocházela z jeho vlastních žil. Odvážlivci zpomalili, zastavili a pak se na sebe nejistě podívali.
„Sakra, zůstaňte, kde jste!“ zařval Jestřáb a jeho hlas přehlušil narůstající šum. „Je příliš nebezpečný! Jsem z Městské hlídky. My se o něj postaráme!“
Dav se rychle začal rozestupovat a dělat Jestřábovi místo. Temný muž se zašklebil ještě krvavěji a vrhl se na ty, kteří ho oddělovali od jeho vybraných obětí. Mával holí napravo nalevo bez ohledu na to, koho při tom zasáhl, a muži i ženy

padali na vyleštěnou podlahu s rozbitými hlavami a zlámanými žebry. V řadách Aristokracie se znovu ozval křik a lidé začali mezi sebou bojovat ve snaze dostat se z dosahu Temného muže, který se pomalu probíjel davem k Jestřábovi a Rybářce. Několik mužů na zabijáka zaútočilo, ten je ale snadno setřásl a zdálo se, že jejich pěsti ani necítí. Jeden z mužů chytil Temného muže za nohu. Ten jej odkopl, aniž mu věnoval jediný pohled, a pak zuřivě začal skákat po jeho hrudníku. Když se nebožák přestal hýbat, Temný pokračoval v cestě. Zbytek Aristokracie už ustoupil. Bylo by to jiné, kdyby měli zbraně, ale ty se do domu přítele nenosily. Všichni odložili své meče u dveří.
Konečně se Temný muž dostal k Jestřábovi a Rybářce. Jeho příšerný úsměv se rozšířil. Vrhl se na ně a holí se při tom rozmáchl v širokém smrtícím horizontálním oblouku. Rybářka se skrčila, podběhla pod dráhou hole a vzápětí vrazila meč mezi žebra Temného muže. Jeho úsměv se ani na okamžik nezměnil a jeho hůl dopadla na Rybářčinu ruku. Ta jí po úderu zmrtvěla. Rybářka pohotově uskočila a nechala meč pohroužený do zabijákova těla. Po boku Temného muže stékala krev, on jí ale vůbec nevěnoval pozornost. Díval se na ustupující Rybářku.
Jestřáb přiskočil a zaútočil na Temného muže sekerou zezadu. Temný muž se v posledním okamžiku otočil a vykryl úder holí. Náraz málem vyrazil Jestřábovi zbraň z rukou. Oba muži se navzájem ostražitě obcházeli a hledali skulinu v protivníkově obraně. Jestřábovi na zádech vystoupil studený pot, když si uvědomil, že Temný muž je teď daleko lepší bojovník než při jejich prvním setkání. Jako by se lepšil každým novým soubojem, každou další smrtí... jako by každý nový Temný muž byl stále tentýž člověk... S čím to tady, k čertu, vlastně zápasím?
Blížící se hůl sice sekerou vykryl, její konec ho však při průletu zasáhl nad uchem. Svět se s Jestřábem zhoupl, čehož Temný muž okamžitě využil k dalšímu útoku. Jestřáb rychle ustoupil a sekeru nastavil proti holi jen instinktivně. Při dalším útoku se stihl jen tak tak sklonit a vyhnout se tak přímému úderu. Při tom ale klopýtl, ztratil rovnováhu, a když se podíval nahoru, zahlédl už jen blížící se hůl, která měla rozbít jeho hlavu stejně snadno jako skořápku vajíčka. Neměl ani čas zavřít oči.
Vtom zezadu přiskočila Rybářka a dýkou podťala obé zabijákovy nohy. Temný muž dopadl na ruce a kolena, svaly na nohou napůl přeťaté. Nevydal ze sebe ani hlásku, ani tehdy, když z něj Rybářka vytrhla svůj meč. Bez ohledu na zranění se zvedl na kolenou a pomalu znovu vstal, opíraje se při tom o hůl. Rybářka ustoupila, Jestřáb vytřeštil oči. Něco takového prostě nebylo možné... svaly na nohou se mu trhaly. Ta bolest musela být strašná...
Temný muž se začal blížit k Rybářce, jeden krok za druhým. Po nohou mu stékaly proudy krve, ale stále se usmíval. Jestřáb se rozhlédl po něčem, co by jim pomohlo. Jeho pohled upoutalo silné lano připevněné k ramenu ve zdi. Sledoval je pohledem a zjistil, že drží jeden z lustrů. Uvědomil si, že Temný muž stojí téměř přesně pod ním. Ještě několik kroků...
„Isobel!“ zvolal naléhavě. „Neustupuj. Nechej ho přijít k sobě!“
Rybářka po něm šlehla pohledem a pak zaujala obranný postoj na místě, kde stála. Svou pohmožděnou ruku se přitom snažila šetřit, jak to jen šlo. Doufám, že pro to máš sakra dobrý důvod, Jestřábe, protože já ho zadržet nedokážu. Není to člověk.
Temný muž se pomalu belhal kupředu a za sebou nechával stopu krve. Členové Aristokracie mlčky přihlíželi, oči vytřeštěné hrůzou. Vstoupit do klubu pro nějaký ten vzrušující zážitek a lehké mrazení byla jedna věc, ale stát krvavé smrti a utrpení tváří v tvář bylo něco úplně jiného. Temný muž stále postupoval vpřed a jeho úsměv se rozšiřoval. Rybářka zaťala zuby.
Jestřáb přesekl lano.
Temný muž zahlédl jenom stín, který se rychle zvětšoval, a pak už ho půl tuny leštěné mosazi a broušeného skla přibilo k podlaze. Zvuk dopadu se ozvěnou odrazil od stěn síně. Temný muž ležel bez hnutí a kolem zavládlo mlčení. Potom se ruce Temného muže pomalu pohnuly a pokusily se lustr zvednout. Ten se nadzvedl o palec nebo dva, pak se ale usadil ještě pevněji. Z úst Temného muže vytryskla krev, jeho tělo pokleslo a zůstalo ležet bez hnutí. Jestřáb přistoupil blíž, pozvedl sekeru a vší silou udeřil. Když vytryskla krev a hlava Temného muže se odkutálela stranou, několik lidí vyděšeně vykřiklo, ale Jestřáb jim nevěnoval pozornost. Nemínil nic riskovat.
Buchan se k němu protlačil davem. „To byla tedy bitka. Mohli jste ho trochu zdržet, abych se mohl taky zapojit. Ví někdo z vás, co byl vlastně zač? Co tu dělal?“
„Myslím, že nás stopoval,“ řekl Jestřáb. „Má to co dělat s případem, na kterém jsme s Rybářkou dělali předtím, než jsme byli převeleni k Stráži bohů.“
„Aha,“ řekl Buchan. „Chcete to těmhle lidem vysvětlit vy, nebo to mám udělat já?“
„Myslím, že by bylo nejlepší, kdyby to neudělal nikdo,“ usoudila Rybářka. „Jestřábe, pojďme odsud. Za chvíli přijde oficiální hlídka, ať si to vyřídí oni.“
Jestřáb se rozhlédl. „Všichni ti lidé tady... kvůli nám...“ „To nevíme určitě,“ namítla Rybářka. „Pojďme.“ Jestřáb přikývl a nechal Buchana, aby je odvedl ze sálu. Za nimi se Aristokracie semkla kolem mrtvoly Temného muže a začali do ní pomstychtivě kopat. Jestřáb se ohlédl a rychle se zase odvrátil. Buchan se ponuře usmál. „Když nic jiného, Jestřábe, musíš Aristokracii nechat, že ví, jak se bavit. Nikdy u nich nevíš, co přijde dál.“
ODHALENÁ TAJEMSTVÍ
J
eřabina se v posteli strnule posadila a hlasitě zasténala. Všechno ji bolelo a v listech měla odpornou pachuť. Cítila se ještě unavenější, než když si šla lehnout. S bolestí se natáhla přes postel a vzala si pohárek s lektvarem, který si dříve přichystala. Krátce z něj upila, opřela se o pelest a zadívala se na nechutně zelenou tekutinu v nádobce. Přidat do lektvaru pro chuť mátu byla zjevně chyba. Tloukla se v něm s nějakou jinou chutí. Na druhou stranu, nebylo snad nic, co by mohlo chutnat hůř než její ústa. Odhodlaně pozvedla šálek a přinutila se polknout odpornou tekutinu. Chutnalo to daleko hůř, než si myslela, a tak si alespoň ulevila plejádou šklebů, když vracela pohárek zpátky. Uprostřed jedné grimasy ztuhla. Všimla si, že na nočním stolku je také stříbrný podnos s kouřícím šálkem čaje. Rty se jí sevřely do tenké

čáry. Zase u ní byl Hrob. Bude s ním něco muset udělat. Jak začal lektvar pomalu působit, Jeřabina se začínala cítit lépe. Odhrnula přikrývku a spustila nohy přes okraj postele. Zvedla šálek, chvíli se na něj dívala a pak opatrně usrkla. Čaj byl silný a sladký, při jeho pití se jí tělem začalo rozlévat příjemné teplo. Ať už se o Hroboví dalo říct cokoli - a ona toho měla na jazyku spoustu, přičemž představám dominoval obrat lézt na nervy - faktem zůstávalo, že udělal výborný čaj. Přesto s ním bude muset něco udělat. Už jednou mu řekla tak jasně, jak to jen dokázala, že k němu žádné city nechová a že nejlépe by udělal, kdyby šel obtěžovat zase někoho jiného, ale on se nehodlal vzdát. Možná by mohla zkusit něco, co by pochopil i on, třeba by ho mohla praštit po hlavě... Nechtěla na něj být zlá, ale z dlouhodobého hlediska to bylo nejlepší, co mohla udělat. Určitě nebylo poctivé nechat ho jen tak se ometat kolem.
Když znovu usrkla čaj, mrzutě se usmála. Ne, že by měla čas na nějaké životní komplikace, ale když se do ní měl někdo zamilovat, proč to nemohl být Buchan? Byl sice o pár let starší než ona, ale měl takové báječné tělo. Byl zkušenější než Hrob, kultivovanější. Ten by ji chápal. Mohli spolu zažít okouzlující a nekomplikovanou aférku. Byla by krásná a nezbylo by po ní nic, s čím by bylo třeba lámat si hlavu. Ale ne. Ten temperamentní, sympatický, hezký Charles Buchan se vůbec neobtěžoval podívat se na někoho takového, jako byla ona. Musel se přece šetřit pro ty smradlavé děvky od Sester radosti. Zamyšleně se usmála. Škoda takového chlapa... jenomže tak už to na světě chodí. Nic nebylo takové, jaké se to zdálo, nikomu se nedalo doopravdy věřit, a už vůbec nebylo proč věřit něčemu, co člověk nemohl vzít do ruky a prozkoumat to. Drsná filozofie, ale lepší než žádná.
Podívala se na hodiny na krbové římse. Buchan už by se měl brzy vrátit z Pekelného klubu, stejně jako ti dva z Městské hlídky. Když si vzpomněla na Jestřába a Rybářku, zamračila se. Budou s nimi problémy - to věděla od prvního okamžiku, kdy je spatřila. Nerozuměli tomu, co se v Ulici bohů děje, to je ale nemohlo odradit od bezhlavých útoků a napravování věcí hrubou silou. Byli to hlupáci, ale nebezpeční hlupáci. Zívla a pomalu se protáhla. Toužebně se podívala na svou pohodlnou, vyhřátou postel. Co kdyby si takhle ještě na půl hodinky zdřímla...
Uslyšela blížící se kroky na schodech a ztuhla. Byla příliš otupělá, než aby mohla použít svůj vnitřní zrak a podívat se, kdo jde. Kroky došly beze spěchu až před její dveře. Následovala dlouhá pauza, ukončená nesmělým zaklepáním. Jeřabina se uvolnila a potichu si oddechla. Tohle zaklepání znala.
„Pojď dál, Hrobe.“
Čaroděj otevřel dveře a vešel dovnitř. Rychlým pohledem se přesvědčil, jak jí je, a pak se na ni mile usmál. „Myslel jsem si, že bych se na tebe měl zajít podívat. Ostatní budou brzy zpátky.“
„Ano. Já vím. Cítím se o mnoho lépe, děkuji.“
„To jsem rád.“
„Hrobe?“
„Ano, Jeřabino?“
„Vadilo by ti, kdybys šel zavřít dveře? Docela sem táhne.“
„Aha. Ano. Samozřejmě.“
Vstal a zavřel dveře, pak se otočil a pokusil se na tváři zase vykouzlit úsměv. Jeřabina si uvědomila, že stále v rukou drží šálek, a položila ho na podnos.
„Díky, že jsi mi zase připravil čaj. Je to od tebe hezké.“
„Víš, že to pro tebe dělám rád.“ Čaroděj se potěšené usmál a pokývl hlavou.
Jako štěně, které správně provedlo naučený kousek a čeká za to pohlazení a pochvalu, pomyslela si Jeřabina unaveně. Jak jenom může být prvotřídní čaroděj jako je Hrob takový idiot, když jedná se ženami? Tohle nemám opravdu zapotřebí. Ne teď.
Hrobův úsměv se zvolna vytratil a on nejistě přešlápl z jedné nohy na druhou. „Víš, Jeřabino, začínám si o tebe opravdu dělat starosti...“
„Skutečně? A proč?“
„No, není to poprvé, co jsi takhle nemocná, že?“
„To není tvoje starost. Budu v pořádku. Vím, co dělám.“
Hrob se nadechl, zjevně aby si dodal odvahy jí odporovat. „Vím, že těm svým lektvarům bezmezně věříš, ale byl bych mnohem klidnější, kdybych mohl zavolat doktora - i kdyby se na tebe měl jen podívat a zjistit, že nejde o nic vážného.“
Jeřabina jej proklála pohledem. „Nepotřebuju doktory. Kolikrát ti to mám opakovat, Hrobe? Ani mé zdraví ani to, jak se léčím, není tvoje věc.“
„Ale já se o tebe bojím.“
„Tak se neboj. Nemáš ke strachu žádný důvod. To, že patřím ke Stráži bohů, ti nedává právo, abys kolem mě poskakoval jako kolem kvokavé slepice. Jsi jenom můj známý. Nic víc. Je to jasné?“
Hrob přikývl. „Ano, Jeřabino. Naprosto jasné.“
„Ale no tak, takhle se na mě nemrač. Za jak dlouho se vrátí Buchan s těmi dvěma z Hlídky?“
Hrobův obličej na chvíli ztratil výraz - čaroděj použil svůj vnitřní zrak, aby zjistil situaci. „Právě přicházejí ke dveřím. Měl bych je jít přivítat. Jestli jsi teď v pořádku...“
„Je mi dobře.“
„Přijdu zase za chvíli.“
Otočil se a rychle opustil pokoj, než mohla cokoli říci. Jeřabina si tiše, ale od srdce oddechla. Věděla, že by na něj neměla být tak krutá, ale ty jeho zatracené štěněčí zvyky jí začínaly lézt na nervy. Prokazoval jí drobné laskavosti, takže s ním vždycky musela alespoň krátce promluvit... Vstala z postele, svlékla si noční košili a natáhla si své oblečení. Už se těšila, až si vyslechne, co Jestřáb s Rybářkou zažili v Pekelném klubu.
Ve společné místnosti se všichni usadili do svých oblíbených křesel. Hrob rozdal vysoké, úzké sklenice vlastního sirupovitého sherry. Všichni kromě Jestřába přijali nápoj s úsměvem. Jestřáb seděl uveleben v křesle a pokoušel se

necítit se jako barbar. Zavládla chvíle ticha, jak ostatní upíjeli sherry.
„Tak co Pekelný klub?“ zeptala se Jeřabina konečně. „Co si o něm myslíte, kapitáne Jestřábe?“
„Smečka amatérů, kteří si pohrávají s magií, a přitom se lekají stínů,“ odpověděl Jestřáb stroze. „Nejsou nikomu nebezpeční, možná jedině sami sobě.“
„A našli jste nějakou spojitost se zabíjením bohů?“ zajímal se Hrob, který seděl na samé hraně křesla a snažil se dychtivě zachytit každou slabiku.
„Vlastně ne,“ řekla Rybářka. „Ale na něco zajímavého jsme přišli. Než jsme byli přeřazeni k vám, dělali jsme na jednom případu vraždy. Zabitý byl čaroděj, jmenoval se Věštba.“ Neuniklo jí, jak sebou Jeřabina i Buchan při zmínce o Věštbovi škubli, přestože se svou reakci snažili zakrýt. Rybářka pokračovala, jako by si ničeho nevšimla. „Neměli jsme čas vypátrat, kdo ho zabil, ale zjistili jsme, že si Věštba najal nám neznámou osobu, aby splnila tajný úkol v Ulici bohů.“
„A ona v tom úkolu uspěla?“ zeptal se Hrob.
„To nevíme,“ odpověděla mu Rybářka. „Nenašli jsme žádné důkazy, které by ho stavěly do nějaké spojitosti s vraždami bohů. Zjistili jsme, že Věštba experimentoval s homunkuly, tedy magicky vyrobenými fyzickými dvojníky.“
„Ano, ano,“ netrpělivě jí přerušila Jeřabina, „všichni víme, co je to homunkulus.“
Rybářka zpražila Jeřabinu pohledem, ale mystičku to nijak nevyvedlo z konceptu. „Do jednoho dvojníka přenesl Věštba nějakým způsobem všechnu svoji zuřivost a nenávist a pak mu uložil za úkol hlídat dům. Dal mu jméno Temný muž. Byl vysoký, svalnatý a velice nepříjemný. Jen co my víme, zavraždil čtyři lidi. Jestřáb a já jsme ho zabili.“
„To je všechno velice zajímavé,“ řekla Jeřabina, „ale co to má společného s Pekelným klubem? Nebo s vraždami bohů?“
Rybářka se podívala na Jestřába, jestli ve vyprávění nechce pokračovat on, ale ten zrovna pátral po nějaké příhodné nádobě, do níž by mohl tajně přelít obsah své sklenice. A tak Rybářka pokračovala: „Když jsme se vraceli z průzkumů míst, kde byli ti tři bohové zavražděni, napadl nás druhý Temný muž. Zneškodnili jsme ho. Třetí takový se nás pokusil zabít dnes, přímo v Pekelném klubu. Ani on už nežije.“
Dlouho nikdo nepromluvil. Hrob se zamračil. „Všimli jste si nějakých rozdílů mezi těmi třemi homunkuly?“
„Jistě“ přikývla Rybářka. „Dají se čím dál hůř zabít.“
„A nejen to,“ zapojil se do hovoru Jestřáb, když na stůl položil prázdnou sklenici. „Všichni byli nepřirozeně silní, ale pokaždé měli jinak vyvinuté svaly. Není možné, aby to bylo pořád jedno tělo... Ale pokaždé, když se potkáme, je Temný muž lepší bojovník, jako by se učil z předchozích chyb. Myslím, že všechny homunkuly řídí jedna mysl, která přechází z těla do těla. Navíc je docela možné, že se někde schovávají další Temní muži, kteří jenom čekají na vhodnou příležitost, aby nás dostali.“
Jeřabina, Hrob a Buchan se na sebe podívali. Jeřabina se zeptala: „Můžete nám říct něco o tom Věštbovi?“
„Hm, kromě toho, že měl nějakou tajnou práci v Ulici bohů právě v době, kdy bohové začali umírat, také vnukl lordu Sinclairovi nápad na založení Pekelného klubu. Věštba asi hodně chodil mezi lidi, že? Znáte ho někdo?“
Buchan pomalu přikývl. „Několikrát jsem ho potkal v Ulici bohů. Vypadal jako příjemný chlapík, i když jsem nikdy nepřišel na to, co vlastně v Ulici bohů pohledával. Už jsem ho nějakou dobu neviděl.“
„A to bylo před tím, než začaly ty vraždy?“ zeptala se Rybářka.
„Ano, myslím, že to bylo ještě před tím.“
„Setkal jste se někdy s jeho přítelkyní?“ zajímal se Jestřáb.
Buchan zavrtěl hlavou. „Nevěděl jsem o žádné. Je nějak důležitá?“
„Kdo ví?“ opáčil Jestřáb. „Nikdo jiný Věštbu neznal?“
„Jednou nebo dvakrát jsem ho potkala,“ připustila Jeřabina. „Kladl mi různé otázky o Ulici bohů, proto jsem si ho prověřila, jenom abych věděla, co je zač. Máme tady všechny možné lidi a vyplatí se být opatrný. O tom, co na ulici dělá, mluvil velice mlhavě, ale na tom není nic neobvyklého. Vypadal neškodně, tak jsem ho nechala být.“
„O co se hlavně zajímal?“ zeptala se Rybářka.
Jeřabina pokrčila rameny. „O bohy. Jakou má který moc, minulost a podobně. Na takové věci se obyčejně ptají turisté. A žádnou jeho přítelkyni jsem také nepotkala.“
Jestřáb chvíli tiše seděl a urovnával si myšlenky. Z Věštby se stával důležitý spojovací článek případu, ale vlastně o něm nic nevěděli. Možná se měl spojit s vyšetřovateli z Věštbova případu a nechal je projít všechny dokumenty nalezené ve Věštbově domě. Třeba by tam našli nějakou informaci, která by na čaroděje vrhla nové světlo...
„Předpokládejme, že homunkulové měli jednotnou mysl,“ řekl Hrob pomalu. „Pak nejdůležitější otázka zní: Kdo je řídí?“
„No, řekla bych, že Věštba,“ usoudila Jeřabina. „Koneckonců, Temní mužové mají všichni jeho tělo. Třeba věděl, že umírá, a tak spáchal sebevraždu a svou mysl přenesl do jednoho z homunkulů. Tímhle způsobem by pak navíc mohl pokračovat v plnění svého úkolu. Ať už je to cokoli.“
„Sebevražda?“ zapochybovala Rybářka. „Příčinou smrti byla bodná rána v srdci! Pokud to byla sebevražda, co se stalo s nožem?“
„Dobrá připomínka,“ přisvědčil Buchan. „Ale pokud to nebyl Věštba, kdo tedy?“
„Pravděpodobně nám neznámá osoba, která ho pověřila tím tajným úkolem,“ řekl Jestřáb. „Nevíme sice, kdo to je, ale rozhodně nechtěl být spatřen v Ulici bohů osobně. Což naznačuje, že se bál, že ho někdo pozná.“
„Nebo ji,“ doplnila ho Rybářka. „Co ta přítelkyně? Ona by mohla být ta neznámá, která se vynořuje ze stínů, aby zadala Věštbovi nové příkazy.“
„Nějak se to komplikuje,“ povzdechl si Buchan. „Jestli Temné muže neovládá Věštba, proč jdou pořád po Jestřábovi a Rybářce?“
„Protože jsme nebezpeční,“ odpověděl Jestřáb, „blížíme se pravdě a Temný muž to ví.“
„Počkejte,“ namítl Hrob. „Přehlédli jsme něco důležitého. Jestli jsem správně rozuměl, Věštba zemřel ve svém domě. Proč ho nechránila jeho magie?“

„Dobrá otázka," přisvědčil Jestřáb. „To skutečně nevíme. Když jsme do domu přišli, nebyla tam po magii ani stopa. Žádná ochranná kouzla, žádné pasti, nic."
„To je šílené," namítl rozhodně Hrob. „Ochranná kouzla tam měla zůstat i po jeho smrti. Obvykle je musí odstranit jiný čaroděj. Zatraceně, každý čaroděj používá nějaký druh ochrany. Bez ní se nedá pracovat."
„Dobře. Tak je to šílené," připustil Jestřáb. „To mě nepřekvapuje. Celý případ je jeden velký blázinec."
„Ale pořád to vypadá víc a víc jako jediný případ," řekla Rybářka.
„Já bych řekl," řekl Buchan, „že se nepohneme z místa, dokud nebudeme vědět, co dělal Věštba v Ulici bohů. To musí být klíč ke všemu."
„Mohlo by to tak být," přisvědčil Hrob. „V tomto případě máme štěstí, že jsem dnes pozval jednoho svého známého, aby tu s námi strávil večer. Myslel jsem, že by se s ním Jestřáb a Rybářka měli seznámit. Má rozsáhlé vědomosti týkající se Ulice bohů. Říká se, že se na ní nestane nic, aniž by o tom nevěděl. A mnohdy o tom ví dříve, než se to vůbec stane."
„Ale, ne," zvolal Buchan. „To jsi přece neudělal. Nepozval si jeho, že ne? Nepozval si Laceyho!"
„Hnusný slídil," zamumlala Jeřabina.
„Poslouží věci," prohlásil pevně Hrob. Obrátil se k Jestřábovi a Rybářce a téměř omluvně se usmál. „Abychom mohli pracovat, musíme být stále ve spojení s tím, čím Ulice bohů žije. Vzhledem k jejímu charakteru to bývá často velice obtížné. Jeřabina i já sice máme vnitřní zrak, ale tato naše schopnost má své omezení. Takže jsme nuceni spoléhat se na různé důvěryhodné zdroje informací."
„Správně," dodal Buchan. „Polovina našeho rozpočtu jde na úplatky."
„A většina z nich Laceyovi," řekla Jeřabina.
„Zatím se vždycky ukázal jako nanejvýš užitečný," namítl Hrob. „Má svou vlastní síť informátorů a zvědů. Přinášejí mu všechny zprávy, klepy, drby i pověsti a on je skládá doliromady. Už předpověděl víc trendů, obchodů, herezí a spiknutí než všechny naše ostatní zdroje dohromady."
„A taky je to hnusný, odporný čmuchal, ze kterého se mi dělá špatně," dodala Jeřabina.
„Známe ten typ," přikývl Jestřáb. „My při své práci taky používáme informátory."
„Kolik jim platíte?" zajímal se Buchan.
Jestřáb se ušklíbl. „Isobel je nechá žít. Zdá se, že jsou s takovou odměnou docela spokojeni."
„Tak či tak," řekl Hrob, „Lacey už čeká v chodbě. S vaším dovolením ho pozvu dál."
Rozhlédl se, jestli někdo nebude mít námitky, ale všichni mlčeli. Buchan dával okázale najevo nezájem a Jeřabina trucovala. Hrob udělal rychlé gesto levou rukou a dveře se samy otevřely.
„Pojď dál Lacey, starý kamaráde," zavolal Hrob hlasitě.
Chvíli se nedělo nic a pak se ve dveřích ukázala statná, obtloustlá postava úlisně se usmívajícího muže. Byl nadprůměrně vysoký, ale jeho břicho ho opticky hodně zmenšovalo. Pohyboval se pomalu a s překvapivou grácií. Něco v jeho držení ukazovalo, že mu násilí není cizí, když nelze jinak. Měl mírný kulatý obličej, jehož nejcharakterističtějšími rysy byla malá očka a permanentní úsměv. Rybářce se jeho úsměv nelíbil - vypadal příliš nacvičeně. Vlasy měl tmavé a mastné, přilepené k hlavě a přesně uprostřed rozdělené na pěšinku. Jen jste se na něj podívali, a věděli jste, že mu můžete věřit. Tedy alespoň tak dlouho, dokud dostává peníze. A že když je nedostane, okamžitě zmizí a už ho nikdy neuvidíte. Úsměv byl tím horší, čím déle jste se na něj dívali - jeho neupřímnost byla nepříjemná jako zvuk nehtů škrábajících po tabuli. Krátce řečeno, Lacey byl typ člověka, se kterým si člověk nechtěl potřást rukou, aby na něm neulpělo něco z Laceyovy osobnosti.
„Můj drahý Hrobe, jak rád tě zase vidím. Vypadáš skvěle, ostatně jako vždycky. A tvoji okouzlující společníci: Buchan a Jeřabina - dva z mých nejoblíbenějších přátel." Jeho hlas zněl tak, jak by se dalo čekat. Lehce, udýchaně a hlavně nechutně úlisně. Asi takovým hlasem by se ropucha snažila prodat koně, o kterého nikdo nemá zájem. „Vždycky jsem rád, že vám můžu posloužit, přátelé. A vidím, že tu máte také hosty. A není to nikdo menší než kapitáni proslulé Městské hlídky. Poctíte mě svými jmény, madam, pane?"
„Kapitáni Jestřáb a Rybářka," řekl Jestřáb. „Jsme tady služebně."
S Laceyovým obličejem se něco stalo. Jeho výraz se nezměnil, ani z něj nezmizel úsměv, ale jeho oči byly najednou chladné a ostražité. Vypadalo to, jako by chtěl odhadnout, jak daleko má ke dveřím, ale neodvažoval se tam podívat. Zjevně o Jestřábovi a Rybářce slyšeli už i v Ulici bohů.
„Slavní kapitáni Jestřáb a Rybářka; je mi ctí, že jsem se s vámi mohl seznámit. Co pro vás mohu udělat?"
„Potřebujeme informace," řekla Jeřabina. „Není to dlouho, co po ulici chodil čaroděj jménem Věštba a pokládal lidem otázky týkající se bohů. Co nám o něm můžeš říci?"
Lacey se usmál jako sešlý cherubín, usadil se na volnou židli a ruce si složil na objemném břiše. „Věštba. Ano, znám to jméno." Na chvíli se odmlčel, aby svou váhu rozložil pohodlněji. Židle hlasitě zapraskala. Zasmál se tomu a pak spustil. Mluvil tak plynule, že to vypadalo, jako by čekal pouze na svolení, aby mohl začít přednášet naučenou řeč. Podle všeho, co Jestřáb věděl, to klidně mohla být pravda.
„Věštba byl čaroděj nižší úrovně," začal Lacey. „Zajímal se hlavně o alchymii a výrobu homunkulů. Drahý koníček financoval díky své výtečné znalosti léků a lektvarů. Ve svém oboru byl dobře známý, ale nikdy se nestal slavným. Chybělo mu k tomu nadšení a odhodlání. Věděl to, ale zdá se, že mu to nevadilo. Podle všech měřítek prostě nebyl ctižádostivý.
Na Ulici bohů se poprvé objevil více než před měsícem a vyptával se na bohy, jejich schopnosti a minulost. Odkud jsou, jaké mají vlastnosti, proč je lidé uctívají - typické otázky turistů. Na rozdíl od nich se však Věštba nespokojoval s obvyklými odpověďmi. Zajímal se o víc a víc detailů, nenechal se odmítnout, ani když se dozvěděl, že některé jeho otázky Bytosti příliš nepotěší. Jen ještě více naléhal na odpovědi a skládal si střípky dohromady, přesto, že se mu

dostalo několika velice konkrétních varování. Byl buďto velice statečný, velice hloupý, nebo neměl žádný pud sebezáchovy.
Nedávno zemřel ve svém domě v Severním okrsku. Zprávy o okolnostech jeho smrti jsou poněkud zmatené, nicméně všechny mé zdroje se shodly na tom, že do vraždy jsou nějakým způsobem zapojeni i Jestřáb s Rybářkou. Jako vyšetřující důstojníci."
Lacey se v židli opřel a klidně a spokojeně se usmíval. Nastalo delší ticho, během něhož se každý pokoušel strávit informace, které jim Lacey poskytl, jak uměl.
„Nevšiml si někdo na Věštbovi něčeho ... neobvyklého?" zeptal se opatrně Jestřáb.
„Ano, kromě toho, co jsem vám už řekl, měl případ několik zajímavých aspektů. Na Ulici bohů Věštbu několikrát potkali jeho staří přátelé, kteří k němu přistoupili, aby si s ním popovídali. Zdá se, že je Věštba při takových příležitostech odbyl velice zkrátka. Nechtěl se bavit o tom, co tam dělá, ani o své práci a v některých případech dokonce předstíral, že je nezná. Všechno toto nebylo Věštbovi podobné. Možná si myslel, že jedná abych tak řekl tajně, ale pro své inkognito neudělal vůbec nic."
„Zdálo se někomu, kdo viděl Věštbu, že by vypadal... jinak?" zeptala se Rybářka. „Například vyšší nebo svalnatější?"
Lacey se na ni ostře podíval. „To je zajímavá otázka, kapitáne. Je pravda, že po Věštbově smrti mi hlásily některé spolehlivé zdroje, že viděli Věštbu chodit po Ulici bohů. Také měl údajně vypadat... řekněme jinak. Možná byste mi to mohla trochu osvětlit, kapitáne?"
„Ne teď," řekla Rybářka. „Podle některých zpráv se Věštba v Ulici bohů několikrát setkal se svou dívkou. Můžete nám něco říci o ní?"
„Bohužel mé vědomosti jsou v tomto směru poněkud kusé. Objevila se v Ulici bohů jenom třikrát, pokaždé pečlivě zahalená do pláště s kapuci. Při její poslední návštěvě se dva moji spolupracovníci pokusili prohlédnout si ji zblízka. Oba zemřeli přímo na ulici."
Jestřáb se ve svém křesle naklonil dopředu. „Jak zemřeli?"
„Přirozenou smrtí, kapitáne. Srdeční záchvat. Oba ho dostali současně."
„Magie," řekla Rybářka. Lacey sklonil hlavu v souhlasném gestu, ale neřekl nic.
„Takže," řekla Jeřabina, „po Ulici bohů nám chodí čaroděj a čarodějka a vyptávají se na Bytosti. Kladou otázky, které by Bytosti rády nechaly nezodpovězené. Proto možná Bytosti zemřely - nechtěly odpovědět na otázky."
„Nebo na ně odpověděly," nadhodil Buchan.
Rybářka se na něj podívala. „Nejsem si jistá, že jsem to pochopila."
„Ani já si nejsem moc jistý," odpověděl Buchan. „Mě znepokojuje způsob smrti jednotlivých Bytostí. Abyste přemohli Bytost na jejím vlastním území, potřebujete sakra hodně moci. Potřebujete čaroděje, který dosáhl jedné z nejvyšších úrovní. A kdyby se někdo takový objevil v Ulici bohů, všichni bychom o tom věděli."
„Nechme Věštbu chvíli stranou," řekl Hrob. „Lacey, jaká je současná situace v Ulici bohů? Jak reagovaly Bytosti na ty vraždy?"
„Špatně, můj drahý příteli. V Ulici bohů vládne napětí, v chrámech i mimo ně. Bytosti jsou svým způsobem velice vyděšené. Přinejlepším silně tíhnou k paranoie. Zrovna teď se většina z nich zabývá hledáním nepřítele, na kterého by všechno svedly, některé už udeřily. Staré spory se začínají zase probouzet. Staré nenávisti dostaly novou krev. Každý ví, že děláte, co můžete, abyste vraha dostali, ale bohové nejsou zrovna proslulí svou trpělivostí. Obávám se, že je pouze záležitostí času, kdy první bůh vezme věci do svých rukou a začne boj. A všichni víme, kam to povede."
„Mluvíte o válce bohů," řekl Hrob.
„Ano, bojím se, že ano. Pokud se něco rychle nestane, něco závažného, situace v Ulici bohů se bude hodně rychle zhoršovat. Vlastně všichni čekáme na nevyhnutelnou jiskru, která rozpoutá požár, před nímž nikdo z nás neunikne."
Následovala dlouhá odmlka.
„Nemůžu si pomoct, ale mám pocit, že něco hodně důležitého přehlížíme," řekl nakonec Buchan. „Pro stromy nevidíme les. Lacey, je mezi těmi třemi Bytostmi nějaká souvislost?"
Lacey se poprvé zatvářil trochu rozpačitě, přestože ani nyní jeho úsměv nezmizel. „Existuje určitá... shoda okolností, přátelé, ale nemusí to být nic než..."
„O tom, co je důležité, rozhodneme my," obořila se na Laceyho Jeřabina. „Co to je?"
Lacey ztěžka polkl. „Každá z mrtvých Bytostí měla nedlouho před svou smrtí oficiální návštěvu z Oddělení pro záležitosti bohů."
Jestřáb se ostře podíval na Hroba. „Je to pravda?"
„Nu ano, je. Ale my navštěvujeme Bytosti pořád. Je to součást naší práce. Poslední dobou jsme navštívili tolik Bytostí, že jsem si ani nevšiml, že mezi nimi jsou i ty zavražděné."
„Ale je to souvislost," řekla Rybářka.
Náhle v hlavách Jestřába a Rybářky zaduněl hlas spojovacího čaroděje Hlídky:
Nepokoje v Ulici bohů! Nepokoje v Ulici bohů! Všichni, kdo jsou k dispozici, ať se tam okamžitě hlásí! Tento příkaz má až do dalšího nařízení nejvyšší prioritu a ruší ostatní příkazy.
Jestřáb s Rybářkou vyskočili na nohy a jejich ruce instinktivně sáhly po zbraních. Stráž bohů byla už na nohou a vypadala stejně zaskočená. Také slyšeli rozkaz. Lacey nejistě vstal. „Přátelé, co je? Co se stalo?"
„Zdá se, že tvé informace tentokrát přišly trochu pozdě," odpověděla mu Jeřabina. „Někdo právě vypálil první výstřel ve válce bohů."
Vyběhla ze dveří a Hrob se jí hnal v patách. Lacey učinil pohyb, jako by chtěl přistoupit k Buchanovi, ale pak zaváhal.
„Odpusťte, že obtěžuji, drazí přátelé, ale co moje odměna..."
„O to se postaráme později," odbyl ho Jestřáb. „Buchane..."

„Ale...“
„Řekl jsem později!“ Jestřáb proklál Laceyho pohledem a ten rychle ucouvl. Pak se Jestřáb obrátil zpátky na Buchana, který stále ještě šokované stál na místě. „Myslím, že bychom měli vyrazit, pane. Ta výtržnost na nás nepočká.“
„Jistě, omlouvám se. Jen bych si nikdy nepomyslel, že se to opravdu stane, to je všechno. V Ulici bohů už nebyly větší nepokoje skoro sedmdesát roků.“
„Sedmdesát jedna,“ upřesnil odhad Lacey, ale nikdo mu nevěnoval pozornost.
„Ty jsi odborník,“ řekl Jestřáb Buchanovi. „Co bychom měli nejlépe udělat?“
„Modlit se,“ řekl Buchan. „Ale měli bychom si to dobře rozmyslet a vybrat si toho správného boha.“
Jestřáb slyšel hluk daleko dříve, než zahlédl první známku nepokojů. Výkřiky zuřivosti, hrůzy a bolesti se míchaly do sílící kakofonie zvuků, která prosycovala noční vzduch. Ulice bohů vypadala nezvykle vyvedená z míry, jako by síly, které ji vytvořily, už nebyly. Chrámy se objevovaly a mizely a brány měnily svůj tvar. Nepřirozená světla ozařovala noční oblohu, rozhozená jako barvy na bláznově paletě. Vlna vibrací otřásla zemí pod jejich nohama, jako pomalý, pravidelný tep srdce něčeho nepopsatelně velikého, co bylo pohřbeno pod nimi.
Jestřáb a Rybářka se hnali Ulicí bohů s tasenými zbraněmi. Už běželi nějakou dobu, ale stále se ke zdroji hluku nijak neblížili. V Ulici bohů se takové věci stávaly, ale tentokrát to Jestřábovým nervům skutečně neprospívalo. Ztěžka dýchal - snažil se dostat do plic víc vzduchu a doufal, že už brzy chytne druhý dech. Rybářka vypadala také zadýchaně, a to ho obvykle bez potíží předběhla. Naopak Buchan vedle nich klusal lehce a bez zjevné námahy, jako by podobné vzdálenosti běhával každý den před snídaní a ani mu to nepřipadlo. I když se svou kondicí je možná opravdu běhal. Jestřáb se pokusil soustředit myšlenky tímto směrem, ale proti jeho vůli se mu neustále vracely do reality Ulice bohů. Spojovací čaroděj nebyl příliš konkrétní, ale určitě by nespustil všeobecný poplach, kdyby si jeho nadřízení nebyli jisti, že se děje něco skutečně závažného.
Na okamžik se zamyslel nad tím, kam asi zmizeli Hrob s Jeřabinou. Odešli z domu Stráže ještě dřív než Jestřáb, ale v Ulici bohů po nich nebylo ani stopy. Možná znali zkratku. Možná už jsou u zdroje nepokojů a třeba už mají situaci pod kontrolou. Jistě, pomyslel si Jestřáb kysele, a když už jsem v tom, tak bych si rovnou mohl přát ještě hromadu drahých kamenů. Řev sílil, stával se stále hrozivějším a zlověstnějším. Jestřáb zahnul za roh, který tam posledně nebyl, a pak zůstal stát. Rybářka a Buchan se zastavili za ním. Byli na místě.
Na ulici bojovaly stovky, ale možná i tisíce křiklavě oděných kněží a jáhnů. Vzájemně na sebe útočili meči, pěstmi i rozbitými láhvemi. Všude bylo vidět zkrvavené ruce a obličeje. Zem pod rozzuřeným davem pokrývala nehybná těla. Staré nenávisti se vynořily na denní světlo I a dávné msty došly naplnění. Z chrámů a svatyní zářila oslepující světla a obloha pulzovala nikým nekontrolovanou magií. Před Jestřábem a Rybářkou se na místo dostala pouze hrstka lidí z Městské hlídky. Ti se právě bránili na okraji davu. Měli co dělat, aby se vůbec udrželi naživu, takže o nějakém zvládání nepokoje nemohla být ani řeč. Ulice teď patřila fanatikům a ti se nestarali o to, koho zabíjejí. Tucet mnichů v zeleném se vrhl na strážníka a povalili ho na zem. Okamžitě zmizel pod vírem dupajících nohou.
Jestřáb a Rybářka mu vyrazili na pomoc. Ať už se kolem dělo cokoliv, lidé z Městské hlídky si vždycky navzájem pomáhali. Museli, protože nikdo jiný by to neudělal. Jestřábova sekera začala opisovat krátké smrtící oblouky a kosit nepříčetné mnichy. Ti se postupně dali na ústup a Rybářka se vypořádala s těmi, kteří nebyli dost rychlí. Nikdo nesmí napadnout člena Městské hlídky beztrestně. To by mohlo dát lidem špatný příklad. Konečně se i zbylí mniši ztratili v davu. Buchan se postavil na stráž, zatímco Jestřáb s Rybářkou zvedli strážníka a odnesli ho do bezpečí dveřního výklenku. Třásly se mu nohy a na obličeji měl krev, ale jinak byl víceméně nezraněn. Poděkoval jim a pokusil se dát trochu dohromady.
„Už jsi tu dlouho?“ zeptal se ho Jestřáb.
„Určitě ne dýl než patnáct, dvacet minut,“ zachroptěl strážník. „Mně to ale připadá jako věčnost. Zrovna jsem pracoval blízko Ulice bohů, když se ozvalo to hlášení—“
„Víš, jak to začalo?“ přerušila ho Rybářka.
„Vypadá to, že byl zavražděn další bůh,“ odpověděl strážník. Pak se odmlčel, aby si mohl z očí vytřít krev. Buchan mu podal čistý kapesník a strážník si ho opatrně přiložil na čelo. „Pán nového těla je mrtvý. Někdo mu vyrval obě srdce přímo z hrudi. Představený našel jeho tělo ani ne před hodinou. Pak už to šlo rychle. Kdo přesně začal, nevíme, mohl to být kdokoli.“
„Podrobnosti můžou počkat,“ řekla Rybářka. „Kolik lidí z Hlídky tu už máme?“
„Bylo nás tu sedmnáct. Dorazili jsme tu zhruba najednou, ale dav nás rozdělil. Měli bychom raději co nejdříve dostat posily. Bohové zuří a jsou vyděšení k smrti. Je jenom otázkou času, kdy se některý z nich zapojí osobně. A vsadím krk, že když vyleze jeden bůh, vyrojí se všichni. Kde je k čertu Stráž bohů? Ti přece mají zabránit, aby k něčemu takovému vůbec došlo!“
„Jsou někde tady,“ řekl Jestřáb a dával si pozor, aby se při tom nedíval na Buchana. „Než se dají dohromady, budeme se o to muset postarat sami. Už někdo poslal pro Zásahovou jednotku?“
Strážník se hořce usmál. „První věc, kterou jsme udělali, když jsme sem přišli, bylo, že jsme zavolali Zásahovou jednotku. Ale podle spojovacího čaroděje pracují na naléhavém případu na druhém konci města. Typické. Nikdy nejsou po ruce, když je jich doopravdy třeba. Potřebujeme je tady! Sami to nezvládneme!“
„Neber to tak vážně,“ konejšila ho Rybářka. „Jsme Městská hlídka, žádní hrdinové. Nikdo od nás nečeká, že si poradíme se vším. Uděláme prostě, co je v našich silách.“ Odmlčela se, aby zamávala na oddíl Městské hlídky, který právě běžel Ulicí bohů směrem k nim. „Podívej. Přidáš se k nim a popíšeš jim situaci. My uděláme tady, co je v naší moci. Tak už jdi!“
Strážník přikývl a rozběhl se za nově příchozími. Jestřáb s Rybářkou se podívali na sílící vřavu a pak na Buchana.
„Kdyby bylo po mém,“ řekl Jestřáb, „nechal bych je, ať se s tím vypořádají, jak umí. S trochou štěstí by se ti fanatici

vybili navzájem a byl by klid. Ale ten strážník měl bohužel pravdu. Jestli tohle nevyřešíme, zapojí se bohové. A pokud k tomu dojde, určitě tu nebudu čekat, kdo vyhraje. Vyžebrám, půjčím si nebo ukradnu pár rychlých koní a pak už můžete mně a Rybářce mávat na rozloučenou, jak budeme mizet za nejbližším horizontem."
Buchan se podíval na Rybářku. „On by to vážně udělal, že jo?"
„Ne, tolik rozumu nemá," zavrtěla hlavou Rybářka. „Vždycky až moc myslel na své povinnosti. A jelikož já bych bez něj neodjela, vypadá to, že tu oba zůstaneme až do konce." Podívala se na rozlícený dav a znechuceně zavrtěla hlavou. „Už jsem viděla menší armády. Vy jste expert, Buchane. Jak to zvládneme?"
„Vyčistíme ulici," odpověděl Buchan pevně. „O bohy se nestarejte, když to bude nutné, Jeřabina a Hrob se o ně postarají. My musíme zvládnout davy."
„Dostat ty lidi z ulice?" zeptal se Jestřáb. „Tak jednoduché to je?"
„Není to těžké," ubezpečil ho Buchan, „Musíme jenom docílit toho, aby se báli víc nás než čehokoliv jiného. Vypadají nebezpečně, ale většinou jsou neozbrojeni. Ti, kteří zbraně mají, zase postrádají zkušenosti v boji. Tak či tak, nebudou pro nás představovat žádný problém."
Jestřáb z něj nespouštěl oči. „Takže prostě půjdeme a zmasakrujeme každého, kdo se pohne. Tak jste to myslel?"
„V podstatě ano," řekl Buchan. „A dejte si pozor. Účast na nepokojích je těžký zločin a oni to vědí. Zabijou vás, jestli jim k tomu dáte příležitost. Bylo by velikou chybou myslet si, že budou rozumní. Nebudou. Už zašli příliš daleko. Dělejte, co bude třeba, o mrtvé se postaráme později."
S tím klidně vykročil do vřavy a jeho meč se zableskl ve slunci. Těla v kutnách začala padat na zem a už se nehýbala.
„Potíž je v tom, že má pravdu," povzdechl si Jestřáb. „Někdy tuhle práci nenávidím."
„Jestli tohle nezastavíme, zemřou stovky dalších," řekla Rybářka. „Možná tisíce. Co je těch několik životů v porovnání s tím?"
„Já vím," přikývl Jestřáb. „Ale proto to není o nic lehčí. Vstoupil jsem do Městské hlídky, abych lidi chránil, ne abych je masakroval. Pojď, děvče. Dáme se do toho."
Rybářka přikývla a společně vykročili k davu, aby rozpoutali jatka. Bojovali zády proti sobě, ostří jejich zbraní se míhala vzduchem a krev stříkala na jejich pláště. Kolem nich se záhy nakupilo nespočet rób všech barev, útočníci se redukovali na pouhé zuřivé obličeje a dopadající pěsti. Jen málo z nich mělo meče, ale někteří mniši měli hole a řetězy. Avšak žádný z nich neměl nejmenší šanci proti Jestřábovi nebo Rybářce. Jestřáb se oháněl sekerou sem a tam v širokých, smrtících obloucích a před ním se začínala kupit mrtvá těla. Rybářka mu chránila záda - z jejího meče byla vidět jen rozmazaná šmouha a muži i ženy jí s výkřiky na rtech umírali pod rukama. Dav před nimi začínal ustupovat a mnozí raději utekli, než by museli čelit kapitánům s ponurými výrazy ve tvářích.
Na Ulici bohů se sbíhaly ze všech stran, ze všech koutů města další hlídky. Dlažba byla kluzká prolitou krví. Bratrstvo oceli vyslalo ozbrojený oddíl, dychtivý po boji a odhodlaný znovu nastolit pořádek. Hluk, který dav vydával, se postupně měnil. Strach vytlačil zuřivost. Dav se začal pod náporem odhodlaných, cvičených bojovníků rozpadat. Kněží a mniši zahazovali zbraně, odbíhali se schovat do svých chrámů. Mrtví a ranění se kupili na ulici, většinou nepovšimnuti. Někteří z nich byli členy Městské hlídky. Na místo dorazila hrstka čarodějů z Hlídky a rozkolísaná realita se pomalu vrátila do stavu, který platil v Ulici bohů za normální.
Jestřáb nechal klesnout ruku se sekerou a rozhlédl se, lapaje po dechu. Ulice se rychle vylidňovala a padalo na ni nevlídné, zasmušilé ticho. Unavení strážníci rozdělovali mrtvé a zraněné, které pak na místě popravovali. Účast na nepokojích byla, jak to řekl Buchan, hrdelním zločinem. Jestřáb odvrátil zrak a posadil se ke zdi. Byly věci, které by nikdy neudělal, ať si zákon říká, co chce. Rybářka si přisedla k němu, opřela se o něj, hlavu mu položila na rameno.
„Tolik peněz nám zase nedávají," zamumlala.
„Tolik, abychom dělali tohle, ani nemůžou," řekl Jestřáb.
„Tak proč to děláme?"
„Protože někdo musí ochránit nevinné a potrestat viníky. Je to věc cti. A povinnosti."
„Tenhle argument už nezní tak přesvědčivě jako kdysi."
Jestřáb pomalu přikývl. „Aspoň, že to nejhorší máme za sebou."
Vtom proťal ticho s ohlušující intenzitou tvrdý kovový zvuk. S lidským hlasem neměl absolutně nic společného. Jestřáb a Rybářka vyskočili na nohy a rozhlíželi se, co se děje. Uviděli, jak něco obrovského a strašného vylézá z chrámových vrat, které ani zdaleka nebyly tak velké, aby jimi ta věc prošla. Kameny a trámy však záhy povolily a na ulici se vyvalila Bytost. Byla nejméně třicet stop vysoká, blyštivá mozaika kovových úlomků držených pohromadě hadry a provazci hnijících svalů. Cáry tmavé, bezbarvé kůže odhalovaly rozdrcené kosti a podivně zapojené kovové mechanismy. Kůží vyrážela ven ocel a nějaké křišťálové součásti, jejich břitvově ostré hrany o sebe zaskřípaly, když se Bytost vztyčila do plné výšky. V ocelovém břichu jí vzplál divoký karmínový oheň, který zazářil v jejích prázdných očních důlcích.
Bytost měla hubené křivolaké ruce s dlouhými paťáty, které se leskly v jejím vlastním vnitřním světle. Ze zápěstí jí visely zbytky stříbrných řetězů. Paťáty do sebe zapadaly jako čelisti obrovské pasti. Za tělem šlehal dlouhý ocas s kostěnými ostny. Bytost zaklonila dlouhou, klínovitou hlavu a nocí se ozval její výkřik vzdoru. Vylezla ven a nebyl nikdo, kdo by ji zastavil. Znovu zařvala a při tom drsném kovovém ryku se Jestřáb otřásl. V řevu nebylo nic ani vzdáleně lidského. Taková Bytost neměla nikdy žít a nebyla živá v žádném smyslu, který by dával význam. Ale tohle byla Ulice bohů, ona se osvobodila a nyní už ani ti, kteří se k ní po dlouhá léta modlili, nemohli doufat, že ji ovládnou.
Bytost sklonila obrovskou hlavu a zadívala se na oddíl Bratrstva oceli a na členy Městské hlídky před sebou. Před ní stálo téměř tři sta ozbrojených mužů, ale Jestřáb s nepříjemnou jistotou tušil, že to nebude stačit. Tvor se vrhl kupředu a ostré paťáty hladce pronikly masem asi tuctu mužů. Jak se Bytost vrhala tam a zpět a drtila oběti svým tělem, umírali s křikem na rtech další a další lidé. Meče a sekery se neškodně odrážely od mozaikové kůže stvůry. Bytost chňapla svou

dlouhou tlamou a překousla jednoho z mužů v půli. Z kovové čelisti odkapávala krev jako kouřící sliny. Bratrstvo i Městská hlídka se stáhly a jenom přísný vojenský výcvik je zachránil od úplné paniky. Několik čarodějů Městské hlídky křičelo zaklínadla, ta se však bez účinku tříštila o Bytost, jejíž samotná existence popírala zákony přírody.
„Odkud se sakra tohle vzalo?“ zeptala se Rybářka, když s Jestřábem opatrně vykukovali z bezpečí stínu.
„Musí to být nějaký bůh,“ usoudil Jestřáb.
„To jako že se najdou tak šílení lidé, aby tohle uctívali?“
„Jsme v Havenu, Isobel, tady budou uctívat cokoli.
Ale horší je, že jestli je venku jeden z bohů, brzy se připojí i další. Myslím, že právě nastala vhodná doba na strategický ústup.“
Rybářka se na něj ostře podívala. „Nikam nepůjdeme, Jestřábe. Teď jsme Stráž bohů. A protože zbytek Stráže někde zmizel, máme to tady na starost my. Musíme to zastavit tady, jinak se to dostane do obydlenějších částí města.“
Jestřáb se zamračil. „Štve mě, když máš pravdu. Takže ty půjdeš zleva, já zprava. Obejdeme tu věc a zjistíme, jestli můžeme přetnout to, co má místo šlach. Když nic jiného, mělo by ho to alespoň složit.“
„A když to nebude fungovat?“
„Tak se modli, jak nejlíp umíš, aby už Jeřabina s Hrobem byli na cestě. Aby neudělali jedinou rozumnou věc a neschovali se někde v hlubokém sklepě.“
„Moc se staráš. Nakonec - už bylo hůř.“
Usmáli se na sebe a pak se rozdělili. Přeskakovali opatrně ze stínu do stínu a blížili se k Bytosti. Ta se zrovna narovnala a prohlížela si strážníky a vojáky z Bratrstva, kteří pobíhali kolem. Pak znovu zařvala a její nelidský křik se rozléhal ozvěnou stále dokola. Ten zvuk byl téměř bolestivý, ale Jestřáb se vynořil ze stínu a přichystal si sekeru. Zblízka byl cítit pach hnijícího masa a spáleného oleje. Noha Bytosti byla stejně vysoká jako Jestřáb sám a alespoň dvakrát mohutnější. Pokrývaly ji silné pláty kovu, které po sobě vzájemně klouzaly, a pod nimi bylo vidět třepící se provazce svalů, jež při každém pohybu praskaly a ohýbaly se. Ocelová lana se natahovala a bzučela, lemována sítěmi popraskaných žil. Jestřáb se podíval na sekeru, kterou držel v rukou, a pomalu zavrtěl hlavou.
Tohle asi není moc dobrý nápad...
Stiskl pevně ruce na topůrku a vší silou se rozehnal po jednom z ocelových lan v levé noze. Těžké ostří lano hladce překrojilo a zaklínilo se uvnitř nohy. Bytost vydala ohlušující výkřik. Jestřáb chtěl sekeru vytrhnout, ale ta v noze vězela příliš pevně. Pak Bytost nohu zvedla, vymrštila tím Jestřába, který se stále pevně držel sekery, do vzduchu. Noha pak dunivě dopadla na dláždění a Jestřáb byl silou dopadu odmrštěn. Chvíli omámeně ležel na zádech, pak se rychle odvalil stranou. Noha s hrozivými drápy vzápětí dopadla na místo, kde ještě před okamžikem ležel. Jestřáb vyskočil a přímo před sebou spatřil svou sekeru, stále čnějící z nohy. Pevně se jí chytil a vší silou škubl. Sekera se však z nohy uvolnila tak snadno, že se Jestřáb málem zase svalil na zem. Dopad nohy povolil sevření sekery, takže už nebyla zaklíněna tak pevně.
Skvělé, pomyslel si Jestřáb, když se rychle schovával Bytosti za její vlastní záda. Co teď budu dělat? Přeseknutí lana tu věc ani nezpomalilo.
Koutkem oka zahlédl nějaký pohyb. Otočil se, sekeru připravenou k útoku, a poznal, že je to Rybářka. Měl jen vteřinu na to, aby na ni kývl hlavou. Pak se oba museli vrhnout na zem - obrovská tlapa se prohnala vzduchem nad jejich ležícími těly. Po zemi se odkutáleli pryč, dřív než se k nim Bytost stihla otočit. Zamířili na různé strany, aby ji zmátli, Bytost ale zaváhala pouhý okamžik a pak se pustila za Rybářkou. Jestřáb krátce zaklel a otočil se zpátky. Doběhl Bytost a sekl ji do nohy, aby upoutal její pozornost. Klínovitá hlava Bytosti se k němu okamžitě otočila. Tlamu měla plnou ocelových zubů, z nichž každý mohl být snad stopu dlouhý. Jestřáb proběhl mezi nohama Bytosti a běžel za Rybářkou. Bytost pronikavě zařvala a opět se za nimi rozběhla.
Oba kapitáni zamířili do úzké uličky, před níž se Bytost s trhnutím zastavila. Najednou si nebyla jistá tím, jak se k nim dostat. Jestřáb s Rybářkou pozpátku couvali uličkou a nespouštěli při tom z Bytosti oči. Ta se však začala pomalu otáčet, jako by cítila zezadu nějakou hrozbu. Náhle se prudce obrátila, aby nové hrozbě čelila přímo. Jestřáb a Rybářka vše pozorně sledovali z poměrného bezpečí temných stínů v uličce.
Uprostřed Ulice bohů stáli bok po boku Jeřabina s Hrobem, tváří k Bytosti. Všichni ostatní z ulice dávno zmizeli. Zůstali jen mrtví, rozházení všude po dlažbě jako kupky zmačkaných, krvavých hadrů. Bytost zírala na oba čaroděje. Pak pomalu vykročila přímo k nim. Jeřabina zvedla pravou ruku. V pěsti jí svítil malý modrý kámen, azurové světlo jí prosvítalo mezi prsty. Vymítací kámen. Jeřabina pronesla slovo moci a ve chvíli, která se zdála být věčností, se svět změnil.
Realita křečovitě zavibrovala jako struna harfy a najednou Bytost zmizela. Ozvalo se hromové zaburácení, jak po ní vzduch vyplnil prázdné místo. Pouhý okamžik - a bylo po všem. Noc byla tichá a klidná a stejně tak i Ulice bohů. Vzápětí se však znovu vyrojili členové Městské hlídky a vojáci, aby pomohli zraněným a ošetřili ty, kteří ještě žili. Vymítací kámen zase zmizel, byl nenápadně schován v jedné z Jeřabininých kapes.
Jestřáb s Rybářkou se unaveně opřeli o zeď v ústí uličky, oči zavřené, a dopřáli svým bolavým svalům slastné uvolnění. Jestřáb cítil, jak jeho tělo zaplavuje únava tak hluboká, že byla až bolestivá. Škubala jeho svaly jako nějaký žebrák, dožadující se pozornosti.
„Tak,“ vypravil ze sebe konečně, „to byl tedy vymítací kámen.“
„Jo,“ přisvědčila Rybářka. „Impozantní. Taky má pěknou barvu.“
„Když nic jiného, mělo by to trochu zklidnit situaci.
Bohové i jejich kněží si teď dobře rozmyslí, jestli vylezou ven.“
„Radši s tím moc nepočítej,“ řekla Rybářka. „Je to příliš rozumné, příliš logické. Nic v téhle zatracené ulici není logické.“
„To je pravda.“

Vstali a zamířili do Ulice bohů, aby pomáhali raněným. Hrob se na ně usmál a zamával jim, ale spolu s J-řabinou se snažili co nejrychleji zmizet. Buchana zahlédli ve skupině strážníků. Zachytil pohled Jestřába a Rybářky a rychle se vydal k nim. Jestřáb si všiml výrazu v jeho obličeji i jeho postoje a srdce se mu sevřelo. Ať už jim ten chlap chtěl sdělit cokoli, Jestřáb instinktivně cítil, že to nechce slyšet. Buchan se zastavil až těsně před nimi a kývl na pozdrav. Na rukou a na oblečení měl krev, nebyla ale jeho.
„Ať už je to cokoliv, odpověď zní ne," řekl Jestřáb unaveně. „Nezajímá mě, jestli někdo chce zničit celou Ulici bohů. Možná mu budu i tleskat. Isobel a já jsme vyčerpaní. Pracovali jsme příliš tvrdě a příliš dlouho a teď se jdeme vyspat. Je pro nás nebezpečné zůstávat v tomhle stavu. Příliš snadno bychom teď udělali chybu. Takže chvilku tady ještě budeme pomáhat a pak se půjdeme domů vyspat. To, co chceš, bude muset počkat."
„Správně," potvrdila Rybářka.
„Vyspat se můžete později," řekl Buchan. „Tohle nepočká. Mluvil jsem právě s jedním čarodějem z Městské hlídky. Něco odporného roste v Hightowerově zámku. Něco opravdu nechutného. Hrob a Jeřabina tam nemohou jít. Potřebují je v Ulici bohů. Takže jsme zbyli jedině my."
„Zopakuju vám to ještě jednou," řekl Jestřáb. „Nikam nejdeme. Isobel se sotva drží na nohou a já na tom nejsem o moc lip. Jestli si v Pekelném klubu hráli s ohněm, ať si pěkně spálí prstíčky. Je to jenom jejich vlastní zatracená chyba."
„Je to práce Stráže bohů," odpověděl Buchan. „Nemůžeme se obrátit k lidem v nebezpečí zády jen proto, že je nemáme rádi."
„Poslouchej mě dobře. Isobel není ve stavu, aby—"
„Tak už sakra pojďme," přerušila ho Rybářka. „Za tu dobu, co se hádáš s Buchanem, jsme už mohli být tam a zase zpátky. Mimoto nemám sílu se hádat."
„To je ten správný duch!" zajásal Buchan. „Je to asi jenom míli odtud. Když si pospíšíme, budeme tam za deset minut. Práci u Stráže bohů si zkrátka musíte zamilovat, nemám pravdu? Ani chviličku se nenudíte."
Svižně vykročil dolů Ulicí bohů a Jestřáb s Rybářkou ho unaveně následovali.
„Jestli bude pořád tak veselý," zavrčel Jestřáb zlověstně, „půjdu a osobně mu uvážu na nohou uzel."
„Pomůžu ti," opáčila Rybářka.
Spěchali za Buchanem a při tom si tiše bručeli kletby. Ze stínů postranní uličky je sledoval Temný muž, ale pronásledovat se je nepokusil.
TOUHY, POTŘEBY A JINÉ POHNUTKY
C
estou k Hightowerově zámku Jestřáb popadl druhý dech, takže když tam došli, cítil se jenom mírně unavený. Ostrý studený vzduch byl po dusném, vlhkém vedru v Ulici bohů velice osvěžující a pomohl Jestřábovi vyčistit si hlavu. Přesto to byl Buchan, kdo si první všiml, že něco není v pořádku. Zastavil se před vysokou železnou branou a nejistě se rozhlédl po okolí. Jestřáb a Rybářka se zastavili také, ruce při tom automaticky položili na své zbraně. „Co se děje?" zeptala se Rybářka. „Je tu příliš velký klid," řekl pomalu Buchan. „A navíc nikdo nehlídá. Kde jsou všechny stráže? Nemůžou prostě odejít a nechat brány nestřežené." Natáhl ruku a zatlačil na křídla brány, jež se pomalu poddala tlaku. „Ani není zamčeno. Muselo se tu stát něco neočekávaného. Poplach, volání o pomoc, prostě něco. Zbrojnoši to šli prozkoumat... a už se nevrátili." Pomalu se rozhlížel, všechny smysly nastražené. „A ještě něco. Cítím to ve vzduchu..."
Jestřáb přikývl. Cítil to také - jako mravenčení na kůži, svědění v nervech. Nejistý tlak, jako napětí ve vzduchu před bouří. „Magie," řekl prostě. „Pekelný klub konečně našel obřad, který funguje."
Pozvedl sekeru a opatrně vešel na pozemky u zámku. Jediné světlo vrhal na zem půlměsíc na obloze a široká okna zámku. Všude byl klid a naprosté ticho. Po strážích nebylo nikde ani vidu, ani slechu. Jestřáb postupoval obezřetně kupředu. Rybářka s Buchanem se drželi v těsném závěsu, meče v rukou. Šli po trávě, aby se vyhnuli pěšinkám. Po štěrku se tiše chodit nedá. Nad nimi se tyčila silueta zámku jasně viditelná proti obloze.
V půli cesty k němu našel Jestřáb dva hlídací psy. Leželi na trávě - dvě černé skvrny na temném pozadí. Jestřáb se shýbl a do jednoho šťouchl prstem. Tělo psa se zhouplo dopředu a zpět, pak opět znehybnělo. Oba psi byli mrtví. Rychle je prohlédl, ale nebyly na nich žádné stopy zranění, nic, co by ukázalo, jak zemřeli. Vypadalo to, jako by si prostě lehli a pak z nich odešel život.
„Kapitáne Rybářko," zeptal se Buchan tiše, „máte u sebe stále kámen ochrany?"
„Samozřejmě," zašeptala Rybářka. „Proč?"
„Aktivujte jej. Hned. A bude lépe, když se vy a Jestřáb budete držet spolu. Kámen vás ochrání před většinou magie kolem."
„A co bude s vámi?" zeptal se Jestřáb.
„Já mám svůj vlastní kámen," řekl Buchan. „Teď pojďme. V zámku se přihodilo něco strašného a já mám zlé tušení, že jdeme příliš pozdě na to, abychom to zastavili."
On a Rybářka chvíli něco mumlali nad svými kameny a pak se zase opatrně vydali na cestu tmou. Všichni ostražitě sledovali zámek. V jeho zářících oknech nezahlédli ani známku pohybu. Jestřáb dorazil k hlavním dveřím jako první. Byly lehce pootevřené. Jestřáb do nich zatlačil špičkou boty. Dveře se rozevřely více, pak se ale jejich pohyb zastavil, jako by za nimi byla nějaká překážka. Jestřáb se úzkou škvírou protáhl, aby zjistil, co dveře zablokovalo. Bylo to tělo, přesně jak čekal. Jeden ze zbrojnošů. Jestřáb si vedle něj klekl a jal se rychle pátrat po známkách života. Zjistil, že muž ještě žije, ale už jen tak tak. Jeho kůže byla chladná a mrtvolně šedá, tep měl pomalý a jeho dech byl znepokojivě mělký. Jestřáb se vztyčil a zkontroloval vstupní halu. Všude po podlaze se válela těla zbrojnošů. Rybářka a Buchan se protáhli dveřmi za ním.
„Byl tu poplach," řekl tiše Buchan. „Někdo volal o pomoc. Stráže sem přiběhly z domu i z venku. Dál se nedostaly. Ať už ti z Pekelného klubu vyvolali cokoli, nemá to rádo vyrušování."

„Ale jak se jim mohlo podařit něco skutečně přivolat?“ zeptala se Rybářka. „Byla to přece jenom smečka amatérů - sám jste to říkal.“
„Někdo jim musel pomoct.“
Jestřáb se zachmuřil. „Jaký druh pomoci máte na mysli?“
„Dobrá otázka,“ řekl Buchan. „Budeme to muset zjistit.“
Buchan se postavil do čela a dlouhým bludištěm chodeb je neomylně vedl až k hlavní síni. Ticho bylo absolutní, rušené jenom jejich tlumenými kroky. Po cestě našli mnoho sloužících. Leželi tu a tam, skrčení ve stejné poloze, v jaké padli na zem, všichni přemoženi stejným spánkem smrti. Jestřáb se nepřestával ostražitě rozhlížet kolem sebe v očekávání útoku, který však nepřicházel. Příval adrenalinu už dávno odplavil všechnu jeho únavu.
Konečně stanuli před masivními dvojitými dveřmi sálu. Buchan se už chystal dveře otevřít a vejít, Jestřáb ho však pohybem ruky v poslední chvíli zarazil. Opatrně se rozhlédl a tiše přiložil ucho na pravou polovinu dveří. Neslyšel nic. Buď byly dveře příliš tlusté, nebo zkrátka nebylo co slyšet, Chopil se proto madel na obou křídlech a s velikou opatrností dveře rozevřel tak, aby mezi nimi vznikla několikapalcová mezera. Pak se zase stáhl dozadu. Ujistil se, že sekeru drží pevně v rukou, postoupil o krok kupředu a dveře rozkopl. Všichni tři se pak vhrnuli do prostoru mezi křídly dveří, zbraně připravené k boji.
Příslušníci Aristokracie byli roztroušeni všude na vyleštěné podlaze tanečního sálu, ve své křiklavé parádě se podobali mrtvým motýlům. Leželi samotní i ve skupinkách, tak, jak zrovna stáli, když je zkosil magický útok. Mnozí byli při vědomí, ale nemohli se pohnout. Někteří tiše sténali hrůzou a bolestí. Všichni vypadali seschle a staře, zestárli daleko více, než by se vůbec zdálo být možné. Nacházeli se na samé hranici smrti a život z nich pomalu vyprchával. Ti, kteří leželi nejblíže modrého křídového kruhu, vypadali jako mumifikovaní. A tam, přímo uprostřed tanečního sálu, v kruhu z modré křídy, stálo to, co členové Pekelného klubu povolali z Hlubin. Podívalo se to přes sál ke dveřím, kde stáli Jestřáb, Buchan i Rybářka, a roztomile se to na ně usmálo.
„Podívejme se,“ řeklo to měkkým, příjemným hlasem. „Návštěva. Jak milé.“
Postava v kruhu byla šest stop vysoká, úplně nahá a esteticky svalnatá tím způsobem, jaký je možno vidět pouze u soch. Její obličej se vyznačoval klasickou krásou, kterou nepoznamenal čas, a ve své dokonalosti byl téměř nelidský. Z postavy sálala jako neviditelný plamen surová smyslnost, přitažlivá i odpudivá ve své bezstarostné domýšlivosti, jako zhořklý med nebo pach otevřené rány maskovaný parfémem. Bylo to dokonalé ztělesnění mužského principu sálající krutou vitalitou.
„Co se stalo těm lidem?“ tiše se zeptala Rybářka. „Co jim je?“
„Tvor, kterého povolali, z nich teď vysává život,“ odpověděl Buchan. „Jejich smrt ještě posílí jeho moc. I ten nejnezkušenější čaroděj by měl umět stvořit spolehlivé ochrany, takže by se nic takového nemohlo přihodit, ale tihle lidé byli amatéři a nevěděli to. Aspoň, že měli dost rozumu a nakreslili vymezující kruh. Ten by měl toho tvora na chvíli zadržet.“
„Na jak dlouho?“ zeptal se Jestřáb, nespouštěje oči z postavy.
„Pouze tak dlouho, dokud budou naživu ti, kteří jej vyvolali,“ odpověděl Buchan. „Po jejich smrti bude dost silný, aby prošel kruhem. Pak už jej nic nezastaví.“
„Co vymítací kámen?“ nadhodila Rybářka.
Buchan se unaveně usmál. „Než ho sem stihnou donést, bude ten tvor dávno pryč a všichni přítomní budou po smrti.“
„Skvělé,“ řekl Jestřáb. „Prostě skvělé.“ Vykročil pomalu kupředu a zastavil se těsně u modré čáry. Tvor v kruhu jej celou dobu soustředěně sledoval a na tváři mu přitom pohrával dokonalý úsměv. Jestřáb pohlédl do jeho tmavých očí a nespatřil v nich ani veselí, ani žádné jiné emoce. „Kdo jsi?“ zeptal se chraptivě. „Co jsi?“
„Jsem to, co chtěli,“ ozvala se věc z kruhu. „Jsem všechna temnota jejich duší. Jsem jejich ukrytá nenávist, touha a vášeň, která se osvobodila a získala tělo. Jsem silný, krásný a dokonalý, protože takového mě chtěli. Nebo možná proto, že se takovými zdáli být ve skrytu svých vlastních myslí sami sobě. Na tom ale nezáleží. Dali mi život, ať už chtěli nebo ne, a budou mi ho dávat, dokud nezemřou. Pak, až má moc dosáhne vrcholu, opustím je i toto místo a vydám se do města. Budu novým Jsoucnem ve vší své slávě. Novým bohem pro Ulici bohů. A lidé mě budou uctívat, jako to vždycky dělali, ať už pod tím či oním jménem, krví, utrpením a temnotou ukrytou ve svých duších. Bude se mi tu líbit. Když tohle město stavěli, mysleli na mě.“
„Takové jako ty jsem už potkal,“ opáčil Jestřáb. „Jsi jen další Temný muž, jenž podlehl iluzi o své vlastni velikosti, nic jiného.“
„Ukážu ti krev a hrůzu,“ řekl tvor příjemným hlasem. „Zlomím tvé tělo i duši, budeš se mi kořit, než ti dovolím zemřít. Nechápeš, co jsem. Co skutečně jsem. Jsem vším, co tě kdy děsilo, jsem každým temným popudem, který ses pokoušel skrýt. Jsem tou nejhorší noční můrou, která dostala maso, krev a kosti.“
„A taky jsi uvězněný v tomhle kruhu,“ připomněla mu Rybářka a postavila se vedle Jestřába. „Kdybys měl nějakou moc, kterou bys proti nám mohl použít, dávno bys to udělal. Z toho kruhu nevylezeš. Nikam nepůjdeš. O to se postaráme.“
„Tak statečná,“ řekla stvůra. „A tak pošetilá. Ve srovnání se mnou jste ničím.“
Rybářka se zašklebila: „Není zrovna skromný, co? Uvidíme, jak se mu bude líbit půl yardu chladné oceli ve slepém střevě.“
„Ne!“ zvolal Buchan a rychle přikročil k oběma důstojníkům na hranici kruhu. „Nezkoušejte to, kapitáne. Zvenčí té věci nemůžete ublížit, a když překročíte hranici kruhu, kámen vás už neochrání. Ta věc vás vysaje stejně jako ty, kteří ho vyvolali.“
„Žádný problém,“ opáčila Rybářka. Zasunula meč do pochvy a z levé boty nenápadně vyndala malý vrhací nůž. Krátkým, rychlým pohybem ho zamířila a hodila. Ruka stvůry se však také pohnula - rychlostí, jakou lidské oko není s

to sledovat - a sevřela nůž v letu. Pak jej nechala spadnout na podlahu a mile se usmála na Rybářku. Ta jen zamrkala a otočila se k Buchanovi. „Tak tohle přece jen asi bude problém. Kolik času ještě myslíte, že máme, než se ta věc osvobodí z kruhu?“
„Mnoho ne. Polovina Aristokracie už klepe smrti na dveře. Ať už podnikneme cokoliv, musí to být rychle.“
„Počkat,“ řekl Jestřáb. „Vymítací kámen by se s ním vypořádal, že? A co kámen ochrany? Měl by přece fungovat na stejném principu, ne?“
Buchan se zamračil. „To sice ano, ale ani zdaleka není tak silný. Ten kámen byste museli dostat ke stvůře na vzdálenost pouhého palce, a ani pak tu není žádná záruka, že to bude fungovat. A kdyby to selhalo... vysál by vás jako ostatní nebo by vás roztrhal na kusy. Jen tak, pro zábavu.“
„Když budeme čekat, než vyleze z toho kruhu, stejně zemřeme,“ odpověděl Jestřáb. „Jestli máte nějaký lepší nápad, sem s ním. Já vážně nejsem zrovna nadšený myšlenkou, že bych měl lézt do toho prokletého kruhu, když to nebude absolutně nutné.“
„Je tu ještě... jedna možnost.“ Buchan se otočil směrem do sálu. „Ta věc shromažďuje svou sílu z životů těchto lidí. Kdyby všichni zemřeli - dřív, než ta stvůra nabude plné síly - zůstala by bezmocně trčet v kruhu.“
„Přece je nemůžeme jen tak pobít!“ namítl Jestřáb.
„To by bylo nelidské!“ řekla Rybářka. „To nemůžeme!“
„Myslíte, že mně dělá radost vám něco takového navrhovat?“ odsekl Buchan. „S těmi lidmi jsem vyrůstal! Jsou to moji přátelé!“
„Prostě to nepřipadá v úvahu,“ prohlásil Jestřáb.
„Připadá,“ ozval se tichý hlas odněkud ze sálu. „Zabijte nás. Zabijte nás všechny. Prosím. Myslíte si, že bychom takto chtěli žít?“
Louis Hightower seděl opřený o zeď. Pokožku měl bledou, skvrnitou a velice vrásčitou, vypadalo to, jako by mu lnula přímo na kosti. Buchan ho poznal pouze podle oblečení. Lordova ústa se změnila v bezbarvou štěrbinu a dech už jeho hrudník skoro nezvedal, ale přesto vynaložil nesmírné úsilí, aby ta slova pronesl. „Když zemřeme, šok tu věc zahubí. Je s námi spojena.“
„Louisi...“
„Udělej to Charlesi! Prosím. Takhle bych nemohl dál žít.“
„Ne!“ prohlásil Jestřáb rozhodně. „Jestli tu stvůru zabijeme ještě v kruhu, máte velice slušnou šanci, že se vám život zase vrátí. To spojení funguje na obě strany stejně. Nebo taky ne.“ Klekl si vedle vyschlé lidské trosky. „Alespoň nám dejte šanci vás zachránit. Už jsem byl svědkem smrti dvou Hightowerů. Nechci vidět umírat třetího.“
Hightower se na něj podíval a jeho ústa se vytvarovala do něčeho, co snad mohlo být úsměvem. „Dobře, kapitáne. Zkuste to. Ale tentokrát to udělejte pořádně.“
Jestřáb odměřeně přikývl, narovnal se a zamířil zpátky ke kruhu. Rybářka s Buchanem šli s ním.
„Pochopil jsem, že máte nějaký plán,“ řekl Buchan.
„Na to bych moc nesázela,“ opáčila Rybářka. „Jestřáb vždycky hodně improvizuje.“
„No, v podstatě mě napadlo, že bych té stvůře mohl vyříznout srdce a do vzniklé díry jí pak vrazit kámen ochrany,“ řekl Jestřáb. „To by jí mělo zatrhnout tipec.“
„Docela se mi to líbí,“ přiznala Rybářka. „Ty na něj zaútočíš zleva a já zprava.“
„To je šílené,“ namítl Buchan. „Naprosto a absolutně šílené. Hned se do toho pusťme, než se nám vrátí zdravý rozum a rozmyslíme si to.“
Všichni tři obstoupili kruh, zbraně připravené v rukou. Stvůra se na ně hřejivě usmála a rozpřáhl náruč, jako by je chtěla přivítat. Jestřáb na modré křídové čáře chvíli zaváhal, pak se nadechl a vkročil do kruhu. Čas ho zasáhl jako rána holí, skoro ho srazil na kolena. Cítil, jak mu tuhnou klouby a scvrkávají se mu svaly, jak z něj uniká život, kterým se krmí ta stvůra před ním. Jeho sekera těžkla každou vteřinou a stát s rovnými zády a hlavou vztyčenou ho stálo veškerou energii. Zaslechl výkřiky bolesti, když i Buchan s Rybářkou překročili hranice kruhu. Neohlédl se. Nechtěl vidět, co se s nimi děje. Nechtěl myslet ani na to, co se děje s ním. Pozvedl sekeru a zaútočil na usmívající se stvůru.
Ta se jeho ráně snadno vylinula a mimovolnou ranou pěstí poslala Jestřába k zemi na druhou stranu kruhu. Jestřáb dopadl velmi tvrdě, náraz mu vyrazil dech z plic a v prvním okamžiku nedokázal sebrat síly ani k tomu, aby se zvedl na kolena. Stiskl zuby a potáčivě se postavil. Rybářka a Buchan na tvora útočili svými meči, ale stvůra se úderům bránila pouhým pozvednutím rukou, od kterých se zbraně odrážely jako od železa. Na rukou tvora nebylo ani stopy ani po pohmožděních či modřinách, o škrábancích ani nemluvě.
Rybářka teď byla stařena s bílými vlasy a hluboce zvrásněnou tváří. Buchan byl shrbený věkem a svůj meč držel jen s krajním vypětím sil. Jestřáb přemohl vlnu paniky, která jej zachvátila. Jejich zbraně byly proti stvůře bezmocné, ale jinou možnost neměli. Kromě kamene ochrany. Dostaňte kámen co nejblíže k němu. Tak nějak 1 to Buchan přece říkal. Musí to být co nejblíže, jinak kámen nebude fungovat. Jestřáb se zamračil. Náhle věděl, co s kamenem udělá.
Chmurný výraz jeho tváře se pomalu změnil v úsměv. Když jsi na pochybách, jednej okamžitě. Chvíli počkal, než se Rybářka s Buchanem znovu vzchopili a zaútočili na tvora, pak odhodil sekeru a vrhl se vpřed. Stvůra si ho všimla, ale nevěnovala mu pozornost, protože Jestřáb měl prázdné ruce. Místo toho se soustředila na dotírající zbraně zbývajících dvou útočníků. Jestřáb tvora obešel, zhluboka se nadechl a pak mu vyskočil na záda a ruku mu zahákl kolem krku. Stvůra se pokusila Jestřába chytit a odhodit, ale nemohla na něj dosáhnout. Jestřáb se držel pevně a tlačil jeho hlavu co nejvíc dozadu.
„Isobel!“ zařval chraptivě. „Vezmi ten kámen a nacpi mu ho do krku!“
Rybářka odhodila meč a z kapsy vylovila kámen. Buchan přiskočil a přidržel stvůře obě ruce. Vzápětí ji Rybářka uchopila za bradu, škubla jí dolů a zatlačila kámen do úst. Pak ústa násilím zavřela a vší silou čelisti držela u sebe.

Stvůra sebou začala házet a vzpínat se a Jestřáb to už nevydržel a svalil se na zem. Vtom Buchan pustil stvůře ruce, poodstoupil a udeřil ji vší silou do krku. Stvůra se začala dusit, proti své vůli polkla a děsivě zaječela. Ozvala se malá, velice omezená detonace a v kruhu stáli jenom Jestřáb, Rybářka a Buchan.
Jestřáb chvíli omámeně mrkal, ale pak se podíval na Rybářku a úlevou se zasmál. Byla zase sama sebou, roky, o něž zestárla, zmizely společně se stvůrou, která jí je násilně vnutila. Vrhli se jeden druhému do náručí a dlouze se objímali. Konečně se pustili a rozhlédli se kolem sebe. Síň naplňoval vzrůstající šum, jak všichni začínali zjišťovat, že i jim se vrátil původní věk. Buchan už mezi nimi chodil, smál se na ně, šklebil se a přijímal vděčné plácání po zádech. Rybářka si všimla, že její nůž, meč i kámen ochrany leží na zemi uvnitř kruhu, a sehnula se, aby je posbírala.
„Tak tohle byl jeden z tvých lepších nápadů, Jestřábe," řekla nakonec, když zasouvala svůj meč do pochvy. „Kam myslíš, že ta věc zmizela?"
Jestřáb pokrčil rameny. „Zpátky tam, odkud přišla. Hlavně že už není tady."
Sál se naplňoval stále hlasitějšími zvuky, jak se původní šepot proměnil v křik a povykování, když se šlechtici pokoušeli dát si dohromady, co se vlastně stalo a kdo přesně za to může. Lord Hightower Buchanovi dlouho potřásal rukou, pak si všiml obou kapitánů stojících opodál, pustil Buchana a zamířil k nim. Krátce jim pokynul hlavou a oni se zdvořile uklonili.
„Chtěl bych vám vyjádřit můj osobní dík a uznání. Postarám se, aby se vám dostalo pochvaly. Zaútočit na tu stvůru v kruhu byla ta nejstatečnější věc, jakou jsem kdy viděl."
„Děkujeme vám, pane," řekl Jestřáb. „Je to součást naší práce."
„Když jste tu byli naposledy, neměl jsem příležitost s vámi mluvit. Chtěl bych vás ubezpečit, že vás nijak neviním ze smrti svého otce ani bratra. Velice důkladně jsem si vás prověřil. Nebyla to vaše chyba. Nenesete zodpovědnost za jejich smrt."
„Děkuji," řekl Jestřáb. „Jsem rád, že to tak cítíte. Vlastně jsem ani neměl příležitost vašeho otce lépe poznat, ale vašeho bratra jsem měl rád. Byl to dobrý parťák."
„A když už je řeč o vině," vložil se do rozhovoru Buchan, „jak se vám, sakra, vlastně podařilo tu bestii vyvolat?"
Hightower se zatvářil nešťastně. „Lord Brunel získal jakýsi starý grimoár a přesvědčil nás, že některé z rituálů bychom mohli použít pro naše účely. Ano, já vím. Byla to od nás hloupost. Ale mysleli jsme si, že dokud nevkročíme do kruhu, budeme v bezpečí..."
„No to je typické! Hoďte všechnu vinu na mě!" zaječel Brunel a malá skupinka se otočila jeho směrem. „Ale obvinit mě ze všeho se vám nepodaří! Diskutovali jsme přece o tom, jestli ten rituál použijeme, nebo ne, a všichni souhlasili. Vy taky, Hightowere. Nemohu za to, že se to pokazilo."
„O tom si promluvíme později," opáčil Buchan. „Mezitím myslím, že byste mi raději měl svěřit tu knihu do úschovy. Moji kolegové ze Stráže bohů se na ni jistě budou chtít podívat."
Brunel si přitiskl ruku na hranatý předmět, který se mu rýsoval pod vestou. „Nic vám nedám. Grimoár je můj. Kdybych vám ho svěřil, už bych ho nikdy nespatřil. Známe lidi jako jste vy. Nechali byste si ho. Ale vy ho nedostanete. V té knize je moc a ta náleží nám, lepším. No dobře, tentokrát se nám věci poněkud vymkly z rukou..."
„Tentokrát?" zeptal se Buchan. „Chcete snad říci, že se o podobnou pitomost hodláte pokusit znova?"
„Proč ne? Příště se nám to už povede. Nemůžete nám v tom zabránit. My jsme Aristokracie, a vy ne - už ne. Co děláme, je jen naše věc a vy do toho nemáte co mluvit. Už nejste jeden z nás, Buchane, a vaše hrdinství z dnešní noci na tom nic nezmění. Pořád nejste nic než prašivý milovník Sester a my vás tu nechceme."
Rybářka svižně vykročila vpřed, srazila Brunela k zemi a vzala si grimoár, který našla pod jeho vestou. Pak se klidně rozhlédla po davu kolem. „Nějaké námitky?"
Nikdo nic neřekl a většina příslušníků Aristokracie si dávala dobrý pozor, aby se jejich pohled nestřetl s jejím. Rybářka se k nim otočila zády a knihu předala Buchanovi.
„Už byste měl vědět, jak se s takovými má mluvit, půjdeme?"
Buchan s Hightowerem si vyměnili úsměvy a pak se navzájem uklonili. Buchan sál opustil stále otevřenými dvojitými dveřmi s Rybářkou a Jestřábem za zády. Jestřáb se otočil, aby dveře zavřel, a při tom krátce pohlédl zpět do sálu. Spatřil němou zírající Aristokracii. Pomohl jim zachránit životy, a přesto byly její pohledy plné zášti, možná i nenávisti. Byli zachráněni méněcennými lidmi, kteří ani neměli dost slušnosti, aby se za to omluvili. Jestřáb se na ně zašklebil, zamrkal a pak za jejich nesouhlasně se mračícími obličeji zabouchl dveře.
Jestřáb, Rybářka a Buchan se vrátili do budovy Stráže, kde našli Hroba a Jeřabinu ve společné místnosti, usazené ve svých oblíbených křeslech. Odklízení následků nepokojů v Ulici bohů bylo očividně stále hlavním úkolem dne, ale Jeřabina i Hrob už udělali všechno, co mohli. Bohové zůstali ve svých svatyních a chrámech, jejich stoupenci a vyznavači se stáhli, aby si mohli lízat rány a plánovat další výtržnosti. Pro tuto chvíli zavládl klid, ale byl to falešný mír a všichni to věděli. Bylo to vlastně jenom čekání na další vraždu a všem bylo jasné, že pokud zemře další Bytost, vypukne venku na ulici válka bohů. Pak už běh věcí nezvrátí ani vymítací kámen. Hrob poslal radě čarodějů naléhavou zprávu, ve které popsal situaci a žádal o pomoc a podporu, ale rada byla jako obvykle rozpolcená na soupeřící skupiny a pravděpodobně neschopná rozhodnutí, dokud nebude příliš pozdě.
„Nevím, proč z toho mám tak mizerný pocit," řekl Hrob unaveně. „Vždyť je to přece Haven."
Jeřabinina ústa se zkřivila ve výrazu připomínajícím úsměv. Nevypadala unaveně. Vypadala úplně vyčerpaně Její obličej byl bledý a ochablý, pod očima měla kruhy z únavy.
„Cítíte se dobře, slečno Jeřabino?" zajímal se zdvořile Jestřáb.
„Jsem v pořádku," odpověděla mu. „Potřebovala bych si jen odpočinout." Její hlas zněl monotónně a nepřirozeně. Bylo na ní vidět, že musí na mluvení vynakládat značnou námahu. Hrob si nejistě odkašlal.
„Jeřabino, opravdu si myslím, že bys nás měla nechat zavolat doktora. Byli bychom rádi, kdyby se na tebe podíval..."

„Kolikrát ti to ještě budu muset zopakovat?“ odsekla Jeřabina. Hněv jí na tvářích vytvořil dvě červené skvrny, ale její obličej stále zůstával skleslý a bez zájmu, jako by jeho svaly byly příliš unavené na to, aby jej nějak tvarovaly. „Nepotřebuju doktora, nepotřebuju vaši péči, a hlavně nepotřebuju, abyste se kolem mě pořád všichni ometali. Proč mě nenecháte na pokoji?“
Zavládlo trapné ticho, které přerušil Buchan, jenž pomalu vstal ze svého křesla. „Pojď, Hrobe. Půjdeme do kuchyně a podíváme se, jestli tam nenajdeme něco k snědku. Nevím jak ty, ale já mám hlad jako vlk. Jako obvykle připadl nejhorší den v měsíci právě na ten jediný den v týdnu, kdy mají sloužící volno.“
Hrob přikývl, aniž by se na něj podíval. Pak oba odešli a Buchan za sebou pečlivě zavřel dveře. Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali.
„Nerad na vás naléhám, slečno Jeřabino,“ řekl Jestřáb pevně, „ale jestli nejste doopravdy v pořádku, řekněte nám to. Situace v Ulici bohů je čím dál horší a my potřebujeme vědět, jestli se na vás můžeme plně spolehnout.“
Jeřabina se unaveně pohnula v křesle. „Ano. Myslím, Že máte pravdu. Bude docela příjemné si o tom s někým promluvit. Ale musíte přísahat, že to nepovíte Hroboví a Buchanovi.“ Podívala se na Jestřába a pak na Rybářku; propichovala je pronikavým pohledem žhavých očí v unaveném obličeji, dokud nepřikývli na souhlas. „Mám rakovinu. Je už příliš rozvinutá a není nic, co by se s ní dalo dělat. Dlouho jsem si myslela, že se dokážu vyléčit sama, díky své znalosti lektvarů. Než jsem přišla na to, ie jsem se mýlila, bylo pozdě. Příliš se rozšířila a alchymie s ní už nic neudělá. Mluvila jsem s odborníky. Existují sice zaklínadla, která by mohla zabrat, ale na ty nemám dost peněz. Zbývá mi ještě asi měsíc, možná ani to ne.
Nesmíte to říct Hroboví. Rozrušilo by ho to. Sám mě vyléčit nedokáže a ten malý blázen by se klidně zruinoval, jen aby mi sehnal peníze na lék. Bude lépe, když se to nedozví.“
„Ale přece... něco by s tím mohl udělat některý z bohů,“ nejistě řekla Rybářka. „Chci říct, ti přece dělají zázraky. Nebo ne?“
„Taky jsem si to myslela. Ale jestli jsem se ve Stráži něco naučila, pak to bylo to, že v Ulici bohů žádní bohové nejsou. Hledala jsem je ze všech sil, našla jsem však jenom nadpřirozené Bytosti, které Stráž bohů nijak zvlášť nemilují.“
Zmlkla ve chvíli, kdy do místnosti vešli Buchan s Hrobem, v rukou tácy se studeným jídlem. Z různých důvodů u jídla nikdo nemluvil, a tak se najedli v úplném tichu. Jeřabina si sice jídlo vzala, ale jenom se v něm přebírala vidličkou, až ho nakonec odstrčila stranou se slovy, že jde spát a nepřeje si být rušena. Všichni přikývli a Hrob jí popřál dobrou noc. Místnost opustila bez odpovědi a hlasitě za sebou zavřela dveře. Ostatní v klidu dojedli, pak zůstali tiše sedět u stolu a věnovali se svým vlastním myšlenkám.
„Nesmíte se na Jeřabinu zlobit,“ omluvil ji po chvíli Hrob. „Je prostě taková. Bude jí o mnoho lépe, až se vyspí.“
„Jistě,“ ujistil ho Jestřáb. „My to chápeme.“
„Teď, jestli mě omluvíte, musím ještě ven.“ Hrob odsunul svůj talíř stranou a zvedl se k odchodu.
„Už?“ podivila se Rybářka. „Právě jsme se vypořádali s nepokoji a vyčistili Pekelný klub. Co jiného je ještě potřeba udělat?“
Hrob se usmál. „Nic, s čím byste si musela dělat starosti, kapitáne. Je to nějaká stará osobní záležitost, které se teď musím trochu věnovat. Nebude to trvat dlouho. Později se ještě uvidíme.“
Krátce na ně kývl a odešel. Dveře se ještě ani nezavřely, když se zvedl i Buchan.
„Je mi líto, ale musím taky jít. Hrob není jediný, kdo v poslední době trochu zanedbal svůj osobní život. Vrátím se za hodinu nebo dvě. Jestli budete taky chtít jít pryč, o Jeřabinu si nedělejte starost. V domě jsou ochrany a kouzla, které se postarají o to, aby byla v bezpečí, a upozorní Hroba, kdyby něco potřebovala. Teď už opravdu musím jít.“
A zmizel stejně rychle jako předtím jeho kolega. Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali. „Takže já si beru Hroba,“ řekl Jestřáb. „A ty půjdeš za Buchanem. Souhlasíš?“
„Souhlasím,“ přikývla Rybářka. „Na můj vkus je tu příliš mnoho tajemství. Víš, tohle byly dvě nejchatrnější omluvy, jaké jsem kdy slyšela.“
„Připadá mi, že jsou oba pod nějakým tlakem,“ řekl Jestřáb. „A nemyslím tím jen problémy s Ulicí bohů. Oba pravděpodobně zamýšleli odejít už dříve, ale zabránily jim v tom nepokoje a pak Pekelný klub. Tak. Teď už mají slušný náskok. Pojďme.“
Vstali a spěchali do chodby. Jestřábův zrak padl na Hrobový kutny s kapucemi, visící na háku na stěně. Jednu z nich si vybral a oblékl si ji na sebe místo typického pláště Městské hlídky. S kapuci staženou přes obličej vypadal jako obyčejný mnich. Tázavě se podíval na Rybářku. „Možná by ses taky mohla zkusit zamaskovat.“
Rybářka zavrtěla hlavou. „Svalnatá blondýnka, která měří šest stop, se v davu nikdy neztratí, ať už nosí cokoliv. Musím být opatrná, to je vše. Je tma a pokud se budu držet zpátky a ve stínu, mělo by to být v pořádku. Setkáme se za dvě hodiny U Chcíplého psa, co říkáš?“
„Skvělé,“ řekl Jestřáb. „Možná se nám konečně podaří zjistit něco, co nás trochu popostrčí dopředu - třeba motiv, který bude dávat smysl. Ale při tom, jak se zatím situace vyvíjí, bych se spokojil i s motivem, který smysl nedává. Teď pojďme, ať je neztratíme.“
Jestřáb neměl s nalezením Hroba žádný problém. Čaroděj kráčel Ulicí bohů tak rychle, až se zdálo, že každou chvíli začne běžet. Lidé viděli zamračený výraz v jeho tváři a rychle mu ustupovali z cesty. Jestřáb šel stejným tempem jako on a ani se nepokoušel být nenápadný. I v této pozdní hodině byla ulice plná mnichů, kněží a věřících. Hemžili se sem a tam a mířili za svými záležitostmi, které nepokoje přerušily jen na krátko. Jestřáb byl jenom jednou z mnoha postav v kutně. Ne že by ho Hrob jinak mohl odhalit - lokty si probíjel cestu davem s absolutní nevšímavostí ke všem nadávkám a kletbám, které se na jeho hlavu v reakci na jeho jednání snášely. Očividně byl duchem tam, kam směřoval a Jestřáb se na to spoléhal. Kdyby měl Hrob podezření, že je sledován, nepochybně měl v zásobě četná zaklínadla, s jejichž pomocí by se s tím lehce vypořádal. A jen málo z nich by bylo příjemných.

Hrob stále pokračoval v cestě, nevšímaje si toho, co se odehrávalo v bočních ulicích a uličkách. Jestřáb se ze všech sil snažil dělat totéž, ale zrovna se srazil s novicem v levné rudé kutně, který mu zastoupil cestu s prosbou o požehnání. Jestřáb položil dlaň na jeho vyholenou lebku, zamumlal něco o míru, radosti a bratrství, a pospíšil si zase za Hrobem, přičemž se v duchu modlil, aby svým požehnáním nerozlítil některého z bohů. V Ulici bohů je třeba dávat si pozor na jazyk. Člověk si nikdy nemohl být jist, kdo poslouchá.
Jestřáb následoval Hroba do chudší části Ulice bohů, kde se křivolaké uličky navzájem různě proplétaly a setkávaly. Tam nalézaly útočiště božstva a víry, které nezažívaly zrovna nejlepší časy. Byl to poslední přístav zapomenutých bohů a mizejících filozofií. Hrob zastavil u nenápadných starých dřevěných dveří na špinavé bílé stěně. Jestřáb z úkrytu pozoroval, jak z kapsy vytáhl velký železný klíč a odemkl velký visací zámek. Dveře pod tlakem čarodějovy ruky zavrzaly a otevřely se, čaroděj zmizel uvnitř a pečlivě za sebou zavřel.
Jestřáb si rychle našel místo v tmavém průchodu, odkud měl přehled o veškerém dění na ulici - to kdyby se Hrob zdržel jen krátce a hned pokračoval dál. Uplynuly však dlouhé minuty a v úzké uličce se nic nepohnulo. Jestřáb se kousl do rtu a zamračil se. Co tam sakra mohl Hrob dělat? Nemohlo to být nic zakázaného; čaroděj se nepokusil nijak maskovat. Ale muselo to být důležité, když se sem hnal v tak pozdní noční hodinu, navíc vyčerpaný uklidňováním nepokojů.
Jestřáb opustil svůj úkryt a potichoučku došel až k ošumělým dveřím. Chvíli napjatě poslouchal, vevnitř však vládl absolutní klid. Zkusmo vzal za kliku a překvapeně zvedl obočí, když se poddala jeho síle a dveře se otevřely. Jestřáb strnul při lehkém zaskřípění závěsů dveří - nikdo se však nepřišel podívat, proč dveře vržou. Vklouzl proto dovnitř a zase za sebou zavřel.
Úzká chodba byla osvětlená jedinou lampou, visící na zdi. Jestřáb se dotkl jejího skla - bylo stěží teplé. Musel ji tedy rozsvítit při svém příchodu sám Hrob, což naznačovalo, že v budově nikdo jiný není. Stěny tvořily holé dřevěné desky. Kdysi byly možná leštěné a voskované, ale teď už je pokrývala jenom tlustá vrstva prachu. Na tomhle místě už nikdo hezky dlouhou dobu nebyl. Z chodby nevedly žádné dveře. Jestřáb došel až na její konec, kde se prudce stáčela a přecházela v úzké schodiště vedoucí dolů, do tmy. Jestřáb se při pohledu do bezedné tmy zamračil a pak si sáhl do kapsy pláště pro kousek svíčky a zápalky, které nosil pro případ nouze. Prsty několik okamžiků marně bloudil po hrubém materiálu, než si uvědomil, že má na sobě místo svého pláště jednu z Hrobových kuten. Potichu zaklel a vrátil se na začátek chodby pro lampu.
Ve svitu lampy nevypadalo schodiště ani zdaleka hrozivě, přesto však na jeho začátku Jestřáb zaváhal. Sledovat čaroděje v neznámé situaci nebyl obvykle dobrý nápad. Mohl by tam být nějaký magický ochránce nebo alespoň past, která by na něj čekala na dolním konci schodiště. Kámen ochrany by mu mohl pomoci... ten byl ale stále v kapse u Rybářky. Jestřáb potřásl hlavou a pozvedl sekeru. Už se setkal s čaroději a mnohdy neměl u sebe nic, co by ho chránilo; nic než chladnou ocel.
Ať se propadne, jestli se tentokrát nechá ovládnout svým strachem.
Pomalu se ponořil do temnoty, lampu v jedné, sekeru v druhé ruce, uši napjaté, aby mu neunikl žádný zvuk přicházející zdola. Obklopovaly jej kamenné stěny - hrubé, rozpadající se, se skvrnami lišejníků. Co mohl Hrob pohledávat v takové díře? Určitě to nebylo nic všedního nebo nevinného, jinak by řekl, kam jde. A jelikož to neřekl, znamenalo to, že nechce nebo nemůže podat vysvětlení. Jestřáb neměl tajemství rád. Obzvláště, když ho brzdila při vyšetřování případu vraždy.
Schody vedly k jednoduchým dřevěným dveřím, které byly mírně pootevřené. Škvírou prosvítalo zevnitř světlo.
Jestřáb zůstal stát na posledním schodu a zamyšleně si kousal ret. Dalo by se říct, že před různými hrozivými dveřmi strávil už dohromady pěknou řádku dlouhých chvil, a žádné z těch dveří pak nikdy nevedly k ničemu příjemnému.
Sevřel topůrko sekery, zhluboka se nadechl, vydechl a pak rozkopl dveře.
„Pojďte dál, kapitáne Jestřábe," přivítal ho Hrobův hlas. „Už na vás čekám."
Čaroděj seděl na prosté dřevěné židličce, několik stop za dveřmi. Místnost byla pouhou dírou vytesanou ve skále, dvacet stop vysokou a téměř stejně tak širokou. Z čarodějova těla vycházela bledě modrá záře, která se odrážela od lesklých žilek ve skále. Jestřáb neviděl nikoho jiného než čaroděje Hroba. Zůstal proto stát ve dveřích a nevěřícně se rozhlížel po místnosti. Musel tu přece být ještě někdo jiný. Hrob nemohl celou tu cestu podniknout jen proto, aby se mohl sám posadit do prázdné jeskyně.
„Jak dlouho víte, že jsem tady?" otázal se konečně Jestřáb a snažil se, aby jeho hlas zněl klidně a uvolněně.
„Už nějakou dobu, kapitáne. Byl bych velice špatný čaroděj, kdybych nezjistil, že jsem sledován, nemyslíte? Nebojte se, nezlobím se. Na vašem místě bych asi udělal totéž. Pravděpodobně. Líbí se mi vaše kutna. Sluší vám."
„Hrobe, co tu děláte?"
„Je poněkud obtížné vyjádřit to slovy, kapitáne. Ale když se přestanete choulit ve stínu a půjdete ke mně, pokusím se vám všechno vysvětlit."
Jestřáb si v duchu hodil mincí, pokrčil rameny a vykročil. Z místa, kde stál, nemohl spatřit nic nového. V okamžiku, kdy překročil práh, ho zaplavil pocit Přítomnosti. Jeskyně jí byla zcela vyplněna, obrovská, nezpochybnitelná, ale přitom neuchopitelná Přítomnost. Nebyla podobná ničemu jinému. Byl to živý tvor bez těla, nicméně tak skutečný, že Jestřáb téměř cítil tep jeho srdce na své kůži. Udiveně se podíval na Hroba, který se jen slabě usmál.
„Le Bel Inconnu nebo chcete-li, Krásný neznámý. Před dávnými časy a na jiném místě byl uctíván jako bůh. Moje rodina patřila dlouhé věky mezi jeho kněze. Ale oba jsme teď daleko od domova, náš bůh i já. Vypadá to, že jsem poslední v řadě, a když Le Bel Inconnu přišel na to, že umírá, nezbyl už nikdo jiný. na koho by se obrátil."
„Umírá?" zeptal se Jestřáb. „Jak může bůh zemřít? Vždyť ani nemá tělo!"
„Nikdy to není tak jednoduché, Jestřábe. Obzvlášť ne tady, v Ulici bohů. Všechno má svůj čas, jeho začátek i konec - všechno, co existuje. Le Bel Inconnu byl kdysi velkým bohem a viděl, jak ho oslavují miliony. Nyní je téměř úplně zapomenut a není ničím víc než mlhavou poznámkou ve starých knihách. Nemá už žádné věřící ani žádné kněze. Přišel sem zemřít a odejít tam, kam bohové po své smrti odcházejí. Trávím s ním tolik času kolik mohu, a nikdy nevím, bude-li

tu ještě, až sem příště přijdu.“
„Ale proč ty tajnosti?“
Hrob se na něj unaveně podíval. „Žádný člen Oddělení pro záležitosti bohů nesmí uctívat boha, kapitáne. Náboženství a víra není nic pro nás. Tak zní zákon. Jak jinak by Bytosti mohly respektovat naše rozhodnutí? Jak by se jimi mohly řídit, kdyby neměly jistotu, že žádná z nich není zvýhodněna? Ale já nemohu Le Bel Inconnu zavrhnout. Nikdo by do temnot neměl odcházet sám, bez někoho, kdo by se o něj staral. Pokud se někdo o mých nočních pochůzkách dozví, budu muset opustit Stráž bohů. To nechci. Svůj život jsem zasvětil Stráži - než jsem přišel, byl tu jen chaos. Nikdo Stráž nebral vážně a nejméně ze všech samozřejmě Bytosti samy. To všechno jsem změnil. Udělal jsem ze Stráže věc, se kterou je třeba počítat. Ulice bohů zažila deset let míru... než začaly ty vraždy.“ Beze strachu se podíval na Jestřába.
„Budete to hlásit, kapitáne Jestřábe?“
Jestřáb se rozhlédl, cítil Přítomnost, její tep jako třepotající se křídla umírajícího ptáka. Pomalu zavrtěl hlavou. „Není co hlásit, Hrobe. Tohle nemá nic společného s případem, na kterém pracuju. Uvidíme se později.“
Odvrátil se od čaroděje i jeho boha a odešel temnotou zpět k životu a ruchu Ulice bohů.

Rybářka pronásledovala Buchana přeplněnou ulicí a nezbývalo jí než loktem odstrkovat lidi, kteří jí zakrývali výhled. Nikdo si nahlas nestěžoval - o Rybářce slyšeli i v Ulici bohů. Opatrně se držela v bezpečné vzdálenosti za Buchanem, ale zdálo se, že Buchan se vůbec nezajímá o to, jestli je sledován. Byl k smrti unavený - Rybářka lo poznala z chůze a ze způsobu, jakým držel hlavu strnule zpříma - Ale nikdo ho cestou neobtěžoval, i Buchanovu pověst všichni znali. Buchan s Rybářkou za zády procházel Ulicí bohů kolem hloučků věřících a kněží. Zdálo se, že nedávné nepokoje nijak neovlivnily zdejší život. Obchod je obchod. Občas někdo zakřičel na Buchana pozdrav, někteří zjevně neupřímný, jiní zase přátelsky míněný. Buchan na všechny bez rozdílu odpovídal nepřítomným přikývnutím a pokynutím rukou. Několik lidí také chtělo oslovit Rybářku, ta na ně ale preventivně vrhala takové pohledy, že svůj úmysl raději změnili. Po chvíli bylo naprosto zřejmé, že Buchan míří do výstavní části Ulice bohů. Svatyně a chrámy se stávaly bohatšími a zdobnějšími. Po ulici se také procházeli věřící z vyšších vrstev, kteří se zdáli být pobouřeni skutečností, že Rybářka kráčí stejnými místy jako oni. Rybářka je pro to nijak nediskriminovala. Konečně se Buchan zastavil před jednou z méně okázalých budov. Měla tři podlaží a byla zdobena rokokovými plastikami a tepaným železem. Budova měla zvláštní anonymní atmosféru, jako by byla určena pro lidi, kteří nezůstávají, ale jen procházejí. Byl to přesně ten typ přechodného sídla, který je oblíbený mezi lidmi na cestě nahoru nebo dolů. Jeho majitelé se nezajímali o to, kdo to je, ale výhradně, zda platí.
Buchan vylovil z kapsy klíč a odemkl přední dveře. Vstoupil dovnitř a hned za sebou zase zavřel. Rybářka se zachmuřila. Co Buchan pohledával na takovém místě? Na chvíli zaváhala, nejistá, co má dělat dál. Tím, kdo sledoval lidi, byl obvykle Jestřáb. Nemohla prostě vpadnout dovnitř a začít se vyptávat na Buchana. Neměl se dozvědět, že ho sleduje. Zamračila se. Na druhé straně se přece nemohla jenom tak potloukat kolem. Lidé by si jí brzy všimli. Šla podél stěny domu v naději, že do boční uličky bude ústit nějaký zadní vchod. Možná by se tam-tudy dalo proklouznout dovnitř a zjistit něco od personálu. Rybářka vždycky dávala přednost přímým postupům.
Spěchala boční uličkou a držela se stínů. Pak zahnula za roh a s úlevou si oddechla, když zjistila, že se dostala k zadní části budovy. Budova z té strany nevypadala ani zdaleka tak dobře jako zepředu. Měla skvrnitou omítku a zanedbaný dvorek. Podle zápachu bylo možné soudit, že dobře nefunguje ani kanalizace pod domem. Našla zadní dvířka, strohá a přísně účelová - jasný vstup pro sluhy a dodavatele. Rybářka k nim vykročila, ale najednou ztuhla na místě, když se dveře otevřely. Skočila za hromadu nastavěných beden, přikrčila se a se zájmem pozorovala, jak shrbená a nenápadná postava dveře zase zavřela. Byl to muž a měl na sobě roztrhaný a zchátralý plášť s kapuci, kterou měl shrnutou přes obličej. Z úkrytu za bednami však Rybářka jeho tvář viděla jasně - byl to Buchan. Rukou si kapuci stáhl ještě více přes hlavu a rychle se rozhlédl. Pak zamířil boční cestou zpátky do Ulice bohů.
Rybářka se zazubila. Chvíli zůstala v úkrytu, aby mu dala nějaký náskok. Kam mohl jít, že si nemohl dovolit být poznán? Buchan byl znám a také vítán prakticky všude mimo Aristokracii. Opustila svůj úkryt za bednami, tiše proběhla uličkou a na Ulici bohů ještě zahlédla Buchana mizícího v dáli. Byl si tak jistý svým převlekem, že se ani neobtěžoval ohlédnout. Rybářka mu však i tak pro všechny případy nechala dostatečný náskok. Začínala přicházet sledování lidí na chuť.
Buchan ji vedl výstavní oblastí, kde se honosné budovy navzájem předstihovaly v nádheře a bohatství. Procházel kolem nich, aniž by věnoval pozornost jejich kráse, dokud nedorazil k největší a nejhonosnější budově ze všech. Byla široká jako tři běžné svatyně a měla neuvěřitelná čtyři patra. Rybářka ani nechtěla pomyslet na to, kolik peněz musí její vlastníci platit za kouzla chránící budovu před jarními vichřicemi. Masivní arkýřová okna vyčnívala do ulice a průčelí zdobila hojnost zlatých a stříbrných spirálových ozdob a také složitě vytesaných výjevů, které musely zaměstnat celé generace kameníků. Jediné dveře měla budova umístěny přesně uprostřed. Byly vyrobeny z leštěného dubového dřeva a vybavené mohutným mosazným klepadlem. Nade dveřmi byl do kamene vyryt ozdobný symbol, známý a hanobený po celých Dolních královstvích. Buchan dvakrát zaklepal a počkal. I přes vzdálenost, která je dělila, mohla Rybářka vycítit jeho netrpělivost. Dveře se otevřely a Buchan rychle zmizel uvnitř. Když se za ním dveře zase zavřely, Rybářka se zamyšleně kousla do rtu. Vlastně byla téměř zklamaná. Od muže, jakým byl Charles Buchan, člověk jaksi nečekal, že se bude tajně plížit k neblaze proslulému domu Sester radosti.
Rybářka Sestry neschvalovala. Byly nebezpečné, jako růže s otrávenými trny. Za dobu své služby v Městské hlídce už viděla řadu mužů, kteří uvázli v jejich sítích, aby byli posléze zrazeni vlastní slabostí. Ztráceli sílu a důstojnost, postupně se vzdávali všeho pro svou posedlost. Opouštěli práci i rodiny a prodali všechno, co měli, aby mohli dávat Sestrám dary. Chvíle, kdy je Sestry zcela vysály a začaly je považovat za bezcenné, pro ně musela být téměř úlevnou.
Rybářka si založila ruce na prsou a opřela se o zeď chrámu, zamyšleným pohledem sledovala dům Sester radosti. Co

tam Buchan sakra dělal? Vůbec to nešlo dohromady s jeho pověstí velkého milovníka. Jistě, ona dobře věděla, že lidé nemusejí být tím, zač je ostatní mají. Ale... co když tu šlo o něco jiného? O něco... hlubšího. Rybářka se narovnala a ruce opět volně svěsila podél těla. Ať už byl Buchan namočený v čemkoli, chtěla o tom vědět. V tomhle případu bylo příliš mnoho otazníků. Zkontrolovala, jestli se její meč dá lehce vytáhnout z pochvy, přešla k dubovým dveřím a silně na ně zabušila. Po určitý čas se nedělo vůbec nic. Kolemjdoucí se na Rybářku dívali všelijak. Ona se mračila na všechny bez rozdílu.
Když se dveře konečně pootevřely na několik palců, Rybářka do nich prudce strčila ramenem a otevřela si je dokořán. Pak vešla dovnitř kolem vyděšené Sestry, kterou náraz dveří odmrštil stranou, a rozhlédla se. Vstupní hala byla elegantně zařízená vkusně vybraným nábytkem a vysokým kobercem. Ze stropu visel zdobený křišťálový lustr a vzduch voněl růžemi. Bylo to svým nenásilným způsobem skutečně impozantní. Rybářka už byla na mnoha šlechtických sídlech, která byla zařízená daleko hůř. Tento dojem u ní přetrval, dokud neuviděla obscénní malby na stěnách. Rybářka ještě nikdy nic podobného neviděla. Obličej jí zrudl ruměncem studu a rychle odvrátila pohled. Sestra se mezitím vzpamatovala a využila příležitosti, aby se Rybářce poklonila. Byla velice krásná, svěží a zdravá - její tvář nebylo zapotřebí zkrášlovat líčidly. Měla rusé vlnité vlasy a obličej tvarovaný do srdce. Její dlouhé, splývavé šaty byly čistě bílé a přiléhaly k její postavě právě na těch správných místech. Nemohlo jí být víc než devatenáct nebo dvacet let. Rybářka se vedle ní cítila velice opotřebovaná a stará, což jí na náladě rozhodně nepřidalo.
Sestra se uklonila znovu, přičemž předvedla svůj hluboký dekolt, a mile se na Rybářku usmála. „Vítejte do domu potěšení a spokojenosti, kapitáne. Jak vám můžeme pomoci?“
„Hledám Buchana,“ prohlásila Rybářka. „Kde je?“
Sestra s úsměvem zavrtěla hlavou. „Svým hostům zaručujeme úplnou anonymitu, kapitáne. V tomto domě mohou používat jména, jaká se jim zlíbí. Neptáme se a nevyžadujeme odpovědi. Nabízíme pohodlí, bezpečí a soukromí všem příchozím. Ať už máte s mužem, na nějž se ptáte, cokoli, bude to muset počkat, dokud neopustí tyto zdi.“
Rybářka se zamračila. Poznala naučenou řeč, když ji slyšela. „Dobře, zkusíme to po zlém.“ Vymrštila ruku, uchopila Sestru za šaty a přitáhla si ji tak, že jejich obličeje byly pouhých několik palců od sebe. „Jsem kapitán Rybářka z Městské hlídky. Jsem tu v oficiální záležitosti a potřebuji mluvit s Charlesem Buchanem. A jestli se mi ty nebo kdokoli jiný bude plést do cesty, omlátím mu hlavu o nejbližší zeď. Rozuměla jsi?“
Sestra nehnula ani brvou. Rybářčinu pohledu čelila ! klidně, a když konečně promluvila, zněl její hlas mírně, vyrovnaně a nebojácně. „Zabijte mě, jestli chcete. Mé Sestry mě pomstí. Tajemství tohoto domu mi nepatří, nemám právo je prozradit. Raději zemřu, než bych mluvila. Žádná ze Sester vám nepomůže, kapitáne. Nezradíme ty, kdo nám věří.“
Rybářka zaklela a nechala Sestru být. Cítila se zahanbená, jako by ji přistihli při týrání dítěte. Ani v nejmenším nepochybovala, že to, co jí Sestra říkala, bylo myšleno vážně. Její hlas a obličej nesl známky nezpochybnitelné jistoty fanatiků. Pravděpodobně výsledek vymývání mozků. Nebo hrozba. Nebo obojí. Odstoupila od Sestry a rozhlédla se. Když jsi na pochybách, jednej přímo.
„Buchane!“ zařvala ze všech sil. „Charlesi Buchane! Vím, že jsi tu. Pojď dolů a promluv si se mnou, nebo vyjdu na ulici a každému povím, že jsi tady. Jak asi skončí tvá pověst Strážce bohů, když se lidé dozvědí, že jsi milencem Sester? Charlesi Buchane! Chci s tebou mluvit!“
Zavládlo ticho a po chvíli vyšla z ukrytých dveří druhá Sestra. Byla oblečená do stejných bílých šatů a byla stejně půvabná tou chladnou, aristokratickou krásou, jako první dívka, ale byla Rybářce bližší svým věkem. Ačkoli se usmívala a klaněla, její oči byly chladné a tvrdé. „Není důvod k výhrůžkám, kapitáne. Osoba, kterou hledáte, souhlasila, že vás přijme, a to i přesto, že byla ujištěna, že tak nemusí učinit. A kapitáne: i kdyby nesouhlasila, v tomto domě už byste toho více zkusit nemohla. Svoje soukromí si chráníme magií. Velmi nepříjemnou. Nyní prosím pojďte se mnou.“
Rybářka se na Sestru zamračila tak hrozivě, jak uměla, jen aby ji ujistila, kdo že to tu vlastně velí, pak se nechala vést schody a chodbami k jednoduchým dveřím ve druhém patře. Sestra se znovu hluboce uklonila a zanechala ji tam.
Rybářka jednou zaklepala na dveře a vešla, aniž by čekala na odpověď. Místnost byla přepychová, ale ne nevkusná. Nábytek se vyznačoval zdrženlivou elegancí starých časů. Rybářka se v prchavém okamžiku zasnila nad tím, jak starý musel být řád Sester, hned se ale vrátila zpátky na zem a soustředila svou pozornost na Charlese Buchana. Ten zaujímal odměřený postoj vedle židle, na níž seděla překrásná mladá žena, bledá a štíhlá blondýnka, které nemohlo být ještě ani dvacet let. To je všechno? Pomyslela si Rybářka. To je celé tajemství? Že se zamiloval do dívky, která by mohla být jeho dcerou? Ale přece. Na celé scéně něco nesedělo. Obrátila se, aby zavřela dveře a tak získala několik okamžiků k přemýšlení. Buchanův postoj: to tady nesedělo. Jakmile se zase otočila, pochopila, v čem to je. Buchan nevypadal zahanbeně nebo pobouřeně, ba ani nevypadal, že je dívkou posedlý. Vypadal, jako by ji bránil, jako by jediné, na čem záleží, bylo chránit dívku před Rybářkou. Pokud se pokoušel něco skrýt, dělal to výtečně. Jejich pohledy se setkaly a ten Buchanův byl naprosto pevný.
„Kapitáne Rybářko. Měl jsem vědět, že jestli nás někdo najde, budete to vy.“
Rybářka pokrčila rameny. „Nemám ráda tajemství. Když přede mnou lidé něco skrývají, beru si to osobně. Zvlášť, když se to týká případu, na kterém bych s dotyčným měla spolupracovat.“
„Mezi vraždami bohů a tímto neexistuje žádná spojitost. Máte mé slovo. Annetto, rád bych ti představil kapitána Rybářku, moji spolupracovnici ze Stráže bohů. Kapitáne, toto je Annetta. Moje dcera.“
Annetta se usmála na Rybářku, která tam jen stála, ochromená úžasem.
„Proč se neposadíte?“ navrhl Buchan. „Myslím, že tohle si žádá vysvětlení.“
„Ano,“ potvrdila Rybářka. „Myslím, že ano.“
Buchan si přisunul jednu židli vedle té, na níž seděla Annetta, a Rybářka se posadila naproti nim. Buchan se nadechl a spustil.
„Annettina matka byla mladá dáma ze znepřátelené rodiny. Hlavy obou rodin spolu nemluvily a došlo mezi nimi i k

několika soubojům. Nebylo to nic neobvyklého, ale situace byla krajně vyhrocená, takže jsme si nemohli přát horší okolnosti pro to, abychom se do sebe zamilovali.
Byli jsme mladí a pošetilí a na ničem nám nezáleželo, jen na tom druhém. Chtěli jsme uprchnout a tajně se vzít. Dokonce jsme naivně doufali, že naše svatba rodiny usmíří.
Jenomže ona otěhotněla. Její rodina na to přišla, a když nechtěla prozradit jméno otce, byla vyhnána z města k příbuzným na venkov, kde měla zůstat do doby, než bude po všem. Při porodu Annetty zemřela a rodina se postarala, aby si všichni mysleli, že dítě zemřelo také. Nechtěli se starat o parchanta, a tak ji odložili do městského sirotčince.
Když jsem se dozvěděl, že je má láska mrtvá, začal jsem bláznit. Pro zábavu nebo vzrušeni jsem byl ochoten udělat vše - jen abych zabil čas. Nepřetržitě jsem prohánělženy a snažil jsem se najít takovou, která by zaplnila prázdné místo v mém srdci. Nakonec se mi to vymklo z rukou a skončil jsem u Stráže. Byla to zajímavá práce a čas mi při ní příjemně ubíhal. Pak jsem jednou zavítal služebně sem a našel jsem Annettu. Vypadala stejně jako její matka. Informoval jsem se na ni a zjistil jsem, kdo doopravdy je. Dlouho jsem uvažoval, co dál, nakonec jsem se ale vrátil sem a představil jsem se jí.
Je mi velice drahá. Přes všechny moje aféry je Annetta mé jediné dítě. Povídáme si spolu celé hodiny.
Zprávy o mých návštěvách v tomto domě se však nějakým způsobem dostaly ven, přinejmenším mezi Aristokracii. Jim jsem nemohl vysvětlovat, proč sem chodím. Možná přijde den, kdy se Annetta rozhodne opustit tento dům a odejít do vysoké společnosti, kde je její místo. Do té doby o ní Aristokracie nesmí vědět. V některých věcech jsou skutečně staromódní. Nechal jsem je tedy, ať si o mých návštěvách u Sester myslí, co chtějí. Přátelé i má rodina mne zavrhli a Aristokracie se ke mně obrátila
Zabij ečbohů zády. Ale tajemství Annetty bylo v bezpečí. Zbytek znáte.“
Rybářka pomalu potřásla hlavou. „To je tak bláznivé, že to musí být pravda.“
„Ponecháte si to pro sebe?“ zeptal se Buchan. „Alespoň kvůli ní, když ne kvůli mně.“
„Jistě,“ přisvědčila Rybářka. „Proč ne? Jestřáb se to sice dozví, ale nevidím důvod, proč by to měl vědět ještě někdo jiný.“ Podívala se na Annettu. „Jsi tu šťastná, děvče? Opravdu šťastná? Kdyby tě tu drželi, můžu se o to postarat. Nikdo není tak hloupý, aby se pokoušel rozhněvat si mne a Jestřába. Jestli chceš odejít, stačí slovo. Vyprovodím tě odsud třeba hned.“
Annetta se usmála a zavrtěla hlavou. „Děkuji kapitáne, ale jsem tu šťastná. Jak stále opakuji svému otci, nepodstoupila jsem žádné vymývání mozků, ani tu nejsem vázána kouzlem. Kdybych chtěla odejít, mohu jít kdykoli - nic mě tu nedrží. Být Sestrou je poslání. Já v ně věřím. Kolik dalších náboženství se cele věnuje tomu, aby lidé byli prostě šťastní? Možná, že to někdy budu cítit jinak, ale ani pak nemám v úmyslu vrátit se do vyšší společnosti. Podle toho, co jsem slyšela, bych s Aristokracií asi příliš dobře nevycházela. Mimoto mám svého otce a ten má zase mě. Nikdy mi neřekli, kdo je můj otec. Nikdy jsem ani nesnila, že by to mohl být legendární Charles Buchan.“
Buchan se na židli nepohodlně zavrtěl. „Neměla bys těm povídačkám přikládat takový význam, Annetto.“
„Proč? Nejsou pravdivé?“
„Ale ano. Alespoň většina z nich. Ale teď, když jsem tě našel, jsem se změnil k lepšímu.“
Annetta pozvedla obočí. „Změnil ses? Ty?“
Buchan se zašklebil. „Řekněme, částečně.“
Otec s dcerou se tiše zasmáli. Rybářka vstala, najednou cítila, že je v místnosti poněkud přebytečná. Rychle se s nimi rozloučila. Oba se na ni usmáli a zamávali jí. Rybářka se na oplátku usmála také a zanechala je jednoho druhému.

Hospoda U Chcíplého psa byla ošuntělá malá budova v Severním okrsku, nepříliš vzdálená od Ulice bohů. Vzduch uvnitř byl hustý kouřem, piliny na zemi už nebyly měněné celé týdny a jediný důvod, proč hostinský nekřtil pití vodou byl ten, že by ho stálí hosté lynčovali okamžitě, jakmile by na to přišli. Jestřáb s Rybářkou si zvykli scházet se v hospodě U Chcíplého psa už dávno. Bylo to místo, kde se každý staral jen o sebe a od druhých očekával, že se budou chovat stejně. A naopak. Jestřáb s Rybářkou zákazníky v hospodě příliš nerušili - obvykle jen ztišili hovor a při řeči si nenápadně hlídali nejbližší východ. Jestřáb a Rybářka měli hospodu rádi, poněvadž byla tichá, praktická a nikdo je v ní neobtěžoval. V Severním okrsku takových míst nebylo věru mnoho.
Jestřáb zíral znechuceně do svého piva a choulil se na židli. „K čertu. Pořád se nemůžeme hnout z místa, Isobel. Ať se dáme kterýmkoli směrem, skončíme zase v kruhu.“
Rybářka si pořádně přihnula ze svého džbánku a zavrtěla hlavou. „Nevzdávej to. Jsme blízko, cítím to. Podívej. Už víme, jak vraždy proběhly. Někdo použil vymítací kámen. Takže okruh podezřelých není nijak velký, musel to být někdo ze Stráže bohů. Všiml sis, že když jsme mluvili o Věštbově smrti a absenci magie v jeho domě, nikdo nezmínil možnost, že by jako vražednou zbraň mohl vrah použít vymítací kámen? To je důležité.
Všechno, co musíme udělat, je zúžit výběr ze třech na jednoho.“
„Jenomže to není tak jednoduché, Isobel, a ty to víš. Za prvé - rada čarodějů na každého z nich přece uvrhla to kouzlo - pamatuješ? Nemůžou kámen zneužít. Kdyby bylo kouzlo porušeno, rada by se to hned dozvěděla. , A pak - stále nemáme motiv. Jaký prospěch mohl někdo z nich mít z vraždění bohů?“
Chvíli jen tiše seděli a upíjeli pivo.
„Proberme si to všechno ještě jednou, pěkně popořádku,“ navrhl konečně Jestřáb. „Jediné, co mají všichni společné, je tajemství. Buchan má dceru mezi Sestrami radosti. Hrob porušil příkaz a uctívá Le Bel Inconnu. A Jeřabina umírá na rakovinu a nechce, aby to ostatní věděli. Tajemství je někdy dobrým motivem. Lidé udělají i zoufalé věci, aby svá tajemství udrželi.
Takže předpokládejme, že se mrtví bohové dozvěděli i o Buchanově dceři. Kněží se přece spolu stýkají, i když se o nich říká, že jsou nepřátelé. Pracují ve stejném oboru. Ta informace se mohla začít šířit. Co když se tu informaci i mrtví

bohové pokusili použít k Buchanově vydírání? Pro boha je velice praktické mít na své straně Strážce.“
„Hezký nápad,“ opáčila Rybářka, „jenomže já si nemyslím, že náš vrah je Buchan. Aby mohl nepozorovaně projít kolem věřících, musel vrah vládnout magií a to není Buchanův případ. Když šel za svou dcerou, použil obyčejné přestrojení. A mimoto, kdyby magii ovládal, použil by ji přece na tu věc z Pekelného klubu, ne?“
„Nikoliv nutně,“ namítl Jestřáb. „Možná se nás pokouší svést ze správné stopy tím, že před námi magii úmyslně nepoužívá. Možná tuší, že ho podezíráme.“
Rybářka si odfrkla. „Za prvé, kdyby věděl, že po něm jdeme, nezavedl by mě dnes k Sestrám a neodhalil by mi svoje tajemství. A za druhé, popravdě řečeno, nemyslím si, že by byl Buchan tak chytrý. Proslavil se mnoha vlastnostmi, ale inteligence mezi nimi zmiňována není. Měli bychom se spíše soustředit na Hroba. Ten má motiv, který dává smysl. Kdyby rada přišla na jeho boha, vyhodila by ho ze Stráže. Hrob věnoval Stráži spoustu úsilí a času aby z ní udělal to, čím je. Co ohrožovalo jeho, mohl snadno považovat za hrozbu celé Stráži. Takže jestli na jeho pochůzky přišla i jiná Bytost a začala vyhrožovat, že to bude hlásit... Ne, počkej, právě mě napadlo ještě něco. Co kdyby mrtví bohové byli jistou formou oběti? Které by Hrobovu bohu dodávali sílu a moc?“
„Možné to je,“ přisvědčil Jestřáb, když se nad tím zamyslel. „Přinejmenším měl možnost dostat se dovnitř i ven, aniž by byl spatřen.“
„A jak jistě nás vedl, když nám ukazoval místa vražd.“
„Ne. Pro to ho nemůžeme podezírat. Od Laceyho víme, že Stráž byla u všech mrtvých bohů na návštěvě.“
„Dobrá,“ vzdala to Rybářka. „Zapomeň na to. Ale zbytek sedí.“
„Stále ovšem nevíme, jak mohl obejít kouzlo donucení tak, aby o tom nevěděla rada čarodějů. To by mělo být nemožné.“
Rybářka neochotně přikývla. „Dobrá. Nechme na chvíli Hroba stranou a podívejme se na Jeřabinu. Ovládá magii natolik, aby mohla projít kolem stráží, a bohy taky nijak nemiluje.“
„Jistě,“ přikývl Jestřáb. „Ale kde je motiv?“
„Msta,“ prohlásila Rybářka. „Umírá a chce před svou smrtí zabít tolik bohů, kolik stihne.“
„To je trošku přitažené za vlasy, nemyslíš?“
Rybářka pokrčila rameny. Dál popíjeli pivo a vrásky na jejich čelech se stále více prohlubovaly, jak se usilovně pokoušeli přijít problému na kloub. Lidé kolem nich si povšimli nebezpečných výrazů a rychle dopili a trousili se ven.
„Já nevím,“ prohlásil Jestřáb. „Ať už měl vrah jakýkoliv motiv, pořád se mi vybavuje to kouzlo. Buď někdo z nich našel způsob, jak kouzlo obejít - a to by nemělo být možné - nebo je vrah prostě někdo úplně jiný. Možná je to čaroděj Věštba, který používá jako zbraň Temné muže. Vzpomínáš, dva bohové byli roztrhaní, jako by vrah měl obrovskou sílu.“
„Na tom možná něco je,“ řekla Rybářka pomalu. „Ale všiml sis někdy, že na nás Temní muži útočí jedině tehdy, když jsme se Stráží?“
Chvíli se dívali jeden na druhého. „Chceš snad naznačit, že někdo ve Stráži bohů je tím, kdo řídí Temné muže?“ zeptal se Jestřáb nakonec.
„Proč ne? Přece to sedí!“ Rybářka se vzrušeně naklonila přes stůl. „Takhle by mohl kdokoli ze Stráže použít vymítací kámen! Donucovacímu kouzlu podléhají pouze určité osoby. Když je dotyčná osoba v jiném těle - třeba v homunkulově - stává se někým jiným a kouzlo na ni nepůsobí. Může tak vymítací kámen používat bez jakýchkoli omezení!“
„Máš pravdu,“ přisvědčil Jestřáb. „Sedí to. Myslím, že se to konečně začíná rozmotávat. Buchana jako vraha můžeme vyloučit rovnou. Byl při tom, když na nás Temný muž zaútočil v Pekelném klubu. A nemá ani schopnosti, které jsou nutné k přenosu duše do jiného těla. Vidíš, čím dál víc to dává smysl. Předpokládejme, že vrahem je stejná osoba, která najala Věštbu. Proto také Věštba nepoznával své známé v Ulici bohů - dvojníka v té chvíli používal někdo jiný! Ve Věštbově těle pak dotyčná osoba mohla klást otázky, které by vzbudily podezření, kdyby je pokládala ve svém pravém těle člena Stráže. Takže osoba, která si Věštbu najala, nenajímala jen Věštbu jako osobu, ale i jeho tělo! Řeknu ti, to je mazané.“
„Ještě se moc neraduj,“ suše ho přerušila Rybářka. „Pořád nemáme motiv. Zkusme to z jiného pohledu. Co hledal Věštba nebo osoba v jeho těle ukrytá v Ulici bohů?“
„Způsob, jak se dostat bohům na kobylku?“
„Ne, to už musel jako člen Stráže vědět.“ Rybářka se zamračila a prstem si něco bezmyšlenkovitě čmárala v rozlitém pivu na stole. „Věštba, nebo kdo byl v jeho těle, zjišťoval informace o bozích samotných. O jejich původu, moci, podstatě. A byly to právě odpovědi na tyto otázky, které Bytosti odsoudily k smrti.“
„Ale co bylo na těch otázkách tak důležitého?“ zeptal se Jestřáb. „Takové otázky klade každý turista, který zabloudí do Ulice bohů.“
„A spokojí se s odpovědí pro turisty. Ale čaroděj a člen Stráže bohů chtěl odpovědi, které něco znamenaly...“ Rybářka se najednou prudce narovnala. „Jestřábe, myslím, že to mám! Pamatuješ si na toho ubodaného boha? Na Mimomuže? Ta jeho kněžka, sestra Anna, byla po jeho smrti zahořklá, protože svůj život zasvětila někomu, kdo nebyl skutečný bůh. O poslední vraždě ještě nic nevím, ale oba zbývající bohové zemřeli tak, že vymítací kámen jejich tělům odejmul magii. Ponurý pán se rozpadl a Lovec Carmadine zemřel stářím. Po tomhle se pídil Věštba a jeho zaměstnavatel: po důkazech, že Bytost vůbec není bohem, ale jen nadpřirozeným tvorem s magickými silami nebo něco podobného.“
„Ne tak docela,“ namítl Jestřáb. „Obrať to naruby. Třeba nehledali Bytosti mezi bohy. Snažili se najít jediného pravého boha mezi Bytostmi a zabít ty, kteří jejich zkouškou neprošli.“
„Ale proč by Hrob nebo Jeřabina tak nutně potřebovali najít pravého boha?“ Rybářka najednou vytřeštila oči. „Protože jeden z nich potřebuje zázrak, aby se uzdravil! Je to Jeřabina - musí to být ona! Všechno to do sebe zapadá! Vraždy

začaly poté, co vstoupila do Stráže. Věštbu vyhledala, když na rakovinu přestaly zabírat její lektvary, a doufala, že jí pomůže. Koneckonců, byl to alchymista stejně jako čaroděj. Lék pro ni sice neměl, ale zato měl Temné muže. A právě ty potřebovala, aby mohla začít prověřovat Bytosti. Tehdy už musela být hodně zoufalá. Nemohla v Ulici bohů otevřeně pátrat, proto tím pověřila Věštbu a někdy to dělala sama, v těle jeho homunkula. Pokaždé, když si myslela, že našla toho pravého boha, šla za ním a poprosila jej o zázračné uzdravení. Když jí nechtěl nebo nemohl pomoci, použila vymítaci kámen a sílu Temného muže, aby je zničila. Asi pomsta za to, že mrhali jejím drahocenným časem."
„Není divu, že poslední dobou tráví tolik času v posteli," dodal Jestřáb. „Její mysl se toulá venku a útočí na nás v Temném muži. Proč ale zabila Věštbu?"
Rybářka pokrčila rameny. „Možná se dozvěděl pravdu o vraždách bohů a chtěl to ohlásit. To nemohla dopustit. Zabila ho stejně, jako zabíjela Bytosti. Musela být strašně vyděšená, když zjistila, že ke Stráži bohů přidělili zrovna ty členy Městské hlídky, kteří vyšetřovali Věštbovu smrt. To je důvod, proč se nás pokoušela zbavit. A taky důvod, proč na nás posílala všechny ty Temné muže. Měli jsme odpověď přímo před nosem a nevěděli jsme to... Ale proč nám pak prozradila, že má rakovinu?"
„Myslím, že se pokoušela získat naše sympatie," řekl Jestřáb. „Doufala, že ji pak nebudeme podezřívat. Téměř jí to vyšlo. Od umírající ženy rozhodně nečekáš, že to bude vrah. Měli bychom se vrátit ke Stráži a zatknout ji"
„Nač ten spěch? Není ve stavu, aby nám někam utekla."
„Myslíš? A co ji zastaví, aby neopustila své umírající tělo a nežila dál ve zdravém těle Temného muže?"
„Žena v mužském těle?" Rybářka nakrčila nos. „To je bizarní."
„Nezavrhuj to, dokud to nevyzkoušíš. Teď pojďme. Nic bych nedal za to, že Jeřabina má ještě v rukávu nějakou tu kartu. A my už si dalšího mrtvého boha nemůžeme dovolit."
NÁVRAT TEMNÉHO MUŽE
U
lice bohů byla nezvykle tichá. Nepokoje vyčistily vzduch jako letní bouře a většina lidí si ve skrytu lízala rány a čekala, co se bude dít dál. Ulicí chodili čarodějové a členové Městské hlídky a s podporou ozbrojených oddílů Bratrstva oceli udržovali klid. Ale nikdo nemohl zabránit tomu, aby se v temných zákoutích a tmavých průchodech šeptem nekuly nové plány a spiknutí. Válka bohů byla stále na spadnutí a čekala na jedinou smrtící jiskru. Předtucha zlých událostí ležela ve vzduchu jako pach prolité krve, stejnou měrou obávaná i toužebně očekávaná. Lidé i bozi přemýšleli o svém postavení a o tom, jestli by se dalo zlepšit, nebo zhoršit. Ulice bohů prošla změnou, a ať už se stalo cokoliv, věci už nikdy nebudout stejné jako dřív. Čtyři Bytosti se ukázaly být smrtelnými a žádný ze zbylých bohů se nemohl cítit v bezpečí.
Jestřáb s Rybářkou unaveně kráčeli zpátky do hlavního stanu Stráže bohů nejkratší cestou, jakou znali. Jestřáb po celou dobu zíval a byl příliš unavený i na to, aby si rukou zakryl ústa. Vzhledem k prapodivnému toku času v Ulici bohů už dávno vzdal odhadování, která část dne vlastně je. Bylo však jisté, že v posteli už nebyl velice dlouho. Nohy měl jako z olova a bolely ho při každém kroku. Bolest v zádech ho ubíjela. Stárneš, Jestřábe. Hořce se usmál. Když byl unavený, vždycky byl ve skleslé náladě. Čím dřív s Rybářkou skončí na tomhle případu, tím lépe. Čím více je člověk unavený, tím je pravděpodobnější, že udělá chybu. A udělat chybu v takovémhle případu mohlo člověka zabít.
Těch několik lidí zbylých na ulici se Jestřábovi a Rybářce klidilo z cesty hned, jak je spatřilo. Pověst o jejich vítězství nad vzbouřenou Bytostí se rychle rozletěla na všechny strany a kněží i věřící se snažili chovat co nejlépe, dokud byli oba důstojníci na dohled. I pouliční kazatelé znatelně tlumili svůj hlas, když kolem nich dvojice procházela.
Konečně se před nimi objevil hlavní stan Stráže bohů a Jestřáb si dopřál trochu odpočinku. Malá nenápadná budova svítící do noci starodávnou lucernou nad vchodem vyhlížela docela útulně. Už byli skoro tam, skoro na konci. Teď už jen zbývalo postavit Jeřabinu před známá fakta a počkat, až se zhroutí. Nakonec se vždycky zhroutí, když je zdrtíte důkazy. Někteří zločinci začínali svých činů litovat, už když je eskortovali do žaláře, jako by byli unikáním stejně unavení jako hlídka pátráním. A Jeřabinu by nemělo být těžké zvládnout. Koneckonců, nebýt vymítacího kamene, byla by pouhá čarodějka nižšího stupně se specializací na lektvary. S kamenem ochrany v kapse by měli být v bezpečí. Tedy alespoň na tak dlouho, dokud nevypijí něco, co jim ona připraví. Náhle Jestřába něco napadlo a strnul na místě. Jeho mysl se horečnatě rozběhla. Rybářka se také zastavila a podívala se na něj.
„Jestřábe? Co se děje?"
„Právě mě něco napadlo. Předpokládali jsme, že Jeřabina přenesla svou mysl do Temného muže a jeho prostřednictvím pak používala vymitaci kámen proti Bytostem, že?"
„Ano."
„Ale jestli vymitaci kámen ruší veškerou magii v dosahu, měl by zničit i homunkula, ve kterém Jeřabina zrovna byla. Tak jsme přece dostali toho prvního, vzpomínáš? Použila jsi kámen ochrany a on zmizel jako pára nad hrncem. Takže kdyby Jeřabina vymitací kámen použila, Temný muž by zmizel a její mysl by se musela vrátit do jejího těla. Což znamená, že celá naše teorie je nesmysl!"
„Nepanikař," řekla Rybářka. „Takhle kámen nefunguje. Neničí všechnu magii v dosahu - to by zničil i sám sebe. Má v sobě nějaké pojistky, stejně jako náš kámen ochrany, takže nepůsobí na lidi, kteří jej zrovna používají. To přece dá zdravý rozum. Kdybys dával pozor na té ranní poradě, kde nám práci s kamenem vysvětlovali, věděl bys to."
„Promiň," řekl Jestřáb. „Víš, že v technických záležitostech nejsem zrovna nejlepší."
„A to jsi měl odvahu si stěžovat, že kámen ochrany nosím já a ne ty..."
„Dobře, už to nebudeme rozmazávat. Měl bych o kameni vědět ještě něco?"
„Ano..." řekla Rybářka pomalu. „Na rozdíl od vymítacího kamene mají kameny ochrany jen určité množství energie a poslední dobou jsme ten náš používali dost často. A ještě než se zeptáš, odpověď zní ne, není žádný způsob, jak zjistit, kolik jsme už vypotřebovali a kolik ještě zbývá. Tyhle jsou přece zkušební, víš?"

„Skvělé," řekl Jestřáb. „Prostě skvělé." Podívali se jeden na druhého. „Jestli se pokusíme zatknout Jeřabinu s nefunkčním kamenem, můžeme se dostat do skutečného maléru. Stačí, když přenese svou mysl do Temného muže a zmizí."
„Takže musíme doufat, že je v našem kameni ještě dost energie, aby ji zadržel," řekla Rybářka.
Jestřáb se na ni podíval. „Tenhle případ je čím dál lepší." Na chvíli se zamyslel: „Podívej. Co kdybychom přesvědčili jednoho z těch zbylých dvou, aby použil vymítací kámen? To by jí mohlo zabránit opustit svoje tělo."
Rybářka přikývla. „Dobře. Koho požádáme?"
„Buchana. Hrobovi věřit nemůžeme. Má Jeřabinu příliš rád."
Pokračovali v cestě, zamračení a ponoření v myšlenkách. Kolemjdoucí jim ponechávali více prostoru k průchodu, než bylo obvyklé. Když konečně dorazili na místo, Jestřáb silně zabušil na dveře pěstí. Nebylo to zrovna zdvořilé zaklepání, ale on také na zdvořilosti neměl náladu. Po chvíli ticha se dveře otevřely a v nich se objevil Buchan s taseným mečem. Když před sebou uviděl oba kapitány, usmál se a meč zase schoval.
„Už jsem přemýšlel, co se s vámi stalo. Oficiálně máme stále pohotovost, ale vypadá to, že se situace trochu uklidnila. Ulice je tichá a Městská hlídka s Bratrstvem oceli dohlížejí, aby taková zůstala i nadále."
„Tak na to si připiju," řekl Jestřáb. „Jsou tu všichni?"
„Jistě. Hrob a Jeřabina si povídají nahoře. Mám je zavolat?"
„Ještě ne," řekl Jestřáb. „Myslím, že nejdřív bychom si měli promluvit jen my tři. V hlavní místnosti. Bude to tak soukromější."
Buchan se podíval na něj a pak na Rybářku, jeho pohled byl chladný, ale klidný. Pak strnule přikývl a odvedl je do společné místnosti. Rybářka za sebou jako poslední zavřela dveře a posadila se tak, aby se o ně zády opírala, čímž si zajistila, že je nikdo nevyruší dřív, než skončí.
Mimoto nechtěla Buchanovi dát možnost k ústupu. To, co mu chtějí říct, se mu nebude líbit. Rybářka mu to nevyčítala. Není lehké zjistit, že někdo, s kým člověk pracuje a komu věří, se ukáže jako zrádce.
Buchan oba kapitány pozoroval klidně, jeho pohled byl pevný a neochvějný. „Jde o Annettu, že?"
„Ne," odpověděl Jestřáb. „Vaše tajemství je u nás v bezpečí. S naším vyšetřováním nijak nesouvisí. Musíme si spolu promluvit, Buchane. Víme, kdo zabíjí bohy."
„Víte to? Kdo je to?" Buchan dychtivě těkal pohledem z Jestřába na Rybářku a zase zpátky. „Potřebujete, abych vám pomohl se zatýkáním? O to jde?"
„Svým způsobem," řekla Rybářka. „Raději se připravte, Buchane. Pravda se vám nebude líbit."
Buchan se nejistě zamračil. „O co jde?"
„Je to Jeřabina," řekl Jestřáb. „Ona je vrahem bohů. To ona zabila všechny čtyři Bytosti stejně jako čaroděje Věštbu. Pravděpodobně proto, že jí překážel v jejích plánech."
Na okamžik byl Buchanův obličej prázdný a bezvýrazný. Pak zavrtěl hlavou v odmítavém gestu a nervózně se zasmál.
„Vy jste blázni. Oba jste museli zešílet. Ona to být nemůže! Je jednou z nás. Patří do Stráže bohů! Už dlouhá léta. Mimoto je nemocná - prostě to nemůže být ona."
„Je to ona," řekl Jestřáb. „Ale nevzdá se nám snadno. Mohly by nastat problémy. Mohli bychom potřebovat vaši pomoc."
„A máte důkaz? Přesvědčivé důkazy?"
„Něco máme," přisvědčil Jestřáb. „Mělo by to stačit. Pomůžete nám?"
„Ve skutečnosti mi nedáváte na výběr, že?" opáčil Buchan. „Když vám nepomůžu, povíte všem o mně a Annettě?"
„Ne," odpověděla Rybářka. „Takhle my nepracujeme.
Ať už se rozhodnete jakkoliv, vaše tajemství bude v bezpečí. Ale opravdu bychom potřebovali krýt záda."
„Měli jste pravdu," přiznal Buchan. „Nelíbí se mi to. Co po mně vlastně přesně chcete?"
„Za prvé," řekl Jestřáb, „potřebujeme, abyste zašel nahoru a řekl Jeřabině a Hroboví, že s nimi potřebujeme mluvit. Jestli se budou ptát, o čem, řeknete jim, že nevíte. Počkáte, dokud nebudou dole. Pak, zatímco my budeme hovořit, vy se zmocníte vymitacího kamene a aktivujete jej. S trochou štěstí postačí náš kámen ochrany, budu se ale cítit bezpečněji, když vás budeme mít v záloze."
„Ale nedojde k žádnému násilí," řekl Buchan. „Násilí nemohu vystát. Jeřabina udělala svého času pro Stráž hodně. Jednou mi dokonce zachránila život. Zasluhuje si něco lepšího než tohle."
„Zavinila si to sama," řekla Rybářka. „Kolik lidí myslíte, že zemřelo při dnešních nepokojích? Při nepokojích, které vlastně zavinila ona?"
„To stačí, Isobel," řekl Jestřáb. „On to ví."
Buchan se zvedl a došel ke dveřím. Otevřel je, vyšel na chodbu, pak se zastavil a ohlédl se po Jestřábovi a Rybářce.
„Ve vašem zájmu doufám, že máte pravdu. Jestli si nejste jistí a jenom hádáte... Zničím vás. Jeřabina patří k Stráži bohů. Svoje lidi si chráníme."
Dveře za sebou zavřel způsobem, který by se skoro dal označit jako bouchnutí. Jestřáb s Rybářkou se na sebe podívali a beze slova se přesunuli k příručnímu baru. Oba velice potřebovali sklenici něčeho ostrého. Nebo možná dvě.
„Víš, on to myslí vážně," řekla Rybářka.
„To si tedy piš," přisvědčil Jestřáb. „Ještě by se to mohlo vyvinout velice ošklivě, děvče. Dokud se nás Buchan nezeptal na důkazy, neuvědomil jsem si, na jak tenkém ledě jsme. Známe motiv a můžeme vysvětlit, jak to mohla udělat, ale jen těžko bychom to dokazovali před soudem."
„Na takové myšlenky už je trochu pozdě," povzdechla si Rybářka. „Zpátky už to vzít nemůžeme, teď si s ní o tom musíme promluvit. Ještě jedna mrtvá Bytost, a budeme tu mít peklo na zemi. Pravděpodobně doslova. Musíme se postavit Jeřabině s tím, co víme, a doufat, že se zhroutí a přizná."

„A když se nepřizná? Co když se nám vysměje do očí a řekne, že jsme se zbláznili?“
„Pak odpřisáhnu, že to celé byl tvůj nápad a že já s tím nemám nic společného.“
„To ti tedy děkuju,“ řekl Jestřáb. „Co bych si bez tebe počal?“
Jeřabína a Hrob stáli proti sobě v Jeřabinině ložnici. Jeřabina soptila vztekem a obličej jí nebezpečně zrudl, ale Hrob stál pevně na svém místě.
„Cože jsi to udělal, Hrobe?“
„Použil jsem na tebe vyšetřovací kouzlo,“ zopakoval Hrob. „Úplné vyšetření celého těla. Měl jsem o tebe starosti. A zdá se, že pro to mám všechny důvody. Jsi nemocná, Jeřabino, moc nemocná. A už nějakou dobu. Tvé tělo ničí rakovina. Divím se, že vůbec ještě můžeš dělat to, co děláš. Mohu jen předpokládat, že tvé lektvary jsou vynikající proti bolesti, když už nic jiného.“ Hlas se mu náhle zlomil. Podíval se na ni nešťastně, skoro prosebně. „Proč jsi mi to neřekla? Myslela sis, že mi nemůžeš věřit?“
„Neřekla jsem ti to, abych se vyhnula právě takovéhle scéně,“ řekla Jeřabina chladně. „Kolikrát ti to mám opakovat, Hrobe? Tohle není tvoje věc. Tebe se to netýká. Tvé city vůči mně jsou mi lhostejné a tvůj zájem je mi nepříjemný, ne-li obtížný. Chci, abys mě nechal na pokoji. Sakra, Hrobe, vypadni z mého života a nech mě být!“
„Nemohu. Ty umíráš, Jeřabino. Víš to přece sama. Jsi v takovém stavu, že už ti žádné kouzlo nepomůže. Léčitelé nedělají zázraky. Proč jsi mi to jen neřekla dřív? Mohl jsem ti pomoct...“
„Nestojím o tvou pomoc! Nepotřebuju ji!“
„Nech mě to říct aspoň Buchanovi. Práci Stráže bychom na nějaký čas zvládli sami. Odpočineš si... Dohlédneme na tebe.“
„To by se ti líbilo, že? Ty přímo miluješ, když o mě můžeš pečovat. Jenomže na takové nesmysly už nemám čas. Musím ještě zařídit spoustu věcí a mám na to tak málo času.“
Hrob na ni upřel prázdný pohled. „Věci? Jaké věci? Co může být důležitější než toto? Mluvíme o tvém životě, Jeřabino! Když budeš klidně odpočívat, budeš žít ještě celé měsíce. Pak budu moci něco podniknout, o něco se pokusit. Když nebudeš odpočívat, do několika týdnů zemřeš.“
Jeřabina od něj odvrátila zrak. „Několik týdnů,“ řekla tiše. „Neuvědomovala jsem si, že je to tak málo. Jsi si tím jistý?“
„Ano. Je mi to líto, Jeřabino. Moje vyšetření bylo velice důkladné a neponechalo žádné místo pro pochyby. Prosím. Nech mě, abych ti pomohl.“
„Ne.“ Jeřabina zvedla hlavu a podívala se mu do očí, dokonale vyrovnaná. „Vybrala jsem si svou cestu a půjdu po ní až do konce.“
„A co když ses mýlila?“
„Tak to bude můj omyl!“ Jeřabina se náhle usmála. „Věř mi, Hrobe. Ať se stane cokoli, má smrt je jistá.“
„Jeřabino, musíš se tomu postavit. Nemůžeš se k tomu prostě obrátit zády...“
„Sklapni! Zmiz odsud, Hrobe. Najdi si něco jiného a přestaň mě otravovat. Musím ještě hodně přemýšlet.“
Ozvalo se zaklepání na dveře, zdvořilé, ale rozhodné. Jeřabina prošla bez povšimnutí kolem Hroba a otevřela. Ve dveřích stál Buchan. „Co chceš?“
„Jestřáb s Rybářkou se vrátili. Čekají dole ve společné místnosti. Chtějí s námi hned mluvit. Zdá se, že vyřešili vraždy těch bohů.“
„Co zjistili?“ zeptala se Jeřabina.
„Žádné podrobnosti neznám. Vypadali ale velice rozrušeně.“
„Doufám, že je to tak důležité, jak říkáš,“ řekla Jeřabina a protáhla se kolem něj. „Mám i jiné věci na práci.“
Hrob a Buchan se vydali za ní, každý z nich se přitom věnoval vlastním myšlenkám.
Jeřabina vtrhla do společné místnosti a okamžitě klesla do svého oblíbeného křesla. Jestřáb a Rybářka stáli vedle sebe, tváře měli profesionálně bezvýrazné a jejich ruce spočívaly na opascích. Jeřabina si je oba dlouho bedlivě prohlížela.
„Buchan povídal něco o řešení. Co jste zjistili?“
„Pravdu,“ odpověděl Jestřáb. „Chvíli nám to trvalo, ale nakonec ji máme. Víme, kdo zabíjí bohy.“
Hrob vešel do místnosti právě včas, aby to slyšel, a jeho tvář se trochu rozjasnila. „To jsou dobré zprávy, kapitáne. Kdy můžeme očekávat zatčení?“
„Měl byste se posadit, pane Hrobe,“ řekla Rybářka. „Naše zprávy nejsou zase až tak dobré.“
Hrobův úsměv pohasl. Neučinil žádný pohyb, aby se posadil, a upřeně si je prohlížel. „Kdo to je? Já to nechápu.“
„Ale Jeřabina chápe,“ řekl Jestřáb. „Že ano, Jeřabino?“
Mystička opětovala jeho pohled bez mrknutí oka. „Nevím, o čem to mluvíte, kapitáne.“
„Dobře,“ řekl Jestřáb. „Tak to tedy uděláme tím nepříjemnějším způsobem. Jeřabino, zatýkám vás pro vraždu čtyř Bytostí a čaroděje Věštby. Půjdete s námi do správní budovy Městské hlídky, kde budou vykonány přípravy na soudní proces. Budete-li si přát učinit doznání, budou vám poskytnuty psací potřeby.“
Jestřáb bleskl pohledem po Hroboví. Čaroděj na něj tupě zíral. Jeřabina nereagovala vůbec nijak, až na lehký úsměv, který jí pohrával v koutcích úst.
„Musíte být opravdu zoufalí, když se snižujete k takovým obviněním naslepo,“ řekla klidně. „Jaký máte důkaz? Jaká máte svědectví? Mám právo vědět, z čeho jsem obviněna.“
„Na to bude čas později,“ řekla Rybářka.
„Budeme o tom mluvit hned!“ odsekla Jeřabina. „Jsem člen Stráže bohů a mám přátele na vysokých místech. Nedovolí, abyste všechnu vinu svalili na mě jen proto, že potřebujete někoho zatknout.“
„To je pravda,“ řekl Hrob rychle. „Myslím, že jste zašli příliš daleko. Museli jste se zbláznit, oba dva. Jak by to mohla být Jeřabina? Je velice nemocná a v době, kdy vraždy probíhaly, ležela prokazatelně v posteli! Chápu, pod jakým jste oba tlakem, ale ať se propadnu, jestli vám dovolím tu situaci vyřešit—“

„To stačilo!“ Jestřábův hlas ostře uťal proud slov rozvztekleného čaroděje. „To stačilo, pane Hrobe. Máme tu práci, kterou musíme udělat, a tímhle nikomu nepomůžete. Víme, jak byly vraždy spáchány i proč. Kdybyste nebyl zaslepen svými city k Jeřabině, byl byste na to jistě už dávno přišel sám. Jeřabino, je čas jít. Chcete si něco vzít s sebou? Nebo něco říct?“
„Myslím, že ne,“ řekla Jeřabina.
„Nikam ji neodvedete!“ zvolal Hrob. „Říkal jsem vám, že je nemocná. Není ve stavu, kdy by si mohla dovolit trčet v nějaké špinavé cele. Nedovolím to. Pokud je třeba ji zajistit, dokud se neprokáže její nevina, zůstane tady, v domácím vězení.“
„Bojím se, že to nemůžeme dovolit,“ řekla Rybářka. „Musíme se držet předpisů.“
„Stejně to nemá význam,“ oznámila Jeřabina. „Nikdo z vás nemá moc mě kdekoli zadržet.“
„Jeřabino, drahá, nech mě, abych to vyřídil,“ řekl Hrob rychle.
„Ty drž hubu, Hrobe!“
Hrob hleděl s otevřenými ústy, jak se pomalu zvedla a vyzývavě se na Jestřába a Rybářku usmála. Najednou se atmosféra v pokoji změnila a cítili to všichni. Aniž by vytáhla zbraň nebo pohnula jediným svalem, Jeřabina se najednou stala nebezpečnou.
„Váš kámen ochrany mě nezastaví, kapitáne. Ochrání vás a Jestřába od mé magie, ale není dost silný, aby mi zabránil odejít. Měla jsem vás oba zabít hned, jak jste se objevili. Ale udělala jsem chybu, že jsem se řídila tím, jak vypadáte, a ne vaší pověstí. Nepokládala jsem vás za dost chytré, abyste dokázali tenhle případ vyřešit. Když jsem si uvědomila, že pověsti o vás nelžou, bylo příliš pozdě. Nemohla jsem vás už jen tak zabít. Bylo by to příliš nápadné. Dokonce i Hrob si toho mohl všimnout. Zkusila jsem proti vám použít Temné muže, ale s vaší zkušeností v boji se nemůžu měřit.“
„Jeřabino, co to říkáš?“ Hrobův obličej byl šokem bledý a ochablý. Začal zmateně gestikulovat rukama a v jeho hlase se ozývalo zoufalství. „Nesmíte ji poslouchat, kapitáne Jestřábe. Není jí dobře, neví, co říká...“
„Ale vím,“ odsekla Jeřabina skoro vesele. „Já jsem vinna, Hrobe. Vinna ve smyslu obvinění, vinna jako samo peklo. Zabila jsem Věštbu i ty čtyři Bytosti, a než tady skončím, zabiju jich ještě mnohem víc. V Ulici bohů žádní bohové nejsou a já zabiju všechny ty, kteří předstírají opak. Potřebuju bohy. Potřebuju skutečné bohy a oni mě zklamali. A za to je chci vidět umírat a hnít.“ Znovu se na Rybářku a Jestřába usmála, ale nebyl to příjemný úsměv. „Chcete zatknout tohle tělo? Dobře, posloužte si. Stejně je skoro k ničemu. Tak jako tak bych ho brzy musela opustit, vy jste mi to rozhodování jen ulehčili.“
„Obávám se, že ne,“ řekl Jestřáb. „Napadlo mě, že by ses mohla chtít uchýlit do jednoho z Temných mužů, proto jsme si před chvílí promluvili s Buchanem. Má vymítací kámen, Jeřabino. Dokud nerozhodneme jinak, ve vaší blízkosti nebude fungovat žádná magie. Teď jste vězněm ve svém vlastním těle. A zůstanete jím až do soudu.“
„O čem to mluvíte?“ zeptal se Hrob. „S magií se nic neděje, to bych o tom věděl.“ Mávl levou rukou a lampa na stěně se rozsvítila. Jestřáb se podíval na hořící plamen lampy a srdce se mu na okamžik zastavilo.
Pak se podíval na Rybářku a ta mu jeho pohled oplatila. „To není možné,“ řekl. „Isobel, jdi a najdi Buchana. Ujisti se, že má vymítací kámen.“
„To nebude nutné,“ ozval se ode dveří pomalý, drsný hlas. Všichni až na Jeřabinu se tam podívali právě včas, aby viděli, jak Temný muž hází Buchanovo zkrvavené tělo do místnosti. Tělo dopadlo na podlahu a zůstalo ležet. Temný muž vešel dovnitř a v jedné z kostnatých rukou pevně svíral vymítací kámen. Další dva Temní muži šli za ním. Všichni na sobě měli beztvaré kožešiny, všichni byli svalnatí a všichni měli na tváři stejný chladný úsměv. Jeřabinin úsměv.
„Od chvíle, kdy jsem začínala pracovat s Věštbou, jsem se toho hodně naučila,“ řekla klidně Jeřabina. „Zpočátku jsem měla co dělat, abych zvládla jedno tělo. Ale čím víc jsem cvičila, tím to šlo lépe. Teď mě nic neomezuje - můžu najednou použít tolik homunkulů, kolik chci.“
Hrob poklekl k Buchanoyi a jemnými pohyby zkoumal jeho zranění. „Polámaná žebra, zlomená pravá ruka, prasklá lebka. Pravděpodobně i otřes mozku. Jak jsi to mohla udělat? Byl to tvůj přítel.“
„Použil by proti mně vymítací kámen,“ odpověděla Jeřabina. „Na to, jaký byl proslavený bojovník, se dal naštěstí překvapivě snadno přepadnout zezadu.“
„Musíme mu zavolat doktora, Jeřabino. Tak vážná zranění vyléčit nedokážu. Potřebujeme specialistu.“
Jeřabina hleděla na Hroba naprosto nevzrušeně. „On by proti mně ten kámen použil.“ Obrátila se k Jestřábovi a Rybářce. „Neopovažujte se dotknout zbraní. Měla jsem tušení, že se blížíte pravdě, a chtěla jsem vás napadnout Temnými muži, až byste odsud odcházeli, ale takhle to dopadlo taky dobře. Mám všechny své nepřátele na jednom místě.“
„Kde jste vzala všechny ty Temné muže?“ zeptala se Rybářka, která hrála o čas a v duchu odhadovala vzdálenost mezi sebou a mystickou.
Jeřabina se usmála. „Zdědila jsem je po Věštbovi. Byl to skutečně talentovaný muž. Až prostuduju jeho poznámky, jsem si jistá, že jich budu schopná vyrobit ještě více. Měla bych pak umět vyrobit i dvojníka svého těla, samozřejmě už bez závad. Temní muži ještě mají Havenu co říct, ale cítím se daleko pohodlněji ve svém starém těle.“
„Buchan potřebuje doktora!“ připomněl jí Hrob. „Může zemřít!“
„Nikdy mě neměl rád,“ odsekla Jeřabina. „Nestála jsem mu ani za pohled.“
Hrob se pomalu postavil na nohy. „Hm. Takže to všechno je pravda. Všechno, co říkali. A ty máš v úmyslu zabít všechny, kdo znají tvé tajemství.“
„To je pravda, Hrobe.“
„A co já?“
„Co by s tebou mělo být?“
Jejich pohledy se střetly a nikdo z nich nemínil sklopit oči jako první. Zatímco se pozornost Jeřabiny soustředila na

Hroba, Jestřáb tiše vytáhl sekeru, zamířil a jediným rychlým pohybem ji vrhl. Těžké ostří se zalesklo a zabořilo se do čela Temného muže, který měl v ruce vymitací kámen. Jeřabina vykřikla bolestí a hrůzou a jeho bezvládné tělo spadlo na zem. Z ochablých prstů se vykutálel vymitací kámen. Jeden ze zbývajících Temných mužů k němu přiskočil, ale Rybářka mu zastoupila cestu. Zuřivě se na něj zašklebila, tasený meč v ruce. Jeřabina sevřela ústa, až z nich nezbylo víc než tenká, rovná čára a oba Temní muži vykročili - jeden k Rybářce a jeden k Jestřábovi.
Jestřáb skočil na mrtvého homunkula, zapřel se nohou o jeho hlavu a vytrhl mu sekeru z lebky. Otočil se právě včas, aby stihl odrazit meč dalšího Temného muže. Znovu a znovu vykřesávala ocel na oceli jiskry. Jestřáb krok za krokem ustupoval pod přívalem ran, zatímco Temný muž neúnavně útočil. Jestřába začínala bolet ruka od námahy, s kterou vykrýval údery. Sekera není vhodnou zbraní k obraně. Kdykoli jindy by dokázal výpad protivníka stočit stranou a vzápětí mu zasadit úder, ale teď na něj dolehla všechna únava a ospalost předešlých dlouhých hodin. Zády narazil na zeď a ta zastavila jeho ústup. Někde ve svém nitru našel zbytky sil a opsal před sebou sekerou krátký oblouk smrti, který přinutil dotírajícího Temného muže pozpátku uskočit. Než se však Jestřáb stačil odlepit od zdi, Temný muž opět zaútočil. Jestřáb koutkem oka zahlédl vymitací kámen, byl ale příliš daleko a on ho navíc nedovedl použít. Oběma rukama se rozmáchl sekerou v naději, že získá trochu místa před sebou.
Rybářka na svého Temného muže zatím útočila. Sráželi se navzájem, jejich dech se stále krátil a meče na sebe narážely rychlostí, kterou lidské oko téměř nebylo schopno zachytit. Jeřabina zjevně nebyla zběhlá šermířka, ale s rychlostí, silou a postřehem svého homunkula to ani nepotřebovala. Stačilo jí, aby v boji neustávala a počkala, až se Rybářka unaví. Obě věděly, že to nebude trvat dlouho. Rybářka byla dlouhou službou vyčerpaná, zatímco Temný muž byl odpočatý a čerstvý. Rybářka neustupovala Temnému muži ani o píď, ale začínala mít pocit, že boj nedopadne dobře.
Hrob se mlčky díval na Jeřabinu. Její obličej byl prázdný a bezvýrazný, jen její svaly se příležitostně zachvěly v souladu s pohybem některého z Temných mužů.
„Jeřabino, musíš to zastavit. Přestaň s tím, dokud je čas."
„Teď ne, Hrobe. Mám práci."
„Jestřáb a Rybářka jsou kapitáni Městské hlídky, zkušení bojovníci. Nakonec zvítězí. A dokud u sebe mají kámen ochrany, magie jim neublíží."
„Kámen ochrany se dá obejít. Moje magie je silnější, než si myslíš."
„Nedovolím, abys jim ublížila, Jeřabino."
Jeřabininy oči náhle ožily a ona se na něj zkoumavě zadívala. „Nemíchej se do toho, Hrobe. Mohl bys přijít k úrazu."
„Tvoje magie se nemůže rovnat s mou a ty to víš. Je čas přestat s tím nesmyslem, Jeřabino. Můžeme odsud odejít a zahladit stopy pomocí Temných mužů a magie.
Můžeme odejít z Havenu a někde jinde začít znovu. Nikdo by se o tomhle nemusel dozvědět."
„Ano," řekla Jeřabina pomalu. „To bych mohla udělat." Přikročila k čaroději, vzala ho za bradu a přitáhla si jeho obličej těsně ke svému. „Ty by ses vzdal všeho, jen abys byl se mnou?"
„Samozřejmě," přisvědčil Hrob. „Miluji tě, Jeřabino."
„Já vím."
Vrazila dýku Hroboví do břicha, jednou ji v ráně otočila a potom jí silně trhla nahoru. Hrobový ruce křečovitě sevřely Jeřabinina ramena, pak ochably a jeho tělo se pomalu svezlo na podlahu. Čarodějovy otevřené oči vyčítavě hleděly do stropu. Jeřabina se k němu otočila zády a zasunula dýku zpátky do pochvy skryté v rukávu.
Mezitím Jestřáb popadl druhý dech. Silně ho rozladilo, že ho poráží špalek svalů bez jakékoliv zkušenosti v boji, a vztek mu vlil novou sílu do žil. Zaklesl sekeru tak, aby Temný muž nemohl s mečem ani pohnout, a takto stáli proti sobě, tělo na tělo, pohledy zkřížené. Aniž by dal mrknutím oka něco najevo, dupl náhle Jestřáb vší silou na nohu svého protivníka. Cítil a také slyšel, jak mu v noze praskají kosti. Vlna bolesti zrůznila homunkulův obličej a jeho ruka s mečem se zachvěla. Jestřáb mu plivl do oka a Temný muž reflexivně uhnul. Jestřáb získaný prostor okamžitě využil tak, že vrazil koleno sokovi do slabin. Temný muž ztuhl a meč mu vypadl z ruky, zatímco se Jeřabinina mysl pokoušela vyrovnat s tolika bolestmi najednou. Jestřáb zasadil jediný smrtící úder. Ocel sekery se pohroužila do krku homunkula a téměř mu oddělila hlavu od těla. Temný muž spadl na zem a tam sebou ještě několikrát škubl. Potom už jen tiše ležel ve zvětšující se louži vlastní krve.
Rybářka znenadání odskočila z dosahu svého protivníka a běžela na druhou stranu pokoje, kde stála Jeřabina.
Ta otevřela ústa, aby vyslovila zaklínadlo, to už však byla Rybářka u ní. Špičku meče opřela Jeřabině o hrdlo. Temný muž strnul na místě.
„Ať pustí ten meč, Jeřabino. Přísahám, že jinak tě zabiju, ať jde celý soud k čertu."
Jeřabina ji propalovala očima. Cítila, jak tlak na meči zesílil, a cítila i stružku krve, která jí začala prýštit pod jeho špičkou.
Jestřáb se mezitím přesunul za vyčkávajícího Temného muže a zaťal mu sekeru do temene lebky. Temný muž se okamžitě skácel na podlahu. Zdálo se, že Jeřabinu opustily síly, ramena jí poklesla. Jestřáb vyprostil sekeru a očistil ji o kožešinu Temného muže. Zkontroloval, jestli je Rybářka v pořádku, a spokojeně přikývl.
„Doufám, že další překvapení už v rukávu nemáš, Jeřabino? Isobel, dohlédni na ni. Já se podívám, jak je na tom Hrob s Buchanem."
Poklekl vedle čaroděje a při pohledu na strašnou ránu mimovolně sykl. Jeřabina ho prakticky vyvrhla. Z rány vytékala krev, která vsakovala do jeho šatů a tvořila na zemi velkou louži, ale Hrob stále dýchal, byť takřka neznatelně. Jeho oči se pohnuly, aby pohlédl na Jestřába.
„Ležte klidně," řekl Jestřáb rychle. „Dopravíme vás k doktorovi."
„To nemá smysl," odpověděl Hrob hlasem, který už byl jen pouhým šepotem. „Jsem čaroděj. Vím, jak vážné moje zranění je. Takže jste porazili Temné muže?"
„Jistě," řekl Jestřáb. „Zabili jsme je."

„Je Jeřabina v pořádku? Nezranili jste ji?“
„Je v pořádku.“
„Dobře.“ Hrob zavřel oči. Jestřáb několikrát vyslovil čarodějovo jméno, ale ten už neodpověděl. Jeho dech byl tak mělký, že Jestřáb očekával, že každé nadechnutí bude to poslední, ale čaroděj se zázračně držel při životě.
Jestřáb se přesunul k Buchanovi. Ten byl v bezvědomí, ale dýchal normálně. Jeho zranění byla hrozná na pohled, ale žádné mu přímo neohrožovalo život. Jestřáb vstal a došel k Rybářce. Ta už sundala meč z Jeřabinina hrdla, ale stále ho pro všechny případy držela připravený v ruce.
„Hrob umírá,“ oznámil Jestřáb. „Buchan je těžce zraněn. Byli to vaši spolupracovníci. Vaši přátelé. Záleželo jim na vás. To pro vás nic neznamená?“
Jeřabina se krátce usmála, ale nebylo v tom veselí, jen únava a pohrdání. „Nikdy jsem o jejich přátelství nestála. Chtěla jsem jen, aby mě nechali na pokoji. Nikdo se doopravdy nestará o druhé, jen to předstírají, aby dostali, co chtějí. Mne tím neošálili. Dokážu se o sebe postarat sama. A nemusíte se na mě proto takhle dívat. Jsem jako každý jiný, jen jsem měla dost odvahy, abych to čestně přiznala.
Víte, že mě nemůžete zadržet. Existuje více Temných mužů roztroušených po celém Havenu. Věštba je tvořil po celé roky, financoval je prodejem svých lektvarů. Víte, měl hrůzu ze smrti. Myslel si, že díky svým dvojníkům bude žít navždy. Ale já jsem s ním skoncovala. Měla jsem pro ně lepší využití. Pořád mám. Nezastavíte mě. Síla vašeho kamene ochrany slábne a skomírá. I teď, během našeho rozhovoru. Brzy už bude klidný a chladný a já vám tu zanechám toto poškozené tělo, abych dál žila jako Temný muž. Budu se mstít na Ulici bohů a vy nemůžete udělat nic, abyste mi v tom zabránili.“
„Oni možná nemohou,“ řekl klidný, hluboký hlas. „Ale já mohu.“
Všichni se polekaně otočili ke dveřím, ve kterých stál Temný muž. Usmíval se, byl oděný v levnou šedou řízu a vypadal... nějak jinak. V žádném případě nebyl svalnatý - spíše útlý, až na hranici podvýživy, a jeho obličej nenesl ani známku hněvu, který patřil k Jeřabině, ať už byla v jakémkoli těle. Jestřáb se podíval na Jeřabinu, ta se ale tvářila stejně překvapeně jako on sám. Znovu se ohlédl na Temného muže. Když tohle tělo neovládala ona, kdo tedy?
„To nemůže být pravda,“ zašeptala Rybářka. „To nemůže být on.“
„Je,“ řekl Jestřáb. „Je to on. Je to Věštba.“
Čaroděj se na všechny usmál a zdvořile se uklonil. „K vašim službám, kapitáne.“
„Ty jsi mrtvý,“ vydechla Jeřabina chraptivě. „Zabila jsem tě. Viděla jsem tě umírat.“
„Bojím se, že ne,“ opáčil Věštba a beze spěchu vešel do místnosti. „Ale byl to zatraceně dobrý pokus. Možná bych to měl vysvětlit. Je to velice zajímavý příběh a není nikdo další, komu bych ho mohl povědět. Mimoto se mi poslední dobou skutečně stýskalo po společnosti. Sledoval jsem tě od své smrti, zlato, ale nemohl jsem si dovolit být poznán. Takže jsem se držel ve stínu a čekal jsem na tu správnou chvíli.
Obávám se, že jsi udělala malou a pochopitelnou chybu, zlato. Když jsi mě překvapila doma s vymítacím kamenem v ruce, nebyl jsem to ve skutečnosti já. Byl to jen jeden z mých dvojníků. Ve svém vlastním těle jsem tou dobou nežil už celé měsíce. Měl jsem ho schované na bezpečném místě a žil jsem ve svých homunkulech. Mé pokusy byly dosti nebezpečné a já jsem nehodlal vystavovat své tělo zbytečnému riziku. Takže, když jsi po naší malé hádce použila v domě vymítací kámen, zničila jsi veškerá kouzla, včetně toho, které drželo mou duši uvnitř homunkula. Kámen mě vyhnal z dvojníkova těla a zahnal mě zpět do mého vlastního. Zabila jsi jen bezduchý kus masa.
Pravděpodobně bys na to přišla sama, až by sis přečetla mé poznámky. Naštěstí se však můj hlídací Temný muž zrovna vracel z pochůzky, na niž jsem ho vyslal, a ty jsi nechtěla riskovat, že tě někdo spatří, a odešla jsi poněkud ve spěchu. Ten hlídač byl v podstatě jen hrubým prototypem s násilnickou povahou, ale i pro něj se našlo použití. Způsobila jsi mi spoustu nepříjemností, Jeřabino. Když hlídka objevila mé poznámky, neměl jsem jinou možnost než zůstat mrtvým, dokud tě nevystopuju. Vytvořit si novou identitu a začít znovu je velice obtížné. A velice drahé. A to vše pouze kvůli tvé posedlosti Ulicí bohů. Nikdy jsem si s tebou neměl nic začínat. Ale... potřeboval jsem peníze. To byl vždycky můj problém.
Jemine, vy mě stále posloucháte? Já tlachám a tlachám a vy jste všichni příliš zdvořilí, než abyste mě přerušili. Víte, když jste oficiálně mrtví, neodvažujete se s nikým promluvit - máte strach, že vás poznají. Takže, abych se dostal k jádru věci. Chci zpět své homunkuly a chci se pomstít za všechny potíže, kterými jsem musel projít. Obávám se tedy, že musíš zemřít, Jeřabino. Je to jediná možnost. Bohužel také nemohu zanechat ani žádné svědky... Jistě mi rozumíte. Není to nic osobního, kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko.“
„Žvásty,“ ulevil si Jestřáb. „Nemáš dost magie, abys překonal náš kámen ochrany, a nemáš ani svaly, které jsi dal svým Temným mužům. Takže si ty vyhrůžky můžeš klidně strčit tam, kam slunce nesvítí. Jsi zatčen pro nelegální výzkum na homunkulech.“
Vtom se za ním ozval tichý šoupavý zvuk a Jestřáb se instinktivně vrhnul na stranu. Meč mrtvého muže ho minul, i když jen chlup, zato se plnou silou zasekl do Jeřabinina boku. Síla úderu ji odhodila na stěnu a dívka ho zoufale sevřela oběma rukama. Její obličej se změnil v masku hrůzy a bolesti, když hleděla na mrtvého Temného muže a nenalézala dech k tomu, aby se rozkřičela. Homunkulus vytrhl meč z jejího boku i rukou, které jí při tom krutě pořezal, a pak jí ho zabodl přímo do srdce. Jeřabina se pomalu sesula po zdi, na níž zanechala krvavou stopu.
Jestřáb se rozmáchl sekerou a zaťal ji do zad Temného muže. Mrtvola se pomalu otočila, aniž by na sobě dala cokoliv znát. Jestřáb sekeru zase vytrhl a postavil se zády k Rybářce, aby se navzájem kryli. Všichni tři Temní mužové se pomalu blížili k dvojici kapitánů, z ran jim stále kanula krev a jejich oči byly jasné, vědoucí.
„Ve svých výzkumech jsem došel mnohem dále, než to kdy dokázala Jeřabina,“ řekl Věštba lehkým konverzačním tónem. „Na Ulici bohů jsem se naučil víc, než jsem jí přiznal. Vlastně jsem ji neměl naučit ani to málo, ale zdála se tak dychtivá a zaujatá... Bylo to už tak dlouho, co jsem si naposledy mohl s někým popovídat o svých výzkumech...

Samozřejmě, nakonec se rozhodla, že to vše chce pro sebe. Což znamenalo, že bylo třeba mě odstranit. Měl jsem to vědět hned, ale... nikdy jsem neuměl odhadovat lidi.
Ale teď je mrtvá. Skutečně mrtvá. Jedna z věcí, které jsem ji nikdy nenaučil, byla, jak někomu zabránit v opuštění těla. Ale já vím, jak se to dělá. Žádní Temní muži už pro tebe nezbyli, zlato.“
Jestřáb naslouchal monologu jen jedním uchem, zatímco větší část své pozornosti věnoval přibližujícím se Temným mužům. Pohybovali se zvolna, ale jistě a meče drželi velice přesvědčivě. Nedýchali a krev už z jejich ran netekla. Nebylo pochyb o tom, že všichni byli mrtví, oživení pouze čarodějovou vůlí. Jestřáb rychle přemýšlel, promítal si všechny možnosti. Nemohl utéct, musel zůstat a bojovat. Nemrtvé možná nebylo možné zabít, ale určitě se nějak dali zastavit. Mohli být zneškodněni.
Tělo bez hlavy a končetin už nemůže nikoho ohrozit. Jestřáb se mrzutě usmál. Jistě. Skutečně jednoduché. Ale měl snad jinou možnost? Když jsi na pochybách, jednej přímo.
Přiskočil k nejbližšímu Temnému muži a rozmáchl se po něm sekerou. Jeho upřený pohled se ani nepohnul, když nastavil ráně meč. Jestřáb na poslední chvíli změnil směr úderu a sekeru zaťal hluboko do boku mrtvoly. Žebra zapraskala, jak si ostří razilo cestu do hrudní dutiny. Temný muž ztratil rovnováhu. Jestřáb rychle vytrhl sekeru a divoce ťal Temnému muži po krku. Ten pod úderem klesl na jedno koleno a zachvěl se, když Jestřáb sekeru vyrval z jeho krku. Ale to už se blížil druhý Temný muž, a přestože Jestřáb rychle uskočil, Temný muž vyrazil za ním a zaútočil na něj mečem tak prudce, že Jestřáb musel použít veškerý svůj um, aby ránu vykryl. Za sebou slyšel zvonem oceli o ocel, jak Rybářka bojovala se zbývajícím Temným mužem. Z podlahy se však začal zvedat i první homunkulus.
Rybářka polohlasem zamumlala aktivační formuli pro kámen ochrany, ale nic se nedělo. Buď už byl bez energie, nebo byla Věštbova magie příliš silná. Zamračila se a zaútočila tak, aby se přiblížila k Věštbovi, který se držel stranou. Mrtvému Temnému muži však stačilo stát na místě, všechny její útoky odrážel s nelidskou přesností. Pot jí stékal po obličeji, štípal v očích a dech se jí už nebezpečně krátil. Byl to dlouhý den a její druhý dech už byl dávno ten tam. I kdyby ale byla čerstvá a ve formě, nebyl by pro ni souboj s nemrtvým homunkulem snadný, ale teď bojovala o holý život. Neměla v zásobě žádné triky, tedy alespoň žádné, které by mohly fungovat na mrtvolu, a její pohyby se začínaly zpomalovat. Temný muž postupně přecházel z obrany do útoku a Rybářka začala ustupovat.
Jestřáb a Rybářka bojovali zády k sobě - jejich ruce byly jako z olova a srdce jim bila uvnitř hrudí jako dvě kladiva. Dech jim stěží stačil procházet hrdlem a šat jim ztěžkl potem. Čepele jejich protivníků opisovaly křivky čím dále blíže jejich tělům. Krev stříkala vzduchem a Jestřáb s Rybářkou hlasitě kleli, když některý z úderů zasáhl cíl. Jestřáb sbíral zbytky sil k poslednímu útoku, který mu měl uvolnit cestu k Veštbovu krku. Vyhlídky nebyly zrovna příznivé, ale co měl dělat. Kdo ví, co všechno se může stát? Třeba bude mít štěstí.
Vtom však místnost zalilo oslnivé světlo, Temní mužové postupně zpomalili, zastavili se a svalili se na zem. Jestřáb se rychle rozhlédl, ztěžka lapaje po dechu. Hrob se po zemi dovlekl ve vlastní krvi až ke zdi, a teď se o ni opíral se zářícím vymítacím kamenem v ruce. Kámen zářil jako malá hvězda, příliš jasná, než aby se do ní bylo možno podívat, a vyháněl všechnu magii z místnosti. Věštba se na Hroba užasle podíval. Hrob se jen usmál a při tom odhalil řadu krví potřísněných zubů.
„To je za Jeřabinu, ty parchante. Jestřábe, zabijte ho.“
Věštba se na Jestřába podíval a rychle zvedl ruce nad hlavu. „Vzdávám se, kapitáne.“
„No jistě,“ odsekl Jestřáb a jediným úderem čaroděje sťal. Věštba zemřel s nevěřícným výrazem v obličeji.
„Čert to vem,“ řekla Rybářka a unaveně spustila ruku s mečem. „Stejně by nám pak zmizel do jiného těla.“
Odložili zbraně a sklonili se nad Hrobem. Vymítací kámen mu vyklouzl z prstů a odkutálel se pryč. Jeho světlo dohasínalo. Hrobův obličej byl velice bledý a ve srovnání s ním byla krev v jeho ústech nepřirozeně červená. Podíval se přes místnost na Jeřabinu a jeho ústa se ještě jednou pohnula.
„Miloval jsem ji. Opravdu jsem ji miloval.“
Pak zavřel oči. Jestřáb se dotkl jeho krční tepny. Stále pulzovala, ale tak slabě, že ji stěží cítil.
„Je ještě živý?“ zeptala se tiše Rybářka.
„Je. Ale neptej se mě, jak je to možné. Raději rychle sežeň doktora. Než se vrátíš, zkusím se postarat o Buchana a Hroba, jak budu umět.“ Podíval se za sebe, do míst, kde leželo tělo Jeřabiny. „Myslíš si, že ji vůbec kdy zajímal?“
„Nevím,“ odpověděla Rybářka a vstala. „Možná, kdyby se situace vyvinula jinak...“
„Jo,“ řekl Jestřáb. „Možná,“ Odvrátil zrak. „Zasloužil si nějakou lepší.“
A pak pokoj vyplnila Přítomnost a zaplavila všechno kolem září své existence. Bila do vzduchu jako gigantické srdce, jako křídla mocného ptáka. Místnost prostoupil hluboký žal, bolestný až k nevydržení. Jestřáb cítil, že se každou chvíli zhroutí a začnou mu téct slzy.
„Co je to?“ zašeptala Rybářka, oči lesklé slzami, které ještě nestačila prolít. „Co se děje?“
„To je Le Bel Inconnu,“ odpověděl jí tiše Jestřáb. „Bůh, kterého Hrob vyznával. Umírající bůh. Přišel sem, aby byl v posledních chvílích se svým jediným přítelem. Ani jeden z nich neodejde do temnoty sám.“
A pak, stejně náhle, jako se objevila, Přítomnost zase zmizela. Zdálo se, že místnost zní ozvěnou ztráty. Jestřáb se podíval na Hroba a nepotřeboval kontrolovat jeho tep, aby věděl, že už také nežije.
JAK TO SKONČILO
U
lice bohů se vrátila k normálnímu životu, nebo se k němu alespoň vrátila natolik, jak to na ní bývalo obvyklé. Obloha byla jasná a krásně modrá a připomínala Jestřábovi radostné letní dny. Dokud ji nezačal studovat příliš podrobně. Nehybné mraky a nepřítomnost slunce dokázaly dokonale zkazit dojem. Kněží a věřící plnili ulici, spěchali sem a tam, pokračovali v nekonečné hře na spásu a zatracení. Ti, kteří hledali pravdu, se v Ulici bohů potkávali s udivenými turisty. Ze všech stran na ně křičeli pouliční kazatelé a obtěžovali je prodejci ze stánků. Byl to prostě obyčejný obchod,

pro bohy stejně jako pro lidi.
Členové Městské hlídky postávali na rozích společně s vojáky Bratrstva oceli, dohlíželi na kolotání života na ulici a vyprávěli si vymyšlené příběhy o svých osobních hrdinstvích, kterými se údajně vyznamenali během nedávných nepokojů. Všichni kněží svorně předstírali, že žádné vojáky nevidí, a soustředili se na důležitější úkoly - vysmívali se svým podřízeným a okázale si nevšímali ostatních. V Ulici bohů vládla téměř karnevalová nálada: oslavy života i skutečnosti, že jen o krůček unikli chaosu. Když se to vzalo kolem a kolem, válku bohů si vlastně nikdo nepřál. Poškodila by obchody.
Jestřáb a Rybářka se v doprovodu lorda Hightowera pomalu procházeli Ulicí bohů a kochali se vším tím shonem. Lidé, kteří kapitány Městské hlídky poznali, se jim hluboce klaněli a ustupovali jim z cesty. Jestřáb se na ně milostivě usmíval. Připadalo mu, že ještě nikdy neviděl Ulici bohů tak klidnou. Jistě, zůstalo v ní tu a tam něco nadpřirozeného smetí: bezhlavý muž, který lezl ulicí po kolenou; hejno ptáků, které nad hlavami chodců létalo stále dokola; smějící se žena pokrytá bublající krví se žhavými uhlíky v místě, kde by člověk čekal její oči... Ale i oni se starali jen sami o sebe a nikoho neobtěžovali.
„Nepamatuji si, že by kdy byl v Ulici bohů takový klid. Člověk může jen doufat, že to vydrží," řekl lord High-tower.
„Pochybuju," odpověděl mu Jestřáb. „Lidé mají krátkou paměť a z toho, co jsem slyšel, vyplývá, že bohové na tom nejsou o moc lip. Pokud nejde o nějaký spor."
Hightower se zasmál. „Asi máte pravdu. Ale stejně, Bytosti jsou nějak klidnější, když se ten vrah našel, a i kněží se chovají slušně. Myslím, že vaše práce tu skončila."
„Asi ano," řekla Rybářka. „Čarodějové z Městské hlídky pročesávají Haven a hledají zbytek Veštbových homunkulů, jen tak pro všechny případy, ale to je jediná nevyřešená záležitost, která po případu zbyla. My už jen čekáme, až rada jmenuje novou Stráž bohů. Z minulé sestavy přežil Buchan jako jediný a bude trvat dost dlouho, než bude moci zase do služby."
„Ano," řekl Hightower. „Byl jsem dnes ráno Charlese navštívit. Byl sice bledý, ale uzdravuje se. Je úžasné, co ta kouzla dnes dokážou. A ta rozkošná mladá dáma, která se o něj stará, vypadá velice schopně."
„Stará se o něj opravdu dobře," souhlasil Jestřáb. „Annetta má totiž pro Buchana slabost."
Chvíli kráčeli mlčky a každý čekal, až ten druhý začne. Jestřába to přestalo bavit jako prvního. „No dobře, lorde Hightowere. Co tu vlastně sakra děláte? Ne, že bychom vás rádi neviděli, ale nemyslím, že jste si takové místo vybral na procházku."
Hightower se zasmál. „Jsem tu, poněvadž mě městská rada vyzvala, abych se stal součástí Stráže bohů. Požádal jsem o to už dřív, když jsem si uvědomil, jak je můj život vlastně nudný. Rodinné finance se prakticky spravují samy, nemám zájem o politiku ani o romantické avantýry, tak oblíbené ve vyšší společnosti, dokonce i Pekelný klub už mi začal připadat poněkud dětinský. Ale Buchan vždycky vypadal celý šťastný, že tu pracuje, tak jsem se taky přihlásil. Včera večer se mi ozvala městská rada a sdělili mi dobré zprávy. Osobně si myslím, že je to jen další důkaz, jak jsou zoufalí, ale to je jejich problém. Nemůžu se dočkat, až se dozvím, koho vybrali jako čaroděje a mystika. Mezitím jsem dostal na starost klid a pořádek v Ulici bohů já sám. Jestli to mám zvládnout, potřebuji k sobě lidi, na které se mohu spolehnout a kteří mají mezi kněžími a Bytostmi autoritu. Potřebuji vás oba, kapitáne Jestřábe, kapitáne Rybářko. Co na to říkáte?"
„Jistě," ubezpečil ho Jestřáb, když po očku mrkl na Rybářku, „pomůžeme vám. Ale jen do doby, než bude sestavena nová Stráž. Ulice bohů je možná zajímavé místo k návštěvě, ale kdybych tu měl pracovat, asi bych to tu brzy začal nenávidět."